

การศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนัก
เต็นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

นาย สมศักดิ์ แก้วคำ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-53-1047-6

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**A STUDY OF NEEDS AND GUIDELINES FOR THE ORGANIZING OF NON-FORMAL
EDUCATION AND IN-FORMAL EDUCATION FOR CABARET TRANSVESTITE DANCERS**

Mr. Somsak Keawcham

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Non-Formal Education**

Department of Educational Policy, Management, and Leadership

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-53-1047-6

หัวข้อวิทยานิพนธ์   การศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียน
และการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเรียนคาบเร่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน
ทางเพศจากชายเป็นหญิง
โดย   นายสมศักดิ์ แก้วคำ
สาขาวิชา   การศึกษานอกระบบโรงเรียน
อาจารย์ที่ปรึกษา   รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ อุ่นตา นพคุณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมศักดิ์ แก้วคำ : การศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง .

(A STUDY OF NEEDS AND GUIDELINES FOR THE ORGANIZING OF NON-FORMAL EDUCATION AND IN-FORMAL EDUCATION FOR CABARET TRANSVESTITE DANCERS)

อ. ที่ปรึกษา : รศ. ดร.อาชญญา รัตนอุบล 194 หน้า. ISBN 974-53-1047-6.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาความต้องการ การจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนในด้านผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อม และการประเมินผลของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง 2) เพื่อศึกษาความต้องการทางการศึกษาตามอัธยาศัยในด้าน บุคคลและสื่อ ของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง 3) เพื่อเสนอแนวทางในการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย ของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง จำนวน 69 คน จากลาลิปโซ กรุงเทพมหานคร จำนวน 18 คน ฟรีแมน แคนซอร์ริ่น่า กรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน อัลลาซาฟัทซา จังหวัดชลบุรี จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกต

ผลของการวิจัยพบว่า

1. ความต้องการ การศึกษานอกระบบ โรงเรียนของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในด้านผู้สอนพบว่ามีความเหมาะสม ด้านเนื้อหาพบว่านักแสดงมีความต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องเทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 69 คน ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาจีน จำนวน 54 คน การดูแลรักษาบุรุษสำอาง จำนวน 54 คน การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 39 คน การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 14 คน ศิลปะการป้องกันตัว จำนวน 14 คน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนพบว่า ต้องการให้สถานบันเท็งเป็นผู้ประสานกับผู้เชี่ยวชาญหรือองค์กรต่างๆ มาจัด จำนวน 54 คน ดูงานนอกสถานที่ จำนวน 52 คน มีการสนับสนุนงบประมาณให้ไปเรียนกับองค์กรต่างๆ ที่จัดตามความสนใจ จำนวน 9 คน ด้านอุปกรณ์การสอนพบว่ามีความเหมาะสม ด้านสภาพแวดล้อมพบว่านักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทั้งหมดในฟรีแมน แคนซอร์ริ่น่า มีความต้องการให้ปรับปรุง สภาพห้องซ้อม ห้องแต่งตัว ให้มีขนาดใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักแสดง ในลาลิปโซต้องการให้มีการจัดห้องซ้อมการแสดง จำนวน 7 คน จากจำนวนนักแสดงทั้งหมด 18 คน นอกจากนี้นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนในลาลิปโซ และฟรีแมน แคนซอร์ริ่น่ามีความต้องการให้จัดมุมพักผ่อนซึ่งอาจเป็นมุมหนังสือ นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนในฟรีแมนมีความต้องการลิฟท์ในการขึ้นห้องซ้อม นักแสดงคาบาริ่ต์ในลาลิปโซมีความต้องการให้แก้ปัญหาเรื่องภาวะระบายอากาศด้วยการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านอาคารสถานที่ จำนวน 15 คน ด้านประเมินผลพบว่ามีความเหมาะสม
2. ความต้องการทางการศึกษาตามอัธยาศัยในด้าน บุคคลและสื่อ พบว่านักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากชายเป็นหญิง มีความต้องการด้านบุคคลเหมาะสม ด้านสื่อพบว่ามีความต้องการให้รับนิคยสารที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวด้านบันเทิงที่เกี่ยวข้องกับการแสดงคาบาริ่ต์ จำนวน 69 คน และต้องการให้จัดวีดิทัศน์ที่เกี่ยวกับการแสดงคาบาริ่ต์ จำนวน 54 คน
3. แนวทางการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย ในการศึกษานอกระบบ โรงเรียนอาจจัดโดยจัดประสานให้องค์กรต่างๆ หรือผู้เชี่ยวชาญมาร่วมจัดตามความสนใจของนักแสดง โดยเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามความสนใจของนักแสดง พานักแสดงไปดูงานนอกสถานที่ แนวทางการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยอาจจัดโดยมี การจัดมุมหนังสือซึ่งอาจเป็นมุมพักผ่อน จัดห้องสำหรับดูวีดิทัศน์,เพิ่มจำนวนวีดิทัศน์, จัดให้มีฝ่ายสรรหาและยืมคืนนิคยสาร วีดิทัศน์ มีการจัดป้ายนิเทศในการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ต่างๆ อย่างทั่วถึง

ภาควิชา...นโยบาย การจัดการ และความเป็นผู้นำทางการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต.....

สาขาวิชา...การศึกษานอกระบบโรงเรียน...

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ปีการศึกษา 2547

4583811927 : MAJOR NON-FORMAL EDUCATION

KEY WORD: NON-FORMAL EDUCATION NEEDS / IN-FORMAL EDUCATION NEEDS / TRANSVESTITE / GUIDELINES

SOMSAK KEAWCHAM: A STUDY OF NEEDS AND GUIDELINES FOR THE ORGANEZING OF NON - FOMAL EDUCATION AND IN-FORMAL EDUCATION FOR CABARET TRANSVESTITE DANCERS, THESIS ADVISOR:. ASSOC.PROF. DR. ARCHANYA RATANAUBOL, PH.D., 194 PP. ISBN 974-53-1047-6.

The research findings were as follows:

1) The non-formal education’s needs in the aspects of instructors, media, and evaluation of the cabaret transvestite dancers were at the appropriate. In level the non-formal education’s needs in the aspects of contents, all cabaret transvestite dancers needed to study making up; 54 study needed to foreign languages (i.e. English, Korean, Japan, Chinese, and Deutsch); 54 needed to looking after their skin; 39 needed to fashion design; 14 about design and invention of the head decorated; and 14 about self defending. In the non-formal education’s needs in aspects of educational activities, 54 cabaret transvestite dancers needed the cooperation between their entertainment complexes and other organizations or expertise to organize course; 52 cabaret transvestite dancers needed field studying; 9 cabaret transvestite dancers needed the supporting of fund for studying in their interested organization. In the non-formal education’s needs in the aspect of environment, all cabaret transvestite dancers working in Alcaza Pattaya agreed that the environment was appropriated while all dancers from Freeman Dance Arena needed the improvement of training and dressing rooms; In Calipzo 7 cabaret transvestite dancers needed a training room while 11 dancers considered training on the stage was appropriated. All cabaret transvestite dancers from Freeman Dance Arena needed elevator between floor of dressing and training room, 15 cabaret transvestite dancers from Calipzo needed improvements of air ventilation by consulting the specialists. In addition, all cabaret transvestite dancers from Freeman Dance Arena and Calipzo needed relaxing corner with books.

2) In-formal education’s needs in the aspectss of resource person of the cabaret transvestite dancers was the appropriate . In the in-formal education’s needs in media, 69 cabaret transvestite dancers needed the magazines on cabaret shows and 54 dancers needed the videos on cabaret shows.

3) The guidelines of organizing non-formal education for the cabaret transvestite dancers might be (1) cooperation with other organizations or expertise by the administrators to teach the dancers for low cost of fee; (2) providing funds for dancers to study, based on their interests, in the organizations providing non –formal education; (3) organizing field trip. The guidelines of organizing in-formal education for the cabaret transvestite dancers might be providing the relaxing corners, video viewing rooms, increasing the numbers of videos, establishing of the section for loan of books and videos as well as providing information boards throughout.

Department..Educational Policy, Management, and Leadership. Student’s signature.....

Field of study...Non-Formal Education...

Advisor’s.....

Academic year 2004

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้เมตตาแนะนำตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของการวิจัยมาตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ อุ่นตา นพคุณ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และรองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติวรรณ อมาตยกุล ที่ได้เมตตาแนะนำหัวข้อและแนวทางการทำวิทยานิพนธ์ในการวิจัย จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่สละเวลาในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ รวมทั้งผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคล และนักแสดงคาบาเร่ต์ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์กิตติคุณ รัตนา พุ่มไพศาล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อรพินธ์ วิบูลพันธ์ และคณาจารย์สาขาวิชานอกระบบโรงเรียนทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดความรู้ของการศึกษานอกระบบโรงเรียนแก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยนำองค์ความรู้เหล่านั้น มาประยุกต์ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ตลอดจนการดำเนินชีวิตและการทำงานในภายหน้า

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ นายนที ภววงษ์ศักดิ์ นายวรวุฒิ สุภาพ นายธีรพันธุ์ เชื้อวงศ์ นางสาวเพ็ญแข ดวงขวัญ นายมารุต เฟื่องอาวรณ์ นายมนต์ชัย เกื้อกุลพิทักษ์ นายธนกกาญจน์ มัญชุพาลี ตลอดจนเพื่อนที่เรียนร่วมกันมา ที่ให้คำปรึกษาและเป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายวิรุฒ ไชยมงคล ที่คอยกระตุ้นงานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จขึ้นได้

ด้วยคุณความดี และประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบให้ คุณนิพนธ์ แก้วคำ คุณจรรยา แก้วคำ นางสาวสรัดณี แก้วคำ และนายแพทย์บุญยั้ง ศิริบำรุงวงศ์ ที่มอบกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	4
	วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
	ขอบเขตการวิจัย.....	5
	คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2	ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
	ตอนที่ 1 แนวคิดทางการศึกษา	
	การศึกษาตลอดชีวิต.....	8
	การศึกษานอกระบบโรงเรียน.....	12
	การศึกษาตามอัธยาศัย.....	16
	ตอนที่ 2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่เกี่ยวกับ	
	การศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย.....	19
	ตอนที่ 3 ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตาม	
	อัธยาศัย.....	26
	ตอนที่ 4 ทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่.....	43
	ตอนที่ 5 พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง.....	49
	ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	53
	ตอนที่ 7 กรอบความคิดในการวิจัย.....	56

บทที่	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย..... 57
	ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาเอกสาร..... 57
	ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาภาคสนาม..... 57
	ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูล..... 61
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 62
4	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 63
	ตอนที่ 1 กรณีศึกษา คาลิปโซ..... 63
	ตอนที่ 2 กรณีศึกษา ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า..... 100
	ตอนที่ 3 กรณีศึกษา อัลคาซาพัทยา จังหวัดชลบุรี.....124
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 157
	สรุปผลการวิจัย..... 158
	อภิปรายผลการวิจัย..... 163
	ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้..... 174
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป..... 175
	รายการอ้างอิง..... 176
	ภาคผนวก..... 180
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ความต้องการและ แนวทางการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเรียนคา บารเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางทางเพศจากชายเป็นหญิง..... 181
	ภาคผนวก ข จดหมายขอความร่วมมือในการตรวจเก็บข้อมูลวิจัย..... 183
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 187
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์..... 194

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	จำนวนนักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง.....58
2	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทางการแสดงคาบาริ.....58
3	การเก็บข้อมูลภาคสนาม.....61
4	ความต้องการในประเด็นความจำเป็นต่อการแสดงคาบาริ.....71
5	ความต้องการในรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....81
6	ความต้องการในประเด็นความจำเป็นต่อการแสดงคาบาริ.....106
7	ความต้องการในรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....112
8	ความต้องการในประเด็นความจำเป็นต่อการแสดงคาบาริ.....129
9	ความต้องการในรูปแบบการจัดการเรียนรู้.....137

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 เป็นก้าวสำคัญของการที่จะมุ่งยกระดับการเรียนรู้ของคนไทยเข้าสู่ยุคที่ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลก โดยได้ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาใน 3 รูปแบบ คือ การศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษิตตามอัธยาศัย โดยเฉพาะการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษิตตามอัธยาศัย โดยมีแนวคิดว่าการศึกษิตมีไม่แต่อยู่เพียงในโรงเรียน แต่ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ทุกแห่ง ทุกเวลา ตามความสนใจ และเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีการผสมผสานรูปแบบทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียน นอกระบบโรงเรียน และการศึกษิตตามอัธยาศัย ที่จัดขึ้นให้กับบุคคลทุกเพศ ทุกวัย ตั้งแต่เกิดจนตาย เพื่อมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตคน เพื่อให้มีความรู้ทักษะและประสบการณ์เพื่อใช้ในการชีวิตประจำวัน และพัฒนาสังคม

ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ให้ความสำคัญกับการศึกษาตลอดชีวิต การศึกษาตลอดชีวิตจึงเป็นหลักสำคัญที่สุดประการหนึ่งในการปฏิรูปการศึกษาของชาติ เพราะการที่สังคมจะพัฒนาเป็นสังคมแห่งอุตสาหกรรมและก้าวสู่ยุคความรู้ การเรียนรู้จึงต้องเปลี่ยนจากรูปแบบการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อในระบบโรงเรียน หรือจัดสำหรับผู้เรียนที่เป็นเยาวชน ไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ตลอดชีวิต สามารถกลับมาเรียนซ้ำได้ และจัดผู้เรียนหลายกลุ่มอายุ

จากเหตุผลที่การศึกษิตมีความสำคัญต่อการเรียนรู้เป็นอย่างยิ่ง รัฐจึงเห็นความสำคัญของแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยได้ประกาศไว้ในการแถลงนโยบายทางการศึกษาต่อรัฐสภา ไว้ว่ารัฐบาลจะปฏิรูปการศึกษาตามเจตนารมณ์แห่งรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 เพื่อพัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งความรู้ อันเป็นเงื่อนไขไปการพัฒนาสู่ระบบเศรษฐกิจและวางรากฐานความรู้ให้คนไทยทั้งปวง ได้รับโอกาสเท่าเทียมกันที่จะเรียนรู้และฝึกอบรมได้ตลอดชีวิต มีปัญญาเป็นทุนไว้สร้างงานและสร้างรายได้ นำประเทศให้รอดพ้นจากวิกฤตเศรษฐกิจ และสังคม โดยยึดหลักการศึกษิตสร้างชาติ สร้างคน และสร้างงาน

ในการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ครั้งนี้ได้เปิดโอกาสให้ประชาชนหรือผู้เรียนได้มีโอกาและทางเลือกที่หลากหลายในการศึกษาหาความรู้ โดยเฉพาะการศึกษิตนอกระบบโรงเรียนและการศึกษิตตามอัธยาศัยเป็นรูปแบบการศึกษิตที่มีความสำคัญต่อสังคมไทยในอนาคต เพราะจะเป็นระบบการศึกษิตที่สนองตอบต่อคุณสมบัติที่จำเป็นของไทย คือการใฝ่รู้

และการแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตเพื่อการเป็นคนดี คนเก่งและอยู่ในสังคมยุคความรู้ หรือยุคข้อมูลข่าวสารได้อย่างมีความสุข

ตั้งแต่ประเทศไทยได้ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1-7 เป็นต้นมา ได้มีการเน้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจกลายเป็นระบบเศรษฐกิจที่เปิดกว้าง ได้มีการพัฒนาไปสู่ความทันสมัย แต่ในขณะเดียวกันได้บ่มเพาะปัญหาต่างๆ ไว้มากมาย การพัฒนาจึงไม่ได้ช่วยให้ประเทศไทยเข้มแข็งขึ้นแต่ยิ่งกลับมาทำให้ประเทศอ่อนแอ เนื่องจากขาดรากฐานที่แข็งแรง จนเกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ.2540 ซึ่งเป็นเหตุให้ภาครัฐกิจภาคเอกชนอันเป็นฟันเฟืองหลักในภาคเศรษฐกิจของประเทศมีอันต้องล้มลง เมื่อระบบเศรษฐกิจของประเทศล้มลง ระบบต่างๆ ของประเทศจึงล้มลงตามไปด้วย จนในที่สุดทางออกเพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจที่รัฐบาล ภายใต้การนำของ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ได้ตัดสินใจคือการเจรจาขอความช่วยเหลือทางการเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งต่อมาธนาคารแห่งประเทศไทยและกระทรวงการคลัง ได้ลงนามกู้เงินจำนวน 17.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ จาก กองทุนการเงินระหว่างประเทศ เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2540 เพื่อนำเงินมาแก้ปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจในครั้งนี้ (อรพินท์ สพโชคชัย, 2541)

ในช่วงที่ไทยต้องกู้ยืมเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ นั้น ประเทศต้องประสบปัญหาต่างๆ มากมาย บริษัทและห้างร้าน ต้องปิดตัวเองลง ทำให้เกิดภาวะการคนงานไม่มีงานทำ และตกงานเป็นจำนวนมาก ข้อมูลสำรวจสัดส่วนคนจนในประเทศปี 2544 พบว่ามีอัตราเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 13 หรือประมาณ 8.2 ล้านคน (<http://www.thairat.co.th>)

ในการแก้ปัญหาจากสภาวะดังกล่าวนี้ รัฐบาลได้มีมาตรการในการแก้ปัญหาการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและการแก้ปัญหาในระยะยาว เพื่อแก้ปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ จึงได้มีการกู้ยืมเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ มีการส่งเสริมการส่งออก การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ประจำตำบล และหนึ่งในวิธีการแก้ปัญหาคณะหน้านั้น รัฐได้พยายามหารายได้เข้าประเทศจากการท่องเที่ยว เห็นได้จากนโยบายของรัฐบาลที่ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวในประเทศ และยังได้จัดสรรงบประมาณเพื่อใช้ในการพัฒนาและประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว โดยนับตั้งแต่ปี 2546 เป็นต้นไป รัฐบาลได้วางเป้าไว้ว่าภายใน 3 ปี ประเทศไทยต้องเป็นเมืองหลวงของการท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ ต้องไม่น้อยกว่า 11.13 ล้านคน จะสร้างรายได้ 360,000 ล้านบาท ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยตั้งไว้ที่ 63.07 ล้านคน รายได้ 323,000 ล้านบาท ซึ่งกลุ่มเป้าหมายทั้งประเทศในแถบเอเชียตะวันออกกลางยุโรปและแถบอเมริกา (http://www.thaihalal.com/popup_news/news_UAE.html)

จากการรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัยพบว่า มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นจำนวนมากที่เข้ามาเที่ยวเมืองไทยเพื่อต้องการดูการแสดงคาบารัตของกลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก ดูได้จากในกรุงเทพมหานครเอง ซึ่งมีสถานบันเทิงที่จัดให้มีการแสดงคาบารัต ทั้งที่ คาลิปโซ , ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า หรือแม้กระทั่งอัลคาร์ซาพัทยา จังหวัดชลบุรี ล้วนแล้วแต่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเข้าชมเป็นจำนวนมาก เฉพาะในพัทยาเอง นักท่องเที่ยวที่มาชมการ

แสดงคาบารต์แต่ละปีประมาณ 450,000 คน ทำเงินในแต่ละปีกว่า 500,000,000 บาท นับว่าเป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่สามารถดึงเงินตราจากต่างชาติ และเป็นสีสันให้การท่องเที่ยวให้ไทย

ในการแก้ปัญหาในระยะยาวนั้น ได้มีความพยายามโดยการวางแผนการแก้ปัญหา ซึ่งปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8-9 ได้เน้นให้มีการปฏิรูปสังคมไทยทุกด้าน เช่น มีการปฏิรูปการเมือง ปฏิรูประบบราชการ ปฏิรูปสื่อสังคม ปฏิรูปกฎหมาย ปฏิรูปเศรษฐกิจ ปฏิรูปการศึกษา เป็นต้น การปฏิรูปการศึกษาเป็นการปฏิรูปใหญ่อีกเรื่องหนึ่งในระบบการปฏิรูปทั้งหมด เพราะการปฏิรูปการศึกษาเป็นรากฐานของการปฏิรูปทั้งหมด เป็นบ่อเกิดทำให้เกิดการพัฒนาคนที่ยั่งยืน เป็นการระดมทรัพยากรทั้งหมดที่มีอยู่ ซึ่งเมื่อคนที่เป็นผลผลิตจากการศึกษาออกมามีคุณภาพ ก็จะเป็นตัวเฟื่องหนึ่งที่จะทำให้ระบบต่าง ๆ ในสังคมหมุนต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัยที่จัดโดยองค์กรภาครัฐ และเอกชน ที่จัดให้กับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงนั้นจากการศึกษาพบว่าลักษณะการจัดจะไม่ได้จัดให้กับกลุ่มดังกล่าวเป็นพิเศษแต่จะจัดให้ลักษณะให้กับคนปกติ ซึ่งทุกคนก็สามารถร่วมได้ เช่นการ จัดฝึกอบรมแต่งหน้า ทั้งที่กลุ่มนักแสดงคาบารต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องต่างๆ แต่กลับไม่มีองค์กรใดจัดให้อาจเพราะเป็นกลุ่มที่ถูกมองข้าม ไม่ได้ได้รับความสนใจ หรือยังไม่เกิดปัญหาอย่างชัดเจนออกมา จึงยังไม่มีการส่งเสริมหรือการจัดอย่างเป็นรูปธรรมออกมา อีกทั้งยังไม่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความต้องการในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนหรือการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงเลย

สังคมไทยในปัจจุบันนี้ ยังเป็นสังคมที่เรียกได้ว่า เป็นสังคมที่ยังไม่มีการต่อต้านหรือรังเกียจ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง (Non-Homophobic Male Sexual Culture)แต่ก็ไม่ได้ได้รับการส่งเสริม เพียงแต่คนส่วนใหญ่มองดูคนกลุ่มนี้ด้วยความเข้าใจ และเมตตา ผิดกับบางประเทศที่ได้รับการต่อต้านอย่างรุนแรง ถึงกับเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมาย (สุกมล วิชาวิพลกุล, 2545) และจากการศึกษาค้นคว้าของผู้วิจัยพบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศส่วนใหญ่ที่อยู่ในสังคมไทยหลายคนนั้นสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุขในสังคม โดยไม่เป็นที่รังเกียจของบุคคลอื่น ซึ่งอาชีพส่วนใหญ่ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง คือช่างแต่งหน้า และ นักเต้นคาบารต์

จากปัญหาทางเศรษฐกิจดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น รัฐมีนโยบายที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยว ดึงนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศ นักเต้นคาบารต์กลุ่มดังกล่าว จึงเป็นกลุ่มอาชีพอีกกลุ่มหนึ่งที่สมควรได้รับการพัฒนาจัดการศึกษาให้พวกเขา มีความสามารถมากยิ่งขึ้น ให้เป็นกลุ่มที่เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของประเทศเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

การจัดการศึกษาให้กับกลุ่มดังกล่าวควรจะได้รับจัดให้เป็นกลุ่มที่มีลักษณะพิเศษ เพราะกลุ่มดังกล่าวเป็นกลุ่มที่มีอารมณ์และความต้องการแตกต่างไปจากกลุ่มคนที่มีความผิดปกติทั่วไป (นที จีโรจน์พงษ์, 2543)

จากการสัมภาษณ์ นักเต้นคาบาเรต์ ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง (วงศ์ สติชัย ชัยเนตร, สัมภาษณ์ 4 มกราคม 2547) พบว่า ควรจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน หรือการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยให้กับกลุ่มดังกล่าวเป็นการเฉพาะ เพราะในปัจจุบันภาครัฐและเอกชนไม่มีการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยตามความต้องการของกลุ่มดังกล่าว ทั้งที่เป็นกลุ่มที่มีความต้องการที่แตกต่างไปจากกลุ่มทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่แล้วการจัดกิจกรรมทางการศึกษานอกระบบโรงเรียน หรือการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย จะเป็นในลักษณะที่จัดให้กับประชาชนทั่วไป เช่น การเรียนการสอนเสริมสวย เช่น แต่งหน้า ทำผม ซึ่งหากนักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความสนใจก็สามารถเข้ามาเรียนได้

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องความต้องการ การศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยของกลุ่มนักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ว่ามีความต้องการ ทางการศึกษาการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในด้านผู้สอน เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน สภาพแวดล้อม การวัดประเมินผล และการศึกษาตามอัธยาศัยในด้านบุคคล สื่อ ใดๆ พร้อมทั้งเสนอแนวทางการจัดการนอกระบบโรงเรียน และแนวทางการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยให้กับกลุ่มดังกล่าว

ครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความต้องการของนักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในสถานบันเทิง ดังนี้ คาลิปโซจำนวน 18 คน ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า จำนวน 15 คน อัลคาร์ซาพัทยา จังหวัดชลบุรี จำนวน 36 คนทั้งหมดจำนวน 69 คน พร้อมนำเสนอแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย เพราะกลุ่มดังกล่าวเป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ และมีชื่อเสียงมากของประเทศ การที่ศึกษากลุ่มดังกล่าวเพราะเป็นกลุ่มที่มีความหลากหลายในตัวเอง ซึ่งจะสามารถเป็นต้นแบบและแนวทางสำหรับการดำเนินการจัดให้กับกลุ่มที่มีขนาดรองลงมา

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนในด้าน ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อม และการวัดประเมินผลของนักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง
2. เพื่อศึกษาความต้องการทางการศึกษาตามอัธยาศัยในด้าน บุคคลและสื่อ ของนักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

3. เพื่อเสนอแนวทางในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยของนักเต้นคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะเรื่อง ความต้องการ และแนวทาง ในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยของนักเต้นคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ตามที่ระบุไว้ใน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ในด้านต่างๆ แล้วนำมาปรับปรุงให้ตรงกับลักษณะของความต้องการของนักเต้นคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้ ผู้สอน (คุณลักษณะของผู้สอน) กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อม การประเมินผล ของการศึกษานอกระบบโรงเรียน และ ด้านบุคคล และสื่อ ของการศึกษาตามอัธยาศัย

2. ในเรื่องการจัดการเรียนการสอนนอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยของนักเต้นคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ คือ ผู้ที่ประกอบธุรกิจคาบารέต์ และนักแสดงคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง แล้วผู้วิจัยนำมาสรุปเป็นแนวทาง

3. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มนักเต้นคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางการเต้นคาบารέต์ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 กลุ่มนักเต้นคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง เลือกเฉพาะกลุ่มที่มีชื่อเสียง คือ อัลคาซ่า จำนวน 36 คน ,ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า จำนวน 15 คน, คาลิปโซ จำนวน 18 คน จำนวนทั้งสิ้น 69 คน

3.2 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางการเต้นคาบารέต์จำนวน 3 ท่าน โดยมีเกณฑ์ดังนี้

- ผู้จัดการธุรกิจคาบารέต์อัลคาซ่า 1 ท่าน
- ผู้จัดการธุรกิจคาบารέต์ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า 1 ท่าน
- ผู้จัดการธุรกิจคาบารέต์คาลิปโซ 1 ท่าน

คำจำกัดความ

1. กลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง หมายถึง บุคคลที่เป็นเพศชายแต่มีจิตใจและการแสดงออกเป็นผู้หญิง โดยการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของเพศตรงข้าม

2. สาวประเภทสอง หมายถึง บุคคลที่เป็นเพศชายแต่มีจิตใจและการแสดงออกเป็นผู้หญิง โดยการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของเพศตรงข้าม

3. นักเต้นคาบารेट หมายถึง นักเต้นคาบารेटกลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชาย เป็นหญิงที่ประกอบอาชีพเป็นนักเต้นคาบารेटตามสถานบันเทิง

4. สถานบันเทิง หมายถึง สถานที่ที่มีการจัดแสดงคาบารेट ที่ได้รับการอนุญาต ตามกฎหมาย

5. แนวทาง หมายถึง การศึกษา รูปแบบวิธีการ กิจกรรม อย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เกี่ยวกับการศึกษาตามอัธยาศัย และการศึกษานอกระบบโรงเรียน ในด้านต่างๆ ดังนี้ ดังต่อไปนี้ ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อม การประเมินผล ของการศึกษานอกระบบโรงเรียน และ ด้านบุคคล และสื่อ ของการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้ผู้เรียนไปใช้ในการพัฒนาอาชีพ

6. ความต้องการ หมายถึง ความต้องการของผู้เรียนในด้านต่างๆที่ได้จากการสังเคราะห์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และทฤษฎีทางการศึกษา ดังต่อไปนี้ ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อม การประเมินผล ของการศึกษานอกระบบโรงเรียน และ ด้านบุคคล และสื่อ ของการศึกษาตามอัธยาศัย

7. เนื้อหา หมายถึง ความต้องการทางด้านเนื้อหาทางการเต้นคาบารेट และตามกรอบ ของสำนักงานบริหารการศึกษานอกระบบโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้ การให้ความรู้สำหรับเป็นรากฐานในการดำรงชีวิต การเพิ่มพูนความรู้และทักษะที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต การให้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเมื่อผ่านการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญแล้ว ปรับเนื้อหา ได้ดังต่อไปนี้ ความต้องการที่จะเรียนรู้เรื่อง เครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดง ท่าที่ใช้ในการแสดง การแต่งหน้า

8. การศึกษาตามอัธยาศัย หมายถึง การศึกษาที่เกิดขึ้นตามวิถีชีวิตที่เป็นการเรียนรู้ ที่เกิดจากบุคคล จากสื่อ เพื่อเพิ่มพูน ความรู้ทักษะ สร้างทัศนคติ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตสามารถเรียนได้ตลอดเวลาและเกิดขึ้นในทุกช่วงวัยตลอดชีวิต เป็นการศึกษาที่เกิดขึ้นตามความสนใจของผู้เรียน ไม่มีองค์กรใดเป็นผู้จัด โดยค้นคว้าจากแหล่งความรู้ต่างๆ ที่มีอยู่ เช่น ห้องสมุด หรือ เกิดจากการสืบทอดจากผู้ชำนาญ

9. การศึกษานอกระบบโรงเรียนหมายถึง การศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการจัดการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตร จะต้องมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม เป็นการศึกษาที่จะต้องมีการออกเป็นภาค รัฐหรือเอกชนเป็นผู้จัด

10. แหล่งการเรียนรู้ หมายถึง แหล่งการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 สามารถจำแนกได้เป็นประเภทดังนี้ คือ สื่อ และ บุคคล

12. สื่อ หมายถึง หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์ วิทยุ เคเบิลทีวี อินเทอร์เน็ต วิดีทัศน์ ที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามอัธยาศัย เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพของผู้เรียน

13. สถาบันเชิงขนาดใหญ่ หมายถึง สถาบันที่เปิดการแสดงคาบารัต์ของนักเต้นที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ที่มีที่นั่งชมการแสดง จำนวน 150 ที่นั่งขึ้นไป และมีการรับเชิญจากหน่วยงานทางราชการในการประชาสัมพันธ์ข่าวสารการท่องเที่ยว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ได้ข้อมูลความต้องการในการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยของนักเต้นคาบารัต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

2. ทำให้ได้ข้อมูลทางการจัดการศึกษาของนักเต้นคาบารัต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงจากผู้เชี่ยวชาญ คือ ผู้ที่ประกอบธุรกิจคาบารัต์ และนักแสดงคาบารัต์เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในด้านผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอุปกรณ์การสอน ด้านสภาพแวดล้อม และด้านการวัดประเมินผล เพื่อให้สอดคล้องและครอบคลุมประเด็นการศึกษาวิจัย จึงนำเสนอการค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แนวคิดทางการศึกษา

- การศึกษาตลอดชีวิต
- การศึกษานอกระบบโรงเรียน
- การศึกษาตามอัธยาศัย

ตอนที่ 2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่เกี่ยวกับการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย

ตอนที่ 3 ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย

ตอนที่ 4 ทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตอนที่ 1 แนวคิดทางการศึกษา

1. การศึกษาตลอดชีวิต

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 4 กล่าวว่า การศึกษาหมายถึง กระบวนการ การเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมทางสังคม การเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุน ให้บุคคลเรียนรู้ตลอดชีวิตและพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของการศึกษาตลอดชีวิตว่า การศึกษาตลอดชีวิตเป็นการศึกษาที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่อง

การศึกษาตลอดชีวิต เป็นการศึกษาในภาพรวมทั้งหมดที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย ที่จัดให้แก่บุคคลทุกช่วงอายุตั้งแต่เกิดจนตาย เพื่อมุ่งพัฒนาบุคคลอย่างเต็มศักยภาพ ให้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์อย่างเพียงพอต่อการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพและการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมในทุกช่วงชีวิต (สุมาลีสังข์ศรี และ วิรัชตร สุบุญโญ.2534)

ในปัจจุบันมีแนวคิดที่กล่าวว่าการศึกษาคือการเรียนรู้ เป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิตนั้น ควรเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกันไปจนตลอดชีวิตไม่ใช่ความคิดที่ใหม่ ในปี 1972 ได้มีการนำเสนอข้อเสนอนี้มาพิจารณาโดยนักการศึกษาและบุคคลทั่วไป จากรายงานขององค์การยูเนสโก (UNESCO) เรื่อง Learning to be (วิลโล่ ตั้งจิตสมคิด, 2538) ได้ระบุถึงแนวทางในการจัดการศึกษาตลอดชีวิตไว้ ดังนี้ “ความคิดที่ว่าการศึกษาควรจะเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันไปตลอดชีวิตซึ่งได้มีการกล่าวกันมากในระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ทำให้เป็นที่เข้าใจกันว่าความคิดนี้เป็นความคิดในปัจจุบัน แต่แท้ที่จริงแล้วความคิดนี้ไม่ใช่ความคิดที่ใหม่เลย เนื่องจากโดยทั่ว ๆ ไปไม่ว่าจะเป็นโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม คนเราก็จะต้องเรียนรู้และฝึกฝนตนเองไปตลอดชีวิต โดยเรียนจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและจากประสบการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขา ทำให้เขาเกิดมโนทัศน์เกี่ยวกับชีวิตและช่วยเพิ่มพูนความรู้ต่าง ๆ ให้กับเขา แต่อย่างไรก็ตามจนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ยังมิมีรูปแบบเพียงไม่กี่อย่างเท่านั้นที่จะมาสนับสนุนการเรียนรู้ประเภทนี้ได้ เพื่อที่จะให้เกิดความเข้าใจและกลายเป็นโครงการที่ชัดเจนขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนโดยทั่วไปไม่มีความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนว่าเป็นการจัดขึ้นเพื่อเด็กและจะสอนกันอยู่ภายในโรงเรียนเท่านั้น ซึ่งความคิดนี้จะทำให้คนมองไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาว่าการศึกษานั้นควรจะเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตแต่ความจริงก็ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า คนนั้นไม่สามารถที่จะเผชิญกับชีวิตซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่แน่นอน ผู้ใหญ่เป็นจำนวนมากที่มีความต้องการการศึกษา ซึ่งไม่ใช่เพื่อความพอใจในการที่เขาจะได้เพิ่มพูนความสามารถหรือเพื่อที่เขาจะได้พัฒนาตนเองดังเช่นแต่เดิม แต่เป็นเพราะเป็นความต้องการการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นความต้องการที่จะให้ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษา เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างเต็มที่และสูงสุดในทุก ๆ ด้าน” (Freire, 1972)

ลีฟวิง สโตน (Livingstone อ้างถึงใน กรชกร สังขชาติ , 2533) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ The Future in Education ว่า “ในอดีตคนเรานั้นต้องการการศึกษาก็เพื่อจะช่วยให้ผู้ใหญ่ได้ศึกษาหรือเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของผู้ใหญ่หรือส่วนที่ผู้ใหญ่ไม่สามารถที่จะเรียนรู้หรือเข้าใจได้เมื่อเขายังอยู่ในวัยเด็ก แต่ในปัจจุบันขณะที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว คนเราต้องการการศึกษาในวัยผู้ใหญ่ก็เพื่อช่วยให้เราได้เรียนรู้วัฒนธรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ผลจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วย่อมจะทำให้คนเราจะล้ำหลังยิ่งขึ้นอย่างรวดเร็วความต้องการที่

คนจะต้องเรียนรู้กันจนตลอดชีวิตก็เห็นได้อย่างชัดเจนขึ้น มีความริบด่วนมากยิ่งขึ้น มีความยุ่งยาก สับสนและมีความจำเป็นยิ่งขึ้น“

นอกจากนี้ยังได้มีผู้ให้คำนิยามความหมายของการศึกษาตลอดชีวิตไว้หลายท่านเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา จึงขอยกคำนิยามและความหมายโดยสังเขป ดังนี้

เดฟ (Dave, 1976) ได้ให้นิยามของ การศึกษาตลอดชีวิต โดยสรุปว่า เป็นกระบวนการศึกษาทั้งหมด ซึ่งหมายถึงการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ และยังรวมถึงการจัดการศึกษาทั้งแนวตั้งและแนวนอน ลักษณะพิเศษของการศึกษาตลอดชีวิต คือ การเน้นความยืดหยุ่นทางด้านเวลา สถานที่ เนื้อหา และเทคนิคการเรียนรู้ รวมถึงการเรียนรู้ด้วยตัวเอง การแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ระหว่างตนเองกับผู้อื่น และมีรูปแบบและยุทธวิธีการเรียนรู้มากมาย

จากแนวคิดข้างต้นพบว่าแนวคิดของ เดฟ ได้สอดคล้องกับแนวคิดขององค์การยูเนสโก (UNESCO) ที่ได้ใช้เป็นแนวคิดของการจัดการศึกษาตลอดชีวิตในปัจจุบัน โดยองค์การยูเนสโก ได้ให้ความหมายของ การศึกษาตลอดชีวิต เป็นการศึกษาตลอดชีวิตเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนา ความรู้ ทักษะด้านต่าง ๆ โดยใช้วิธีการทุก ๆ อย่างที่เป็นไปได้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาบุคลิกภาพ เป็นการพิจารณาการศึกษาโดยส่วนรวมทั้งหมด คือ การศึกษาในระบบโรงเรียนการศึกษานอกระบบโรงเรียน ให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพ ให้ผู้เรียนสามารถจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ เพื่อให้ผู้เรียนคิดได้ และนำไปปฏิบัติได้ (UNESCO,1977)

สรุปได้ว่า การศึกษาตลอดชีวิตหมายถึงกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต การเรียนรู้ อาจจะเกิดขึ้นได้เองหรืออาจจะเกิดจากความช่วยเหลือ ซึ่งหมายถึงการให้การศึกษา และหากจะให้การเรียนรู้ของประชาชนพอเพียงก็จะต้องจัดเตรียมการศึกษาไว้ให้พร้อมเพื่อบุคคลทั่วไปจะได้เข้ามาศึกษาหาความรู้ได้ตลอดชีวิต ในปัจจุบันการศึกษาตลอดชีวิตจะหมายรวมไปถึงการศึกษาทุกประเภทที่บุคคลได้รับทุกช่วงชั้นของชีวิตตั้งแต่เกิดจนถึงตาย

จากความหมายของการศึกษาตลอดชีวิตที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การศึกษาตลอดชีวิต มีความจำเป็นสำหรับบุคคลในทุกช่วงชีวิตตั้งแต่เกิดจนถึงตาย บุคคลมีความสามารถที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต เพราะการศึกษามีได้สิ้นสุด เมื่อบุคคลจบจาก โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา การศึกษาตลอดชีวิตเป็นภาพรวมของการศึกษาทั้งหมด ครอบคลุมการศึกษาทุกประเภททุกระดับ โดยเน้นความเสมอภาค ความเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา

การศึกษาตลอดชีวิต ควรมีความยืดหยุ่นหลากหลายรูปแบบและวิธีการ เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคน เรียนรู้และสามารถเลือกวิธีเรียนที่เหมาะสมกับความสามารถของตน มุ่งให้บุคคลได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ พัฒนาคูณภาพชีวิตและพึ่งพาตนเองได้ สิ่งที่บุคคลเรียนรู้ควมสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตควรได้รับความรู้และทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพ รวมทั้งทักษะในการแสวงหาความรู้ หรือ มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่อไป

การเรียนรู้ตลอดชีวิตไม่ใช่เกิดขึ้นได้เฉพาะในสถาบันเท่านั้น แต่สามารถเกิดขึ้นได้ที่บ้าน ที่ทำงาน ศาสนสถาน สวนสาธารณะ และในชุมชน เพราะฉะนั้นบ้านและชุมชนจึงเป็นแหล่งการศึกษาตลอดชีวิต และที่สำคัญการศึกษาตลอดชีวิตจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความร่วมมือกันทุกฝ่าย ทุกแหล่งเรียนรู้ รวมทั้งประชาชนในชุมชน

“การศึกษาตลอดชีวิต” เป็นการศึกษาในภาพรวมทั้งหมด ซึ่งครอบคลุม ทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาที่จัดให้บุคคลทุกช่วงอายุตั้งแต่เกิดจนตาย โดยในแต่ละช่วงชีวิตบุคคลอาจจะได้รับการศึกษารูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง หรือหลายรูปแบบผสมผสานกันเป็นการศึกษาที่สัมพันธ์กับปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต ทั้งด้านสังคม สิ่งแวดล้อม ศาสนา เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งนี้ เพื่อมุ่งพัฒนาบุคคลอย่างเต็มศักยภาพให้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์อย่างเพียงพอต่อการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างเหมาะสมในทุกช่วงชีวิต การศึกษามีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ในทุกช่วงอายุ เพราะมนุษย์ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม สิ่งแวดล้อม อยู่ตลอดเวลาโดยเฉพาะในสภาวะการณ์ปัจจุบัน ความจำเป็นของการศึกษาจึงยิ่งดูชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากมีความจำเป็นเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งมีผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิต ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนับวันจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และซับซ้อนมากขึ้นเกินกว่าที่จะใช้ความรู้ที่สะสมมาเมื่อสมัยอยู่ในวัยเรียนจะมาช่วยได้ การศึกษาที่บุคคลได้รับเมื่ออยู่ในช่วงวัยเรียนนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของชีวิตเท่านั้น อาจเรียกว่าเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่ช่วยบุคคลแสวงหาความรู้ได้ต่อไป ช่วงชีวิตหลังวัยเรียนเป็นช่วงชีวิตที่ยาวนานกว่าหลายเท่า ในประเทศต่างๆ ได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการที่ประชาชนจะต้องได้รับการศึกษาตลอดชีวิตเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคของความเจริญและความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของวิทยาการและเทคโนโลยีเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร ความจำเป็นที่ประเทศต่างๆ ต้องนำการศึกษาตลอดชีวิตไปเป็นแนวคิดหลักในการจัดการศึกษาของประเทศนั้นๆ สามารถสรุปได้ว่ามาจากปัจจัยสำคัญต่อไปนี้ คือ ความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และอาชีพการงาน การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม และวัฒนธรรม ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี ความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครอง การเปลี่ยนแปลงทางด้านความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิต การเปลี่ยนแปลงด้านประชากร และข้อจำกัดของการจัดการศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม และมีผลกระทบต่อเนื่องถึงกันทั่วโลก เพราะฉะนั้น การศึกษาจะเป็นเครื่องมือที่จะช่วยเตรียมประชากรให้มีความพร้อม มีภูมิคุ้มกันที่จะเผชิญต่อความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้อย่างเท่าทัน และสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้น มนุษย์จึงต้องเรียนรู้ตลอดชีวิตในทุกสังคม ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่สำคัญ คือเพื่อการดำรงชีวิตอยู่และมีความสุขเท่าที่จะทำได้ (อุ้นดา นพคุณ : 2543)

จะเห็นได้ว่าการศึกษาดตลอดชีวิตนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อมนุษย์ การศึกษาของมนุษย์หลายคนเริ่มต้นจากการศึกษาในระบบโรงเรียน แต่เมื่อจบจากระบบดังกล่าวออกไป มนุษย์เราก็มักจำเป็นต้องมีการพัฒนาและเพิ่มพูนทักษะในการทำงานต่อไปตลอดชีวิตการทำงาน เมื่อพ้นวัยทำงานมนุษย์ก็จำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อดำรงชีวิตอยู่ต่อไป หรือเรียนรู้เพื่อที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ของคนที่ผ่านมาให้กับคนรุ่นต่อไป การศึกษา การเรียนรู้ของมนุษย์จึงเป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาเพื่อที่จะให้มนุษย์สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. การศึกษานอกระบบโรงเรียน

การศึกษานอกระบบโรงเรียนมีความหมายครอบคลุมถึงมวลประสบการณ์การเรียนรู้ทุกชนิดที่บุคคลได้รับการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติ การเรียนรู้จากสังคม การเรียนรู้ที่ได้รับจากโปรแกรมการศึกษาที่จัดขึ้นนอกเหนือไปจากการศึกษาในโรงเรียนตามปกติ ได้มีโอกาสแสวงหาความรู้เพื่อแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ฝึกอาชีพหรือเพื่อพัฒนาความรู้เฉพาะเรื่อง

สำหรับความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียน ได้มีนักการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนไว้ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เป็นการศึกษาที่มีลักษณะยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการและความพร้อมของผู้เรียนเป็นสำคัญ การให้ความหมายของผู้ทรงคุณวุฒิ แต่ละท่านจะแตกต่างกันดังนี้คือ

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520) ได้อธิบายถึงความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียน ว่าการศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการศึกษาที่จัดขึ้นนอกเหนือไปจากการศึกษาในระบบโรงเรียน ไม่ว่าจะการศึกษานั้นจะจัดขึ้นเป็นกิจกรรมการศึกษาโดยเฉพาะหรือเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมอื่นๆ เพื่อมุ่งให้รู้จักแก้ปัญหา ฝึกอาชีพ หรือพัฒนาความรู้เฉพาะอย่างตามความต้องการหรือความสนใจของพลเมือง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวด 3 มาตรา 15 ข้อ 3 การศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการจัดการศึกษา การวัดและประเมินซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตร จะต้องมีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

โกวิท วรพิพัฒน์ (อ้างถึง ใน ศุภร ศรีแสน ,2521) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า หมายถึง ประสบการณ์และกิจกรรมที่จัดนอกระบบโรงเรียน การศึกษาในโรงเรียนภาคปกติ เพื่อส่งเสริมความรู้ความสามารถ ทั้งในด้านความรู้ทั่วไป และวิชาชีพให้ประชาชน มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีสัมมาอาชีพ และทำหน้าที่พลเมืองให้ดี

ปทุม นิคมานนท์ (2522) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า หมายถึง กิจกรรมที่สังคมใจจัดขึ้นเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาโดยเฉพาะนอกเหนือจากการเรียนตามปกติในโรงเรียน กิจกรรมดังกล่าวอาจจัดเป็นกิจกรรมเฉพาะ หรือเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมอื่นใด ทั้งนี้ เพื่อมุ่งสนองความต้องการด้านการเรียนรู้ตามแต่ละบุคคลจะสนใจ

อุณา นพคุณ (2523) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า หมายถึง กิจกรรมหรือโครงการใด ๆ ในสถาบันต่างๆ ในสังคมจัดขึ้น โดยมีเจตนาหรือวัตถุประสงค์ในการที่จะรับการเรียนรู้กิจกรรมดังกล่าวจัดให้แก่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกชุมชน และทุกระดับการศึกษา เพื่อให้บุคคลดังกล่าวมีความรู้ทักษะ และทัศนคติ ค่านิยมที่ดี กิจกรรมการศึกษาที่เรียกว่าเป็นการศึกษานอกระบบโรงเรียนจะต้องจัดขึ้นในระยะเวลาอันสั้น หลักสูตรยืดหยุ่น ประหยัดและตอบสนองความต้องการ ความสนใจ ของผู้เรียน และปัญหาชุมชน

เกียรติวรรณ อาตยกุล (2533) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า เป็นกิจกรรมการศึกษาที่ไม่มีรูปแบบแน่นอน จัดขึ้นตามความเหมาะสม และตามความต้องการของผู้เรียน โดยยึดหลักปรัชญาที่ว่า การศึกษาคือชีวิต ชีวิตคือการศึกษา โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนรู้จักใช้ความคิด ตัดสินใจเรียนรู้ด้วยตนเอง ช่วยเหลือตนเอง รวมทั้งให้ผู้เรียนมีอิสระจากสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุด โดยมีวิธีการเป็นส่วนประกอบที่จะให้ผู้เรียนมีอิสระจากสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุด โดยมีวิธีการเป็นส่วนประกอบที่จะให้คนสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและยังเป็นกิจกรรมการศึกษาที่จัดเพื่อทุกคนในสังคม

อาชญญา รัตนอุบล (2540) ได้สรุปความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนไว้ว่า เป็นกิจกรรมทางการศึกษาและมวลประสบการณ์ความรู้ใดๆก็ตามที่ได้จัดขึ้นโดยบุคคล หน่วยงานและสถาบันต่างๆ ในสังคม โดยได้จัดขึ้นนอกเหนือไปจากการศึกษาในระบบโรงเรียนภาคปกติ เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ ทักษะและทัศนคติที่พึงประสงค์ของกลุ่มเป้าหมายต่างๆ โดยยึดหลักการที่ว่าเป็นการสนองความต้องการ ความสนใจและแก้ปัญหาให้แก่กลุ่มเป้าหมายนั้นๆ

เดวิด ไคล์ และ โทมัสคิน (David kline and Thomas B.Keehn) (อ้างถึงใน มิถุนา อนุแสน , 2545) ได้สรุปความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า การศึกษานอกระบบโรงเรียนเหมือนกับการศึกษาที่เรียกว่า การศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาชั่วชีวิต การศึกษาแบบเบ็ดเสร็จ เป็นคำที่หมายถึงชนิดของการศึกษาที่พัฒนาขึ้นมา เพื่อเป็นทางเลือกหรือส่งเสริมการศึกษาในระบบโรงเรียน หรือเป็นการศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อช่วยปิดช่องว่างของประชากรจำนวนมาก ซึ่งไม่สามารถจะรับบริการ จากระบบการศึกษาในโรงเรียนแล้วการศึกษานอกระบบโรงเรียนเป็นการศึกษาที่ยืดหยุ่นได้ง่าย

มัลคอล์ม เอส โนลล์ (Malcolm S. Knowles อ้างถึงใน จริญญา พานิชย์ผลิตไทย, 2538) อธิบายว่าการศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นกระบวนการซึ่งทั้งหญิง และชายจะเรียนรู้ต่อไป หลังจากสำเร็จการศึกษาภาคปกติ หรือ หมายถึงกิจกรรมที่จัดขึ้นสำหรับผู้ใหญ่ทั้งหญิงและชาย ซึ่งจัดขึ้นตามสถาบันต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะทางการศึกษา

ประมุข อ่าวบารุง (2538) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า หมายถึงกิจกรรมทางการศึกษาที่ไม่มีรูปแบบโครงสร้างแน่นอน เป็นการศึกษาที่จัดขึ้นโดยไม่เลือกวัย ไม่เลือกเพศ ไม่เลือกวรรณะ ไม่เลือกภูมิหลังและสติปัญญา ความสามารถหรือความถนัดครอบคลุมถึงการศึกษาที่ไม่มีพิธีรีตองด้วย เป็นการศึกษาที่เปิดโอกาสให้กับทุกคนในสังคมจัดการศึกษาได้ทั้งในและนอกระบบโรงเรียนนับเป็นวิชาการศึกษาที่สอดคล้องกับสังคมประชาธิปไตยอย่างยิ่ง

รัตนา พุ่มไพศาล (2538) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า เป็นการศึกษาสำหรับผู้ที่ขาดโอกาสที่จะศึกษาเล่าเรียนใน โรงเรียนภาคปกติ เป็นการศึกษาที่จัดให้กับประชาชน เขาจะได้รับการศึกษา

ฟิลลิป เอช คูมส์ (Philip H Coombs) (อ้างถึงใน มิถุนา อนุแสน ,2545) ได้ให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนว่า หมายถึงกิจกรรมที่จัดขึ้นนอกระบบโรงเรียน การศึกษาภาคปกติไม่ว่ากิจกรรมที่มุ่งบริการกลุ่มผู้เรียนที่ได้กำหนดเป็นเป้าหมาย และอย่างมีความมุ่งหมาย ตัวอย่าง เช่น สถานเลี้ยงเด็กก่อนวัยเรียน (ยกเว้น โรงเรียนอนุบาล) โรงเรียนมุ่งให้โอกาสแก่ผู้ไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาเมื่ออยู่ในวัยที่ควรได้รับการศึกษาหรือที่ต้องการออกจากโรงเรียนก่อนกำหนด โรงเรียนผู้ใหญ่ กิจการลูกเสือ อนุชาชาด ชุวกสิกร กลุ่มสนใจดนตรี การฝึกฝนอาชีพ กลุ่มกสิกร

โคลน์ และ คีน (David Kline and Thomas B. Keehn) ให้คำจำกัดความว่า การศึกษานอกโรงเรียนเหมือนกับการศึกษาที่เรียกว่าการศึกษานอกระบบ การศึกษาผู้ใหญ่ การศึกษาชั่วชีวิต การศึกษาแบบเบ็ดเสร็จ เป็นคำที่หมายถึง ชนิดของการศึกษาที่พัฒนาขึ้นมาเพื่อเป็นทางเลือก หรือส่งเสริมการศึกษาในระบบโรงเรียน หรือเป็นการศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อช่วยปิดช่องว่างของประชากรจำนวนมาก ซึ่งไม่สามารถจะรับบริการจากระบบการศึกษาในโรงเรียนได้อย่างเต็มที่เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษานอกระบบโรงเรียนแล้ว การศึกษานอกโรงเรียนเป็นการศึกษาที่ยืดหยุ่นได้ง่าย

จะเห็นได้ว่าจากการให้ความหมายของการศึกษานอกระบบโรงเรียนดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ดังนี้คือ การศึกษานอกระบบโรงเรียนเป็นการศึกษาที่อยู่นอกเหนือจากโรงเรียนภาคปกติที่เปิดโอกาสให้กับผู้เรียนทุกเพศทุกวัยได้มีโอกาสเข้ามาศึกษา การจัดการเรียนการสอน มีความยืดหยุ่นและสนองความต้องการของผู้เรียน เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้รู้จักตนเอง รู้จักคิดแก้ปัญหาให้กับตนเอง รู้จักแสวงหาแนวทางในการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข และมุ่งยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนเป็นไปเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษานอกระบบเพื่อการพัฒนาทักษะอาชีพ ซึ่งจะช่วยให้คนสามารถพึ่งพาตนเองได้ในยามที่เศรษฐกิจของประเทศตกต่ำเช่นในปัจจุบัน

สำหรับลักษณะของการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนนั้น มีกิจกรรมแตกต่างกันไปตามสภาพปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ดังที่ เพ็ญศรี ทวีสุวรรณ (2532) ได้สรุปลักษณะที่สำคัญของการศึกษานอกระบบ คือ

1. รูปแบบการจัดไม่แน่นอนแตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมาย วัตถุประสงค์ของผู้จัดและผู้รับบริการ
2. หลักสูตรและเนื้อหายืดหยุ่นได้มากขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้เรียน สภาพแวดล้อมของท้องถิ่น จุดมุ่งหมายของวิชา
3. การเรียนการสอนมีรูปแบบ วิธีการแตกต่างกันไปตามความเหมาะสมของเนื้อหาวิชาตัวผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน
4. ระยะเวลา ขึ้นอยู่กับลักษณะวิชา ความสนใจของผู้เรียนและจุดมุ่งหมายของการเรียน
5. สถานที่ เปลี่ยนแปลง ได้ตามความเหมาะสมและความพร้อมของท้องถิ่น และจำนวนผู้เรียน

นอกจากนี้ ชำรง บัวศรี (2537) ได้สรุปลักษณะของการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนไว้ดังนี้

1. ไม่ตายตัว และมีความยืดหยุ่นเป็นอย่างมาก เช่น ไม่จำกัดพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ไม่กำหนดเวลาที่แน่นอน ไม่มีหลักสูตรตายตัว ไม่วัดผลเหมือนโรงเรียนทั่วไป ไม่จำเป็นต้องไม่สถานที่เรียนโดยเฉพาะ ไม่จำกัดความรู้ของผู้เรียน
2. ผู้เรียนต่างมาเรียนด้วยความสมัครใจ ไม่มีการบังคับ
3. สนองความต้องการของผู้เรียนได้ในเวลาที่รวดเร็ว
4. การจัดการศึกษาประเภทนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นความรับผิดชอบของสถาบันที่มีหน้าที่หลักในการจัดการศึกษาในโรงเรียนเท่านั้น สถาบันทางสังคมอื่นก็จัดทำได้
5. ผลของการศึกษาไม่จำกัดอยู่เฉพาะเพื่อสนองต่อความต้องการของผู้เรียนโดยตรงเท่านั้น ยังส่งผลต่อการพัฒนาสังคมโดยตรงอีกด้วย และเป็นผลที่อาจเกิดขึ้นในเวลาอันสั้น

จากนักการศึกษาที่ได้กล่าวถึงลักษณะการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนข้างต้น จะเห็นได้ว่า ลักษณะการจัดการศึกษานอกระบบนั้นจะแตกต่างกันไปตามสภาพปัญหา และความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ที่มีความหลากหลาย หลักสูตร เนื้อหา กิจกรรมการสอน ระยะเวลาในการเรียนการสอน และสถานที่ มีความยืดหยุ่นและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม และเมื่อผู้เรียนได้เรียนแล้ว ก็สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทันที ซึ่งอาจจัดโดยภาครัฐหรือเอกชนก็ได้

3. การศึกษาตามอัธยาศัย

การศึกษาทั้งมวลนั้นเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ที่บ้าน เราเกิดขึ้นมา พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง ได้พยายามสอนให้เราเรียนรู้ ตั้งแต่ การกิน การนอน การพูด สอนให้เราเชื่อ ให้เราทำ ให้เราคิด ให้เราเป็นอย่างที่ครอบครัวของเราเป็น สิ่งที่เราได้เรียน ได้เป็นนั้นจะเกิดขึ้นเพราะความต้องการของเราก็หาไม่ แต่เป็นกระบวนการที่เราพยายามปรับตัวให้เป็นคนของครอบครัว ซึ่งต่อไปก็ขยายไปสู่การเป็นคนของชุมชนและของสังคมต่อไป เมื่อเติบโตเราก็จะถูกสอนให้มีความรู้ ความเชื่อ และสามารถมีพฤติกรรมหรือทำอะไรต่างๆ ได้ตามที่สังคมต้องการ โดยกระบวนการของโรงเรียนซึ่งเป็นแหล่งที่สองที่ทำให้เราได้รู้ ได้เรียน ได้เป็น แต่ในขณะที่เราอยู่ในระบบโรงเรียนขอโรงเรียน หากเราได้หยุดที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่เราอยากรู้ และในสิ่งที่ไม่คิดที่จะได้รู้อีกมากมาย ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เราเรียนรู้ได้จากกระบวนการของโรงเรียนตลอดชีวิตของคนเราแต่ละคนเราเรียนรู้จากสภาพการณ์รอบๆ ตัวเราอยู่ตลอดเวลา นอกจากในโรงเรียนแล้วในที่เล่น ที่ทำงาน ที่พักผ่อนหย่อนใจ ในบ้าน ในกลุ่มเพื่อน ๆ ในที่ต่างๆ ทำให้เราได้เรียนรู้อะไรต่างๆ มากมายทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ สิ่งที่เราได้เรียนรู้ ไม่มีครู ไม่มีหลักสูตร ไม่มีหนังสือ ไม่มีตำรา ไม่มีข้อสอบ แต่ก็ไม่ได้รู้อะไรเลย การเอาตัวของเราไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง กิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง หรือบุคคลใด บุคคลหนึ่ง จะโดยตั้งใจที่จะเรียนรู้หรือไม่ก็ตามจะโดยวัตถุประสงค์อื่นนอกจากวัตถุประสงค์เพื่อการเรียนรู้ก็ตาม ก็อาจจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นมาได้ สิ่งเหล่านี้เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากกิจกรรมในโรงเรียน และแตกต่างไปจากกิจกรรมทางการศึกษาในระบบโรงเรียน ที่มีหลักสูตร มีรูปแบบ วิธีไหนที่เป็นเรื่องเป็นราวว่า สิ่งเหล่านี้อาจเรียกได้ว่าเป็นการเรียนรู้ตามอัธยาศัย ที่คนเรียนก็ไม่รู้ไม่ได้ตั้งใจว่าจะเรียน คนสอนก็ไม่ได้ตั้งใจว่าจะสอน แต่ทำให้คนที่ได้เรียน และคนที่ได้สอนเกิดความรู้ขึ้น แต่ก็ยังเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ไม่ใช่เรื่องของการเรียนรู้ในทางที่ตรงกันข้ามกับการเรียนรู้ขึ้น ซึ่งก็คือการจัดการศึกษาควรที่จะต้องเข้าใจความแตกต่างที่ชัดเจน ระหว่างการเรียนรู้กับการศึกษา ก็คือการศึกษานั้นเป็นการเรียนของการจัดการให้คนเกิดการเรียนรู้ขึ้นจึงต้องมีครู ซึ่งจะทำบทบาทเป็นผู้สอน มีหลักสูตร มีแนวการสอน มีเรื่องที่จะสอน มีวิธีที่จะสอน รวมทั้งการจัดการประเมินผล ว่าคนที่เรียนรู้ได้จริงหรือไม่ ในขณะที่การเรียนรู้เป็นมุมมองของผู้เรียนซึ่งมีอิสระที่จะเรียนตามที่ตนเองสนใจ ไม่ใช่ผู้ถูกกระทำทางกระบวนการของการศึกษา แต่เป็นผู้กระทำเพื่อเกิดการเรียนรู้ขึ้นด้วยตนเอง โดยกระทำต่อสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัว ดังนั้นการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยจึงต้องประณีตระนอมให้อิสระภาพที่จะเรียนรู้แก่ผู้เรียน และมีความปรารถนาดีที่จะสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ของผู้สอน การจัดการศึกษาตามอัธยาศัย จึงเป็นการจัดบรรยากาศ สถานการณ์ สภาพแวดล้อม เงื่อนไข ที่จะส่งเสริมให้บุคคลได้เรียนรู้ ทั้งที่จะโดยตั้งใจ หรือไม่ก็ตาม หรือทั้งที่จะตอบสนองความสนใจ ความกระหายใคร่รู้ และการพักผ่อนหย่อนใจ โดยที่ผลของการเรียนรู้นั้นนำมาสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิต การทำงานให้ดีขึ้นหรืออาจจะนำผลการเรียนรู้นั้นๆ ไปสู่กระบวนการของการยอมรับและประสบการณ์เพื่อเทียบโอนไปสู่การศึกษาในระบบโรงเรียนอื่นๆ และเนื่องจากการศึกษาตามอัธยาศัยเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ตามธรรมชาติของมนุษย์ เกิดการเรียนรู้ในครอบครัว ในชุมชน

ในที่ทำงาน ในกลุ่มเพื่อนฝูง คนคุ้นเคยเรียนรู้จากสื่อมวลชนต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ฯ ดังนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย ที่ชัดเจนยังไม่มีครูจึงสามารถที่จะสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างสถานการณ์ จัดหาสภาพแวดล้อม และจัดหาแหล่งเรียนรู้ สร้างสถานการณ์ จัดหาสภาพแวดล้อม และจัดหาแหล่งเรียนรู้ หรือเงื่อนไขให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ตามอัธยาศัยขึ้น

สำหรับความหมายของการศึกษาตามอัธยาศัยมีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ไว้ดังนี้

(คุมส์,1985 : 24) การศึกษาตามอัธยาศัย หมายถึง กระบวนการตลอดชีวิตที่ทุกคนได้รับ และสะสมความรู้ ทักษะ เจตคติ และรู้แจ้งจากประสบการณ์ประจำวัน และการสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน และที่เล่น จากตัวอย่าง และเจตคติของสมาชิกครอบครัว และเพื่อนจากการเดินทาง การอ่านหนังสือพิมพ์ และหนังสืออื่นหรือ โดยการฟังวิทยุ ภาพยนตร์ หรือโทรทัศน์ ตามปกติแล้วการศึกษาตามอัธยาศัย ไม่มีการจัด ไม่มีระบบ และบางครั้งไม่ได้ตั้งใจ แต่มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ไปตลอดชีวิตของแต่ละบุคคลอยู่อย่างมาก แม้แต่ผู้ที่มีการศึกษาในโรงเรียนมาแล้วก็ตาม

(สุนทร สุนันท์ชัย,2532:10) การศึกษาตามอัธยาศัย หมายถึง การได้รับความรู้ ทักษะ เจตคติ จากประสบการณ์ประจำวันในครอบครัว ชุมชน จากการทำงาน การเล่น ห้องสมุด สื่อมวลชน และอื่นๆ ในสภาพแวดล้อมของบุคคล

(วิจิตร ศรีสะอาด,2532:299-300) การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นกระบวนการของการศึกษาตลอดชีวิต คือ ไม่ต้องอาศัยระบบใดๆ ทั้งสิ้น เป็นการศึกษาที่สร้างเสริมบุคลิกภาพ ทักษะ ค่านิยม และความรู้ต่างๆ จากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน การศึกษาประเภทนี้ ทำที่ไหน เมื่อใด ก็ย่อมได้ เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากสิ่งที่อยู่รอบตัว จากสมาชิกครอบครัว จากเพื่อน จากการทำงาน ตลอดจนกระทั่งจากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ การศึกษาตามอัธยาศัย จึงมีขอบเขตกว้างขวางกว่า การศึกษาทั้งในและนอกระบบโรงเรียน

จากความหมายของการศึกษาตามอัธยาศัยดังกล่าวพอจะสรุปหลักการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยได้ดังนี้

1. การศึกษาตามอัธยาศัยเป็นการศึกษาเพื่อตัวผู้เรียนเอง ขึ้นอยู่กับความสนใจใฝ่รู้ความพอใจจะเรียนรู้จึงเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้อย่างแท้จริง เพราะผู้เรียนเป็นผู้ตระหนักรู้เองว่าได้เรียนรู้หรือไม่ และผลการเรียนนั้นเกิดประโยชน์อย่างไร

2. การศึกษาตามอัธยาศัยเป็นวิถีชีวิต เป็นวัฒนธรรมของมนุษยชาติ เพราะมนุษย์จะเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาทั้งที่เป็นทางการ และไม่ใชทางการ จะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่อาจปฏิเสธที่จะไม่เรียนรู้ไม่ได้ เพราะการศึกษาตามอัธยาศัยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

3. สังคมแห่งการเรียนรู้มักจะจัดบรรยากาศ สถานการณ์ ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้บุคคลได้เรียนรู้ตามความสนใจ ตามความต้องการของตนเอง

4. การส่งเสริมให้บุคคลสามารถเข้าถึงการศึกษาตามอัธยาศัย จะต้องแพร่กระจายแหล่งให้มากขึ้น หลากหลายขึ้นใกล้ผู้เรียนมากขึ้น เพื่อให้สะดวกต่อการใช้บริการ บทบาทของนักการศึกษาตามอัธยาศัยจะต้องส่ง ประสานงาน กระตุ้นหน่วยงานทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ชุมชนต่างๆ ให้จัดแหล่งการเรียนรู้ให้มากขึ้น รวมทั้งให้คำแนะนำในการจัดการส่งเสริมมาตรฐาน

5. การส่งเสริมการเรียนรู้การศึกษาตามอัธยาศัย ควรจะส่งเสริมด้านการอ่าน การเขียน การพูด การฟัง ในระดับที่จะแสวงหาความรู้ได้ และสนับสนุนให้รู้จักการคิดวิเคราะห์เพื่อนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้

จากความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย ดูเหมือนว่าจะเป็นการศึกษาที่เกิดขึ้นเอง และมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ บุคคลสามารถแสวงหาความรู้ และเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง แต่ในความเป็นจริงของสภาพปัจจุบัน ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ยังมีตัวแปรที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัยอยู่หลายประการ ดังที่ ภัทรพล มหาพันธ์ (2545) ได้เสนอไว้ ดังนี้

1. ความเหลื่อมล้ำและไม่เท่ากันทางเศรษฐกิจ ทำให้บุคคลมีอำนาจในการบริโภคต่างกัน การลงทุนเพื่อการศึกษา การแสวงหาความรู้ด้วยตนเองแตกต่างกัน ผู้มีฐานะดีกว่า มีโอกาสมากกว่าที่จะจัดสรร องค์กรความรู้ และประสบการณ์ให้กับตนเอง ได้เท่าที่ต้องการ

2. ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ทำให้สังคมเมืองมีโอกาสดีกว่า สังคมชนบท ในชุมชนเมืองมีระบบบริการ มีแหล่งความรู้ สภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ มีเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนรู้มากกว่าในสังคมชนบทโดยสิ้นเชิง ในขณะที่ข้อมูลข่าวสารและองค์ความรู้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

3. ความแตกต่างกันในด้านทักษะความสามารถของบุคคล ประชาชนจำนวนมากยังมีการศึกษาต่ำ ขาดทักษะการแสวงหาความรู้ และการเรียนรู้ด้วยตนเอง อยู่ในครอบครัวชุมชนที่ด้อยการศึกษา ไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน ทำให้ขาดโอกาสในการศึกษาเรียนรู้ที่เหมาะสมในรูปแบบของการศึกษาตามอัธยาศัย

จากหลักการดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้เกิดความเสมอภาคในสังคมบุคคลควรได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาในหลายรูปแบบ สามารถแสวงหา ศึกษาในหลายรูปแบบ สามารถแสวงหา ศึกษา และเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ตลอดเวลาและทุกสถานที่ รัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคคลได้เกิดการเรียนรู้ตามความสามารถและความสนใจของผู้เรียนในแต่ละช่วงชีวิตตลอดไป

ตอนที่ 2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่เกี่ยวกับการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้สะท้อนแนวคิดและการจัดการศึกษาของสังคมไทย ไว้อย่างเด่นชัดหลายประการ ซึ่งคนไทยในวงการศึกษาและนอวงการศึกษา จะต้องทำความเข้าใจและปรับตัวเองเตรียมความพร้อมที่จะเข้าสู่ การเปลี่ยนแปลง ครั้งสำคัญ และปฏิบัติอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม และมีคุณภาพคำศัพท์ ประโยค หรือวลี บางคำที่เคยได้ยิน ได้ฟัง ได้ถูกนำมาใช้ตามเจตรมย์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับนี้ไว้อย่างชัดเจน เช่น การศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All) หรือปวงชนเพื่อการศึกษา (All for Education) การศึกษาในระบบโรงเรียน (Formal Education) การศึกษานอกระบบโรงเรียน (Non Formal Education) การศึกษาตามอัธยาศัย (IN Formal Education) การศึกษาขั้นพื้นฐาน (Basic Education) สังคมแห่งการเรียนรู้ (Learning Society) การศึกษาตลอดชีวิต (Lifelong Education) ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ การเทียบโอน และอื่นๆ อีกมากมายซึ่งเป็นสาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษานี้ได้ประกาศใช้และมีผลบังคับใช้ดำเนินการแล้วหลายเรื่อง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กับการศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“การศึกษา” หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ การสร้างองค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

“การศึกษาขั้นพื้นฐาน” หมายความว่า การศึกษาก่อนระดับอุดมศึกษา

“การศึกษาตลอดชีวิต” หมายความว่า การศึกษาที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัยเพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

สาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

- เพื่อให้ทราบถึงความหมายนิยามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนี้ว่าขอเขตความหมายมากน้อยเพียงใด โดยกำหนดไว้ 16 นิยม ได้แก่ การศึกษา การศึกษาขั้นพื้นฐาน การศึกษาตลอดชีพ สถานศึกษา สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มาตรฐานการศึกษา การประกันคุณภาพภายใน การประกันคุณภาพภายนอก ผู้สอน ครู ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารการศึกษา บุคลากรทางการศึกษา กระทรวง และรัฐมนตรี

- เพื่อให้ทราบความหมายของปรัชญาของการศึกษามีความหมายเป็น 2 นัย

1. เป็นกระบวนการเรียนรู้และการสร้างความรู้
2. เป็นกระบวนการถ่ายทอดและสืบสานมรดกทางวัฒนธรรม

ส่วนการสร้างองค์ความรู้ของบุคคลนั้นสามารถเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิตไม่ว่ามาจากสภาพแวดล้อมหรือสังคม

- เพื่อให้ทราบถึงระดับของการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นการศึกษาที่จัดให้อยู่ในระดับชั้นใดบ้างเพื่อให้รัฐสามารถที่จะดำเนินการในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนุญ

มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

มีสาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

- เป็นการแสดงเจตจำนงและหลักการหรือปรัชญาการศึกษาของ พ.ร.บ. ฉบับนี้ไว้ในหมวด 1 ซึ่งประกอบด้วยหลักการดังนี้

1. การจัดการศึกษาเพื่ออะไร (มาตรา 6)
2. เป้าหมายในการจัดการศึกษาเพื่อใคร (มาตรา 7)
3. มีหลักในการจัดการศึกษาอย่างไร (มาตรา 8)
4. มีวิธีการจัดการศึกษาอย่างไร (มาตรา 9)

โดยถือว่าการศึกษามีความสำคัญตามหลักการที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติเพื่อเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาบุคคลและสังคมให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและต่อเนื่องซึ่งเป็นการพัฒนาที่มีอุดมการณ์และมีความสำคัญยิ่งต่ออนาคตของชาติ และสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาการศึกษาของ UNESCO

- โดยเน้นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ใน 8 ประการ คือ ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรมในการดำรงชีวิตและสามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นได้

มาตรา 8 การจัดการศึกษาได้ยึดหลักดังนี้

1. เป็นการศึกษาตลอดชีวิตของประชาชน
2. ให้สังคมได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
3. การพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

มีสาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

- เพื่อเน้นการจัดการศึกษาไทยตามแนวปฏิรูปการศึกษา โดยยึดหลัก 3 ประการคือ

1. การศึกษาตลอดชีวิตเป็นการศึกษาสำหรับประชาชนทุกคน (Education for All) ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน หรือการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้ประชาชนทุกคนศึกษาได้ตลอดชีวิต เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะเป็นการศึกษา ในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน หรือการศึกษาตามอัธยาศัย

2. ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา (All for Education) มิใช่เฉพาะรัฐเท่านั้นที่เป็นผู้จัดการศึกษา โดยการส่งเสริมให้บุคคล ครอบครัว ชุมชน สถาบันศาสนา องค์กรเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถานประกอบการ และสถาบันทางสังคมอื่นๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

3. เพื่อให้มีการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ อย่างต่อเนื่อง เพื่อการจัดการศึกษามีความมุ่งหวังผลสัมฤทธิ์ในการศึกษา ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาใน 2 ประเด็นหลักคือ

3.1 สาระความที่บรรจุในหลักสูตร

3.2 กระบวนการเรียนรู้

มาตรา 15 การจัดการศึกษามีสามรูปแบบคือ การศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย

1. การศึกษาในระบบโรงเรียนเป็นการศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

2. การศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการศึกษายืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและการประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรต้องมีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

3. การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษานี้ให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ตามความสนใจศักยภาพ พร้อมโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม สื่อและแหล่งความรู้อื่นๆ

สถานศึกษาอาจจัดการศึกษารูปแบบใดรูปแบบหนึ่งหรือทั้งสามรูปแบบก็ได้

ให้มีการเทียบโอนผลการเรียนที่ผู้เรียนสะสมไว้ในระหว่างรูปแบบเดียวกัน หรือต่างรูปแบบได้ ไม่ว่าจะเป็ผลการเรียนจากสถานศึกษาเดียวกันหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งจากการเรียนรู้นอกระบบโรงเรียน ตามอัธยาศัย การฝึกอาชีพ หรือจากประสบการณ์การทำงาน

มีสาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

การศึกษาของประเทศควรมีเอกภาพในด้านนโยบายและมีความหลากหลายในการปฏิบัติตามนัย มาตรา 9 แต่จะเป็นไปไม่ได้ถ้าจะนำคนที่อยู่ในกลุ่มที่มีความหลากหลาย เข้ามาสู่การศึกษาในระบบโรงเรียน ดังนั้นจึงกำหนดให้การศึกษาของประเทศมีหลายระบบโดยอาจจะมีการกำหนดการศึกษาที่รัฐจัดถือว่าเป็นระบบหนึ่ง ซึ่งในระบบโรงเรียนหนึ่งมีการจัดการศึกษาได้ 3 รูปแบบ คือ

1. การศึกษาในระบบโรงเรียน
2. การศึกษานอกระบบโรงเรียน
3. การศึกษาตามอัธยาศัย

การจัดการศึกษาตามข้อ 1 และ 2 ใช้ระบบเป็นตัวกำหนดความแตกต่าง โดยมีความแตกต่างในวิธีการศึกษาและระยะเวลาการศึกษา แต่มีการประเมินผลใช้หลักการเดียวกันแต่อาจมีหลากหลายวิธีก็ได้ ส่วนข้อ 3 ใช้ตัวบุคคลเป็นหลักการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการศึกษาไม่เป็นทางการ เพราะถือความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก และขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้เรียนและ โอกาสของผู้เรียนที่จะได้เรียนรู้ด้วยตนเองด้วย

ในการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย ถ้ามีบางส่วนที่มีการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานด้วยอาจจะได้รับเงินหนุน เช่น โรงเรียนสอนศาสนา โดยมีการนำเอาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาใช้ด้วยหรือนำมาสอบเทียบเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จะได้รับการอุดหนุนตามกฎหมายนี้

- สถานศึกษาตามมาตรา 15 วรรค 2 สามารถจัดการศึกษาในรูปแบบใดก็ได้หรือหลายรูปแบบหรือทั้ง 3 รูปแบบก็ได้ ซึ่งกฎหมายไม่ได้บังคับว่าจะต้องจัดการศึกษามากกว่า 2 รูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละสถานศึกษาว่าจะดำเนินการได้หรือไม่ แต่การเทียบโอนความรู้สถานศึกษาจะต้องจัดให้มีการจัดให้มีการเทียบโอนผลการเรียนสะสมไว้ในระหว่างแบบเดียวกันหรือต่างรูปแบบ (การศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย) ได้ไม่ว่าจะเป็นผลการเรียนจากสถานศึกษาเดียวกันหรือต่างสถานศึกษา หรือตามอัธยาศัยก็ได้

มาตรา 23 การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องต่อไปนี้

1) ความรู้เรื่องเกี่ยวกับตนเอง และความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคม ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติและสังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทยและระบบการเมืองการปกครอง ในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

- 2) ความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ความเข้าใจ และประสบการณ์ เรื่องการจัดการการบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล ยั่งยืน
- 3) ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทยและการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา
- 4) ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง
- 5) ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

มีสาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

กำหนดหลักเกณฑ์การจัดการศึกษาทุกระดับและทุกระบบการจัดการศึกษาโดยให้ความสำคัญ ทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และสามารถที่จะนำความรู้ต่างๆ ในการบูรณาการมาประยุกต์ใช้ให้เกิดความสัมพันธร่วมกันได้ ไม่ใช่เฉพาะมีความรู้อย่างเดียวอย่างหนึ่งโดยมิได้นำมาใช้ร่วมกันในการศึกษาจะต้องเน้นความรู้ทั่วไปในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ทางสังคม ประวัติศาสตร์ การเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
3. ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทย
4. ภาษาและคณิตศาสตร์ โดยเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มิได้หมายความว่าต้องหมายถึงที่ใช้สอนเฉพาะวิชาภาษาไทยเท่านั้น อาจจะสอนตั้งแต่ 2 ภาษาขึ้นไปก็ได้
5. การประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต

มาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
- 2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา
- 3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

4) จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผสมผสานสาระความรู้ต่างๆ อย่างได้สัดส่วน สมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้รวมทั้งสามารถใช้การวิจัย เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกัน จากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ

6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับ คณาจารย์ ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชน ทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ มีสาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

กำหนดหลักการในการให้การศึกษาของสถานศึกษา (การศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาอุดมศึกษา) และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในฐานะผู้รับผิดชอบในการดำเนินการ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาจากกระบวนการเรียนรู้และถ่ายทอดในเรื่องดังนี้

1. เนื้อหาสาระและกิจกรรม
2. ทักษะและกระบวนการศึกษา
3. การฝึกปฏิบัติและได้เรียนรู้จากประสบการณ์
4. ปลูกฝังคุณธรรมและค่านิยมที่ดีงาม
5. บรรยากาศสภาพแวดล้อมและสื่อการเรียน
6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลา

มาตราที่ 25 รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงาน และจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้องสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์การศึกษาและนันทนาการ แหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้อื่น อย่างเพียงพอ และมีประสิทธิภาพ มีสาระและเหตุผลสำคัญดังนี้

เพื่อกำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมให้เกิดความเท่าเทียมกันในการเรียนรู้ของประชาชนในชาติ อย่างกว้างขวางและเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน และเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต (การเรียนรู้ตามอัชฌาศัย) ซึ่งเป็นการเน้นคำว่าใฝ่รู้ใฝ่เรียนตลอดชีวิต

มาตราที่ 28 หลักสูตรการศึกษาในระดับต่างๆ รวมทั้งหลักสูตรการศึกษาสำหรับบุคคลตาม มาตรา 10 วรรค 2 วรรค 3 และวรรค 4 ต้องมีลักษณะที่หลากหลาย ทั้งนี้ให้จัดตามความเหมาะสม ของแต่ละระดับโดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพ

สาระของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งทางความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงามและความรับผิดชอบต่อสังคม

สำหรับหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากคุณลักษณะใน วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แล้ว ยังมีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพชั้นสูงและการค้นคว้าวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และพัฒนาสังคม

มีสาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

เพื่อจัดให้มีการจัดทำหลักสูตรของระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา ไม่ว่าจะ เป็นหลักสูตรของคณาธิการ ผู้ด้อยโอกาส หรือบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ตามมาตรา 10 วรรคสอง วรรคสามและวรรคสี่ จะต้องมีความหลากหลาย และมีความเหมาะสมของในแต่ละระดับหรือแต่ละประเภทโดยมีหลักการดังนี้

1. มุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลซึ่งมีความหลากหลายให้เหมาะสมตามวัย ตามศักยภาพ และความรับผิดชอบแต่สังคม
2. สาระของหลักสูตรที่เป็นวิชาการและวิชาชีพต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม
3. หลักสูตรอุดมศึกษา นอกจากคุณลักษณะตามข้อ 1 และข้อ 2 แล้วจะต้องมีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพชั้นสูงและการค้นคว้าวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และพัฒนาสังคมด้วย

ในส่วนหลักสูตรอุดมศึกษาเป็นการพัฒนาหลักสูตรของระดับอุดมศึกษา ราชการส่วนกลาง จะทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ จากนั้นมหาวิทยาลัยจะพัฒนาหลักสูตรด้วยตนเองทั้งหมด

มาตรา 29 ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชนโดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญา และวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการรวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และการพัฒนาชุมชน

มีสาระสำคัญและเหตุผลดังนี้

เพื่อให้สถานศึกษาเป็นแกนนำร่วมกับชุมชนและองค์กรต่างๆ ในท้องถิ่น ในการส่งเสริมการเรียนรู้ในชุมชน เพื่อสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้กับชุมชน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และการวิเคราะห์สาระสำคัญ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ)

ตอนที่ 3 ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย

ความหมายของความต้องการ

มนุษย์ทุกคนล้วนมีความต้องการในชีวิต บางคนมีความต้องการคล้ายคลึงกัน บางคนมีความต้องการแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมของการดำรงอยู่และสถานภาพสังคม ความต้องการของมนุษย์เป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาก และเป็นความยากลำบากอย่างยิ่งที่การศึกษานอกระบบโรงเรียนจะสามารถตอบสนองได้ผล มีนักวิจัยทางการศึกษาผู้ใหญ่หลายท่านได้พยายามศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวความต้องการของมนุษย์ที่แท้จริง ในที่สุดพบว่ามนุษย์โดยทั่วไป นั้นมีความต้องการที่แท้จริงอยู่ 2 ประการ ประการแรกคือความต้องการที่จะปรับปรุงตนเองโดยวิธีการตามธรรมชาติ ประการที่สองคือความต้องการที่จะรักษาภาระการสมดุลทางธรรมชาติของมนุษย์ บ่อยครั้งที่มักพบว่าความต้องการของคนนั้นมักถูกกำหนดโดยสังคม สังคมกำหนดให้มนุษย์ที่อยู่ต่างฐานะกัน มีความต้องการแตกต่างกันและบุคคลโดยทั่วไปย่อมรู้ว่าตนเองต้องการอะไร นับตั้งแต่ขั้นต่อไปจนถึงขั้นอุดมคติของชีวิต ส่วนจะบรรลุถึงความต้องการของตนเองหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับความพยายามและการปฏิบัติตนของแต่ละบุคคล คำว่า ความต้องการ จึงได้มีผู้ให้ความหมายของความต้องการไว้ดังนี้

เลแกนส์ (Legans,1964) กล่าวว่า “ความต้องการ” คือความแตกต่างกันระหว่างสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันกับสภาพที่จะให้เป็นไปในอนาคต “สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน” นั้นหมายถึงสภาพที่เป็นจริง และ “สภาพที่จะให้เป็นไปในอนาคต” หมายถึง สภาพที่พึงประสงค์

บอยและแจนส์ (Boyle and Jahans,1970) กล่าวถึง “ความต้องการ” ว่าคือสภาพที่ปรากฏระหว่างสิ่งที่เป็นอยู่กับสิ่งที่จะให้เป็นไป

แมกนีส (Macneil,1977) ได้ให้ความหมายของความต้องการ ว่า หมายถึงสภาพการณ์ที่มีความไม่สอดคล้องกันระหว่างพฤติกรรม หรือเจตคติของผู้เรียนในสถานะที่ยอมรับกับสถานะที่ได้จากการสังเกต

คิคค์ (Kidd,1978) ได้เน้นถึงความต้องการของผู้ใหญ่ โดยกล่าวว่า ผู้ใหญ่มีความต้องการต่างๆ คือ ความต้องการด้านสุขภาพ ความต้องการด้านครอบครัวและความสัมพันธ์ในครอบครัว ความต้องการเป็นผู้บริโภคและการยังชีพ ความต้องการมีความสัมพันธ์กับสังคม ความต้องการมีอาชีพ ความต้องการมีความบันเทิง และความต้องการที่จะมีสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจ

คอฟแมน และอิงลิช (Kaufman and English,1979) ได้ให้ความหมายของความต้องการ ว่า หมายถึงช่องว่าง ระหว่างผลผลิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันกับผลผลิตที่เราต้องการ โดยนำช่องว่างที่ได้รับมาจัดลำดับความสำคัญแล้วเลือกเอาสิ่งสำคัญที่สุดเป็นความต้องการที่จะกระทำก่อน

สตัฟเฟิลบีม และคณะ (Stufflebeam and others,1985) ได้ให้คำนิยามว่า ความต้องการ คือ บางสิ่งบางอย่างที่จำเป็นต้องได้รับการตอบสนองหรือเกิดประโยชน์หากได้รับการตอบสนอง ภายใต้อุณหภูมิความจำเป็นที่ชัดเจน

สุรพล อรุณรัตน์ (2528) ได้สรุปความหมายไว้ว่า ความต้องการ คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะบันดาให้มีความเจริญเติบโตหรือพัฒนาการในทุก ๆ ส่วนที่ประกอบเป็นอินทรีย์ของตน ไม่ว่าจะเป็นด้านกายภาพหรือจิตภาพ อารมณ์และสังคม ดังนั้นความต้องการของมนุษย์ จึงถือว่าเป็นแรงขับที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดการพัฒนามากขึ้น เป็นความขาดแคลนที่กระตุ้นให้บุคคลแต่ละคนแสวงหาและดำเนินวิธีการเพื่อสนองความต้องการนั้น

สุพักตร์ พิบูลย์ (2535) กล่าวว่า ความต้องการ คือเงื่อนไขความไม่สอดคล้องระหว่างสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน กับสภาพที่ควรจะเป็น หรือสภาพที่ต้องการ เป็นสภาพที่จำเป็นต้องได้รับการตอบสนองหรือดำเนินการแก้ไข

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่ามนุษย์เกิดมาล้วนมีความต้องการ อยู่ในตัวทุกคน ซึ่งในบางครั้งสิ่งนี้อาจเกิดขึ้นในลักษณะของการแสดงออกโดย “สัญชาตญาณ” และความต้องการ นี้เองที่ทำให้เกิดการพัฒนามากขึ้นในสังคมมนุษย์ เพราะมนุษย์มีความต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุด

จุดเริ่มต้นของการจัดกิจกรรมเพื่อให้บริการนั้น โดยทั่วไปแล้วควรจะได้มีการสำรวจความต้องการของกลุ่มบุคคลเป้าหมาย ทั้งนี้เพื่อทำให้เกิดประโยชน์ต่อการวางแผนและจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการได้ และแม้ว่า แต่ละบุคคลจะมีความต้องการที่แตกต่างกันตามสภาพของตนก็ตาม ถ้าได้มีการศึกษาวิเคราะห์แล้วก็คงจะทำให้การบริการเกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น ซึ่งก็ได้มีผู้ศึกษาและให้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องของความต้องการไว้หลายแนวคิด พอสรุปได้ดังนี้

ความต้องการของโนลส์ (Knowles, 1971 อ้างจาก โสภิญญา เกื้อกูล : 2541) แบ่งความต้องการเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการทางการเจริญเติบโต ความปลอดภัย ประสบการณ์ใหม่ๆ ความสำเร็จ และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น
2. ความต้องการทางการศึกษา หมายถึง ความต้องการเรียนรู้เพื่อให้ตนเอง สถาบัน หรือองค์กรดีขึ้น หรือเพื่อให้สังคมของเขาดีขึ้น ความต้องการชนิดนี้ เป็นช่องว่างระหว่างระดับสมรรถภาพของบุคคลในปัจจุบัน กับระดับสมรรถภาพที่สูงกว่า ตามสภาพโดยสรุปแล้ว ความต้องการทางการศึกษา เป็นความแตกต่างระหว่างสภาพที่ตัวบุคคล ระดับความรู้ความสามารถของบุคคลในปัจจุบัน กับความปรารถนาที่ต้องการให้มีขึ้นในอนาคต หรืออาจหมายถึงช่องว่าง ระหว่างระดับความรู้ ความสามารถของบุคคลในปัจจุบันกับความปรารถนาที่อยากจะมีขึ้นได้ในอนาคต

ความต้องการของคัมส์ (Coombs, 1974 อ้างใน โสภิญญา เกื้อกูล, 2541) ได้แบ่งความต้องการทางการศึกษา เป็นประเภทดังนี้

1. ความต้องการทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเรื่องทั่วไป เช่น การเรียนรู้หนังสือ การอ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น มีความเข้าใจอย่างง่าย

2. ความต้องการในการศึกษา เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของครอบครัวให้ดีขึ้น เช่น ความรู้พื้นฐาน ทักษะ และทัศนคติพื้นฐาน ที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น เช่น วิชา สุขอนามัย โภชนาการ การเลี้ยงและดูแลเด็ก ซ่อมแซมบ้านให้น่าอยู่ น่าอาศัย เป็นต้น

3. ความต้องการให้การศึกษาเพื่อปรับปรุงชุมชนที่คนอยู่อาศัย เช่น ความรู้ เกี่ยวกับสถาบันการปกครองของท้องถิ่นและของประเทศรวมทั้งขบวนการต่างๆ ของการดำเนินการปกครองทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ สหกรณ์ โครงการพัฒนาชุมชน เป็นต้น

4. ความต้องการในการศึกษาด้านอาชีพ เช่น ความรู้และทักษะเฉพาะ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีพ เป็นต้น

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow, A H .1978) ได้กล่าวถึงแรงผลักดันและแรงจูงใจว่า มนุษย์เกิดมาพร้อมกับความต้องการพื้นฐาน ดังนี้

1. ความต้องการทางสรีรวิทยา เป็นความต้องการพื้นฐานของร่างกาย ซึ่งเป็นความต้องการขั้นแรกของร่างกาย ซึ่งร่างกายมีความต้องการและขาดไม่ได้ เช่น ความหิว ความต้องการทางเพศ การพักผ่อน

2. ความต้องการความมั่นคง ความปลอดภัย ทั้งร่างกาย และจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัวจากผู้อื่น และสิ่งแวดล้อม เป็นความต้องการที่ต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองตั้งแต่ทารกถึงวัยชรา รวมทั้งความต้องการมีงานทำในวัยแรงงานด้วย

3. ความต้องการความรัก และเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เป็นความต้องการยอมรับในสังคมเป็นที่รัก มีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ถ้าขาดจะรู้สึกเหงา เศร้าหมอง โดยเดียว รู้สึกว่าชีวิตไม่สมบูรณ์

4. ความต้องการด้านชื่อเสียง และเกียรติยศ เป็นที่ยอมรับ และยกย่องจากผู้อื่น เห็นว่าตนมีคุณค่า มีความสามารถ ถ้าขาดจะขาดความมั่นใจในตนเอง เกิดความก้าวร้าว และมองโลกในแง่ร้าย

5. ความต้องการรู้จักศักยภาพของตน เป็นความต้องการที่จะรู้จักและเข้าใจสภาพที่แท้จริงของตนเองนั้น เป็นความต้องการขั้นสูงสุด ได้แก่ รู้จักอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม จุดเด่นในทางที่ดี และจุดด้อยของตนเอง เพื่อให้ตนเองกล้าตัดสินใจ เลือกรับการดำเนินชีวิตของตนเอง

ความต้องการทั้ง 5 ขั้นนี้ มาสโลว์เชื่อว่า เป็นกระบวนการของการพัฒนาศักยภาพของตนที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต และจะเริ่มจากขั้นที่ 1 ซึ่งเป็นพื้นฐานก่อนสำหรับการตอบสนองความต้องการขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของคนนั้นๆ

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2525 : 14) อ่างแนวคิดของ Knowls โดยแบ่งความต้องการของคนเป็น 2 ประเภทคือ

1. ความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic Need) ซึ่งได้แก่

1.1 ความต้องการทางกายภาพ

1.2 ความต้องการในการเจริญงอกงาม

- 1.3 ความต้องการได้รับประสบการณ์ใหม่
- 1.4 ความต้องการด้านความรักความพอใจ
- 1.5 ความต้องการที่จะได้รับความมั่นคงปลอดภัย
- 1.6 ความต้องการที่จะได้รับการยอมรับ

2. ความต้องการด้านการศึกษา (Education need) ซึ่งหมายถึงช่องว่างระดับความรู้ ความสามารถของบุคคลในปัจจุบันกับความปรารถนาอยากจะมีในอนาคต

โบลล์(Knowls อ้างถึงใน รัตนา พุ่มไพศาล 2536) อธิบายความต้องการทางการศึกษาว่าเป็นความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถในปัจจุบันกับระดับความสามารถที่สูงกว่า ในอันที่จะกระทำการใด ๆ ให้ประสบผลตามที่ตัวเองส่วนหนึ่ง องค์กรส่วนหนึ่ง เป็นผู้กำหนด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ช่องว่างระหว่างแรงบันดาลใจกับความเป็นจริงของคนหนึ่ง

ความสามารถในที่นี้ รวมรวมถึง ความรู้ ทักษะ ทักษะคติ และการประสบผลสำเร็จ ผู้ใดก็ตามที่สามารถบอกได้ว่าความสามารถจริงๆ ของเขาควรจะเป็นเช่นไรและความสามารถในการขณะนั้น เขามีอยู่แค่ไหนอย่างชัดเจนแล้ว ผู้นั้นก็สามารถจะรู้ความต้องการทางการศึกษาคืออะไร และถ้าเขารู้แน่ชัดว่าความต้องการทางการศึกษาคืออะไรแล้ว ผู้นั้นก็จะมีแรงเร้าที่อยากจะเรียนมากขึ้น และถ้าความต้องการของผู้นั้นสอดคล้องกับความต้องการขององค์กร สังคมที่มีต่อเขาแล้วก็ยิ่งจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้การศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากนิยามและแนวคิดของความต้องการ ดังกล่าว พบว่า ความต้องการมี 2 ประเภทโดยสรุปดังนี้

1. ความต้องการด้านพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งเป็นความต้องการด้านการเจริญเติบโต ความปลอดภัย ต้องการประสบการณ์ใหม่ ความสำเร็จ และความต้องการเป็นที่ยอมรับ
2. ความต้องการด้านการศึกษา ซึ่งมีผลกระทบมาจากความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์กับสภาพแวดล้อม ที่ทำให้คนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองขาด ประกอบด้วยสภาพความเป็นอยู่ กับระดับความสามารถในการทำกิจกรรม สภาพที่คาดหวังต่องาน คือ ระดับความสามารถที่เหมาะสมกับกิจกรรม และสภาพแรงจูงใจของบุคคล ที่จะพัฒนาความสามารถของตน ไปสู่ความสำเร็จ สำหรับระดับของการประสบผลสำเร็จในกิจกรรม จึงขึ้นอยู่กับความต้องการและความสามารถของบุคคลประกอบกัน และรวมถึงสภาพแวดล้อม เช่น สื่อ บุคคล ดังนั้นการทำการกิจกรรมทุกด้าน จึงควรมีการสำรวจสภาพความต้องการความพร้อมก่อน เพื่อไว้เป็นแนวทางในการจัดและวางแผน โครงการให้สอดคล้องและสนองความต้องการของบุคคลได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่และในอนาคตต่อไป

การจำแนกประเภทของความต้องการมีประโยชน์อย่างยิ่งในการพิจารณากระบวนการประเมินความต้องการ เพื่อหาวิธีการแก้ไขและดำเนินการแก้ไขจากสภาพที่เป็นจริงไปสู่สภาพที่ควรเป็น

วิธีการศึกษาความต้องการ

การศึกษาความต้องการนั้น สามารถศึกษาสภาพการณ์ที่ไม่สอดคล้องดังกล่าวข้างต้น อันเป็นลึ้งนำมาซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นและจะต้องหาทางแก้ไข เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น โดยวิธีการประเมินความต้องการ คอฟแมน และ อิงลิช (Kaufman and English) ในทัศนะว่า การประเมินความต้องการเป็นกระบวนการประเมินช่องว่าง ระหว่างผลผลิตที่เป็นอยู่ในสภาพปัจจุบัน กับผลผลิตที่เราต้องการ และจัดช่องว่างตามลำดับความสำคัญ เลือกเอาสิ่งที่มีความสำคัญไปปฏิบัติ เพื่อแก้ไขปัญหา หรือสนองความต้องการเหล่านั้น

คอฟแมน และ อิงลิช (Kaufman and English) ได้เสนอการวางแผนอย่าละเอียด ในการหาความต้องการประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ไป 14 ขั้นตอนดังนี้

1. วางแผนเพื่อที่จะทำแผน กำหนดวิธีการและจุดประสงค์การเตรียมการ ซึ่งรวมไปถึง กำหนดเวลา แหล่งวิทยากร และบุคคลที่เกี่ยวข้อง
2. ที่มาของจุดหมาย ของร้องผู้เชี่ยวชาญ ในการกำหนดผลผลิตทางการศึกษา ว่าเป็นที่น่าพอใจหรือไม่
3. ความสมบูรณ์ของจุดหมาย หากความเชื่อมั่น โดยถามนักศึกษาและที่ไม่ใช่ นักศึกษาว่า จุดหมายเหมาะสมหรือไม่
4. การจัดลำดับความสำคัญของจุดหมาย สุ่มประชากรที่มีนักเรียน นักศึกษาว่าจุดมุ่งหมายเหมาะสมหรือไม่
5. ติความจุดหมาย ข้อความของจุดหมาย ต้องเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่วัดได้
6. ความสมบูรณ์เชื่อมั่นของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมต้องถูกต้องและเฉพาะเจาะจง
7. จัดลำดับของจุดหมายอีกครั้งหนึ่ง พิจารณาจุดมุ่งหมายจากผลการสุ่มอีกครั้งหนึ่ง ขึ้นที่ 3 ส่วนขั้นที่ 3 จะทำอีกครั้งก็ได้ถ้าต้องการ
8. กำหนดข้อมูลนำเข้าไปในจุดหมาย กำหนดจุดประสงค์ในอนาคตใช้เทคนิคเดลฟาย(The Delphi Technique) โดยการทำนายทิศทาง ในอนาคต เพื่อนำไปใช้แยกแยะทำให้จุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่ได้มาจากจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น
9. จัดจุดหมายอีกครั้ง โดยใช้งานวิจัยและการศึกษาวิธีการทำนายได้ เช่น เทคนิค เดลฟาย (The Delphi Technique)
10. เลือกเครื่องมือทดสอบ หรือเทคนิคเพื่อใช้ในการประเมิน เครื่องมือที่ใช้ต้องระบุแน่ชัดถึงระดับความสามารถของผู้เรียน บอกได้ว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต้องการหรือไม่
11. เปรียบเทียบข้อมูล นำข้อมูลที่รวบรวมเข้าตาราง แผนภูมิ กราฟ ฯ คอฟแมน และ อิงลิช (Kaufman and English) ซึ่งให้เห็นว่าการประเมินความต้องการเป็นกระบวนการเสนอให้เห็นช่องว่างที่ชัดเจน หรือความแตกต่างหรือว่าเกณฑ์ 2 ชุด ข้อมูล สภาพ และผลที่ต้องการในอนาคต และข้อ

มูลที่เป็นอยู่ในการเสนอข้อมูลนั้น ข้อมูลที่มีรายละเอียดมากที่สุดจะถูกแบ่งจัดกลุ่มเพื่อพิจารณาขั้นสุดท้าย

12. เขียนข้อความของความต้องการ

13. จัดลำดับข้อความสำคัญของจุดหมาย โดยใช้ระดับความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ต้องการ กับที่เป็นจริง

14. เขียนข้อความที่เป็นความต้องการ ซึ่งเป็นขั้นสิ้นสุดของการประเมินความต้องการ

สุวิมล ว่องวานิช (2531) ได้เสนอแนวในการประเมินความต้องการ โดยมีขั้นความต้องการโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. พยายามกำหนดสิ่งที่มีมุ่งหวัง
2. พยายามวัดสถานการณ์หรือสถานภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน
3. หาความแตกต่างระหว่างข้อมูลที่ได้จากข้อ 1,2
4. ศึกษาสาเหตุหรือเหตุผลที่ทำให้เกิดความแตกต่าง (ปัญหา ในข้อ 3)
5. จัดลำดับความสำคัญของปัญหา

จากที่นักการศึกษา ได้เสนอแนวในการประเมินความต้องการดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. วางแผนเพื่อที่จะกำหนดวิธีการและจุดประสงค์ของการประเมิน รวมทั้งการกำหนดแหล่งทรัพยากรต่างๆ เช่น งบประมาณ บุคลากร อุปกรณ์ และจุดประสงค์ของการประเมินนั้นควรคำนึงถึง การวัดสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน

2. เลือกเครื่องมือทดสอบหรือเทคนิคที่ใช้ในการประเมิน ให้สอดคล้องกับกับวัตถุประสงค์

3. รวบรวมข้อมูลและเรียงลำดับความต้องการ

ในการศึกษาเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงนั้น ได้มีการศึกษาลักษณะและแนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และ จากงานวิจัยที่มีผู้เสนอการจัดการเรียนการสอนไว้ดังนี้ คือ ผู้สอน เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน สภาพแวดล้อม และด้านการวัดการประเมินผล ดังนี้

บราวน์และคณะ (Brown and other, 1977) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนประกอบด้วย กระบวนการต่างๆ โดยที่เน้นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน โดยการพิจารณาถึงแนวทางและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อที่ผู้สอนจะได้จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน ซึ่ง

บราวน์และคณะ ได้กำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. วัตถุประสงค์และเนื้อหา

2. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้
3. การจัดรูปแบบการเรียนการสอน
4. บุคลากร
5. วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ
6. สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
7. การประเมินผลและการปรับปรุง

สังค อุทรานันท์ (2532) ได้กล่าวถึงสิ่งที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอนคือ

1. ลักษณะของผู้เรียน
2. จุดประสงค์การสอน
3. เนื้อหาสาระที่จะสอน
4. การเตรียมความพร้อม
5. ดำเนินการสอน
6. กิจกรรมสร้างเสริมทักษะ
7. กิจกรรมสนับสนุน
8. การควบคุมและการตรวจสอบ
9. สัมฤทธิ์ผลการสอน
10. การปรับปรุงแก้ไข

จากการสังเคราะห์แนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมา พอจะสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอน ควรประกอบด้วยด้านต่างๆ 6 ด้าน คือ

1. ผู้สอน
2. เนื้อ
3. กิจกรรมการเรียนการสอน
4. สื่อการสอน
5. สภาพแวดล้อม
6. การวัดประเมินผล

รายละเอียดที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทั้ง 6 ประการ ดังกล่าวข้างต้นมีดังนี้

ผู้สอน

ในการจัดการศึกษา ครูหรือผู้สอน เป็นทรัพยากรที่สำคัญมาก โดยเฉพาะผู้สอนการศึกษา นอกระบบ เนื่องจากผู้สอนมีความใกล้ชิดกับผู้เรียนหรือผู้รับบริการการศึกษานอกระบบมากที่สุด การนำข้อมูลความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนมาสู่การวางแผนหรือการนำกิจกรรมการเรียนการ

สอนไปสู่ผู้เรียน ถ้าผู้สอนเป็นตัวเชื่อมโยงที่สำคัญ ผู้สอนเป็นแหล่งข้อมูลผู้ประสาน ผู้ช่วยในการวางแผน แหล่งประชาสัมพันธ์ ผู้ปฏิบัติด้วยตนเองและเป็นผู้ช่วยติดตามประเมินผล (สมประสงค์ วิทยาเกียรติ,2533) การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพ และการที่จะดำเนินการสอนให้สำเร็จผลตามที่วางไว้นั้น ย่อมต้องอาศัยความสามารถของครูผู้สอนเป็นสำคัญดังนั้นครูผู้สอนจึงควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

อุณา นพคุณ (2527) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติที่สำคัญของผู้สอน มี 3 ประการคือ

1. มีความจริงใจแก่ผู้เรียน
2. มีความห่วงใยในตัวผู้เรียนโดยไม่ยึดมั่น ถือมั่น ให้ความเคารพในเกียรติและเห็นคุณค่าของผู้เรียน
3. เป็นผู้เห็นใจอย่างเอาใจเขามาใส่ใจเรา อ่อนโยน ละเอียดอ่อนในการเข้าถึงอารมณ์ของผู้เรียน

พนัส หันนาคินทร์ (2528) ได้กล่าวถึงลักษณะของครูที่ดีในทัศนะของผู้เรียนไว้ดังนี้

1. รู้จัดให้ความร่วมมือกับผู้เรียน อุทิศเวลาให้แก่ผู้เรียน ไม่ทำตัวเป็นคนเจ้าอารมณ์
2. มีความเมตตาปราณี รู้จักเกรงใจและรู้จักให้ความเป็นกันเองกับศิษย์ ในลักษณะที่เหมาะสม มีความจริงใจกับศิษย์ทุกคน
3. มีความอดทน ไม่ย่อท้อในการอบรมสั่งสอนศิษย์ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน และเป็นผู้มองโลกในแง่ดีเสมอ
4. มีความสนใจ ค้นคว้าหาความรู้ทำให้ทันสมัยในด้านวิชาการ และมีความสามารถใช้เทคนิคการสอนให้เหมาะสมกับบทเรียนและกาลเวลา

คิลโก (Reese Damley Kilgo,1970) ได้กล่าวถึงการเป็นครูที่ดี 10 ประการสรุปได้ดังนี้

1. ใช้กระบวนการกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึงผู้สอนต้องพยายามรู้จักกับผู้เรียนเป็นรายบุคคล และจะต้องพยายามทำให้ผู้เรียนในห้องเรียนได้รู้จักกัน
2. ใช้การวางแผนการสอนร่วมกับผู้เรียน
3. รู้ความแตกต่างระหว่างบุคคลและช่วยเหลือผู้เรียนได้โดยการจัดการเรียนการสอนที่สามารถยืดหยุ่นได้ตามความสามารถของผู้เรียน พร้อมทั้งใช้อุปกรณ์การสอนหลายวิธี
4. ทำในสิ่งที่เป็นไปได้จริง เช่น การให้งาน หรือการสอน ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเวลา ขนาดของชั้นเรียน ความสามารถที่แตกต่างกัน ภูมิหลังและอุปกรณ์การสอน
5. มีความสุขกับการสอนการเรียน รู้ซึ่งจะส่งผลพลอยได้ให้นักเรียนมีความสบายใจและมีความสุขตามไปด้วย
6. สอนทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปพร้อมๆ กันกับเนื้อหาวิชา
7. สนใจในวิชาที่สอน

8. คำนึงถึงการแสดงสีหน้า ท่าทางและน้ำเสียงในห้องเรียนเพราะสิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อการเรียนรู้ และความสบายใจ อบอุ่นใจของผู้เรียนเมื่อได้เรียนด้วย

9. เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน และพยายามให้ผู้เรียนเกิดทักษะการแสวงหาความรู้

10. จะต้องศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ

รัตนา พุ่มไพศาล (2533) ได้กล่าวถึงครูผู้ทำหน้าที่สอน ผู้เรียนที่อยู่นอกระบบโรงเรียนซึ่งถือว่าเป็นผู้ให้ ต้องไม่เป็นครูอย่างเดียว ต้องเป็นทั้งผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ จัดสภาพการเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความสนใจแก่ผู้เรียน ซึ่งครูผู้สอนควรมีบุคลิกภาพที่ดี ดังนี้

1. มีทักษะการสอน
2. มีอารมณ์ขัน
3. มีความสามารถที่จะเข้ากับผู้เรียนได้
4. มีใจกว้าง
5. มีความรู้ดีในเรื่องที่จะสอน
6. มีความอดทน
7. มีท่าทางสง่างาม
8. ให้เกียรติผู้เรียน
9. มีเสียงไพเราะ
10. มีความยุติธรรม และปราศจากความลำเอียง
11. สนใจเนื้อหาวิชาอยู่เสมอ
12. มีอุดมการณ์
13. มีความจริงใจและมีศักดิ์
14. มีความคิดริเริ่ม
15. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

สมประสงค์ วิทย์เกียรติ (2533) กล่าวถึงลักษณะของครูผู้สอนการศึกษานอกระบบโรงเรียนควรมีลักษณะดังนี้

1. สร้างความรู้จักคุ้นเคยกับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี
2. เข้าใจในความแตกต่างของผู้เรียน
3. จัดการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์น่าสนใจ
4. เป็นคนที่มองโลกในแง่ดี
5. ยอมรับในศักดิ์ศรีของความเป็นคน
6. ให้ความสำคัญในประสบการณ์ของผู้เรียน

7. นำทรัพยากรชุมชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอน จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ครูผู้สอนที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. ด้านความเป็นครู ควรมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ประพฤติตนอยู่ในกรอบของจรรยาบรรณในวิชาชีพครู เอาใจใส่ศิษย์ทุกคน โดยเสมอภาค
2. ด้านความรู้ ต้องสนใจค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ ทำความเข้าใจเนื้อหาวิชา ที่สอน ให้มีความชำนาญอย่างแท้จริง
3. ด้านวิธีการสอน ต้องมีศิลปะการสอน เน้นระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ สามารถนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ตรงกับเนื้อหาวิชาและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าใจและมีประสิทธิภาพ

หลักสูตร

หลักสูตรถือได้ว่าเป็นแม่บทและหัวใจของการศึกษา เป็นสิ่งกำหนดทิศทางในอันที่จะให้ผู้เรียนหรือคนในสังคมนั้นเปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบใด หรือเป็นคนที่มีลักษณะอย่างไร หลักสูตรจะแปลความมุ่งหมายของการศึกษาออกเป็นภาคปฏิบัติ สำหรับครูและนักเรียนจะได้ใช้ในการเรียนการสอนต่อไป หลักสูตรจะบอกถึงความมุ่งหมายของรายวิชาที่กำหนดไว้ให้นักเรียน รวมทั้งเนื้อหาและประสบการณ์ที่สมควรจัดในแต่ละวิชา ได้มีนักการศึกษาหลายๆ ท่านได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “หลักสูตร” ไว้ดังนี้

สุมิตร คุณานุกร (2538) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หมายถึงโครงการประมวลความรู้ และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะป็นภายในหรือภายนอกโรงเรียนก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

บันลือ พุกกะวัน (2532) กล่าวว่า หลักสูตรหมายถึง กิจกรรมและประสบการณ์ ที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนแต่ละระดับ แต่ละชั้น ตามระยะเวลาที่กำหนดโดยประกอบด้วยเนื้อหา กิจกรรม และประสบการณ์อันเนื่องมาจากเนื้อหา

พนัส หันนาคินทร์ (2534) ได้ให้ความหมาย ว่า หลักสูตร หมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดที่นักเรียนจะพึงได้รับภายใต้การนำของครู หรือ โรงเรียน ทั้งนี้เพื่อมุ่งหวังที่จะเกิดความงอกงามในด้านต่างๆ แก่นักเรียนทั้งกาย อารมณ์ และสังคม

ภิญโญ สาธร (2536) ได้ให้ความหมายว่า หลักสูตร หมายถึง บรรดาประสบการณ์ต่างๆ ที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนตามระดับชั้นตามความต้องการ ความสนใจ ตามวัยของนักเรียน และตามความต้องการของสังคม รวมทั้งประสบการณ์ที่จัดขึ้นทั้งภายใน โรงเรียนและภายนอกโรงเรียนตามปกติในโรงเรียน

วินัย สายหงษ์ (2538) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรการสอนจากครูผู้สอน และผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดดังนี้

1. หลักสูตรควรเน้นการปฏิบัติ
2. ควรยึดหลัก คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น
3. มีความยืดหยุ่น
4. เนื้อหาหลักสูตรควรได้รับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ
5. เน้นให้ผู้เรียนได้มองเห็นช่องว่างในการสร้างอาชีพ
6. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรควรเน้นการนำไปใช้ เพื่อปรับปรุง ความเป็นอยู่
7. ควรแยกเนื้อหาหลักสูตรออกเป็นรายวิชา
8. หลักสูตรควรจัดให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good,1973) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่ามีอยู่ 3 ประการ คือ

1. หลักสูตรคือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบ ให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพื่อให้จบชั้น หรือ ประกาศนียบัตร ในหมวดวิชาที่สำคัญ เช่น หลักสูตร สังคมศึกษา หลักสูตรพลานามัย หลักสูตรศิลปศึกษา

2. หลักสูตรคือ เค้าโครงทั่วไปของเนื้อหา หรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอนซึ่ง โรงเรียนจัดขึ้นแก่เด็ก เพื่อให้เด็กมีความรู้จนจบชั้นหรือได้รับประกาศนียบัตรเพื่อให้สามารถได้เรียนต่อในทางอาชีพต่อไป ความหมายในข้อนี้หมายถึง หลักสูตรทั้งฉบับรวมทุกวิชาเข้าด้วยกัน

3. หลักสูตร คือกลุ่มวิชา และการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนได้เล่าเรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียนหรือสถานศึกษา ความหมายข้อนี้หมายถึง หลักสูตรทั้งฉบับที่ประกอบด้วยเนื้อหาวิชาส่วนหนึ่ง และการจัดประสบการณ์ให้อีกส่วนหนึ่ง

เลวิช และเมย์ (Lewis and Mayl,1974) ได้นิยามของหลักสูตรไว้ว่า คือ เซตของความตั้งใจเกี่ยวกับโอกาสในการจัดให้คนได้รับการศึกษาร่วมกับคนอื่นๆ และสิ่งอื่นๆ ในระยะเวลาและเนื้อหาที่จัดไว้อย่างแน่นอน

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหมดที่ทางโรงเรียนหรือสถานศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ พัฒนาตนเองไปในทิศทางที่ปรารถนา สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและผู้เรียน หลักสูตรจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อผู้เรียน ผู้สอน และสถานศึกษา เพราะเป็นเครื่องมือเป็นแนวทางในการให้ความรู้และเป็นมาตรฐานทางการศึกษา

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ถือว่าเป็นหัวใจของการศึกษาเพราะกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นวิถีทางที่จะนำนักเรียนไปสู่จุดประสงค์ของการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้แก่ผู้เรียนนั้นมีมากมายหลาย

ชนิดที่ครูจำเป็นต้องทำการศึกษา และจัดขึ้นให้เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนตลอดจนเพิ่มทักษะ ประสบการณ์และเจตคติที่ดีให้เกิดแก่ผู้เรียน ดังนี้

รัตนา พุ่มไพศาล (2533) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับหลักการจัดการเรียนการสอนไว้ดังนี้

การจัดระบบหรือกระบวนการเรียนการสอน เป็นการกำหนดขั้นตอนการสอน ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการคือ

1. การจัดเตรียมทรัพยากร และการวางแผนการสอน
2. การเลือกวิธีการและสื่อการสอน
3. การดำเนินการสอน
4. การประเมินผลการสอน รวมทั้งการประเมินผลย้อนกลับเพื่อการปรับปรุง

คิมเบลอร์ (Kibler อ้างถึงใน รัตนา บุญยะชาติ, 2540) ได้เสนอแนะหลักการในการจัดการเรียนการสอนเอาไว้ดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนการเรียนรู้ ก่อนที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่นั้นผู้เรียนควรจะได้มีความรู้เบื้องต้นว่าเป็นพื้นฐานที่จำเป็นมาก่อนแล้ว และผู้เรียนควรได้รับการ “อุ่นเครื่อง” เสียก่อนด้วยการที่ผู้สอนแจ้งให้รู้ว่า ความรู้เดิมอะไรบ้างที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่และความรู้เดิมอะไรบ้างที่อาจมาขัดขวางการเรียนรู้ใหม่

2. การจูงใจ ผู้เรียนจะเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าหากเขามีความสนใจในสิ่งที่ถูกนำมาให้เขาเรียน การเลือกเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน หรือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้จะเพิ่มความสนใจใคร่เรียนให้แก่ผู้เรียนได้กิจกรรมหรืองานต่างๆ ที่จะให้ผู้เรียนกระทำควรจะมีลักษณะที่ทำให้เขามั่นใจว่าจะกระทำให้สำเร็จได้

3. การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเห็นพฤติกรรมปลายทางเป็นแบบอย่าง การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างพฤติกรรมที่ถือว่าประสบผลสำเร็จหรือน่าพอใจจะช่วยทำให้เขาเกิดการเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบพฤติกรรมนั้นๆ ตามไปด้วย

4. การตอบสนองอย่างมีชีวิตชีวา การกระทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน ควรเป็นเรื่องของผู้เรียนเป็นหลัก เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้จากสิ่งที่เขาได้ลงมือกระทำเอง

5. การแนะนำในการแสดงพฤติกรรมที่เป็นการเรียนรู้ใหม่นั้น ผู้เรียนควรได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจนกระทั่งเขาสามารถแสดงพฤติกรรมนั้นเองได้โดยลำพัง

6. การฝึกปฏิบัติ ในการเรียนการสอนนั้นผู้เรียน ควรจะได้รับโอกาสที่จะฝึกพฤติกรรมต่างๆ ที่เรียนรู้ใหม่บ่อย ๆ ครั้ง

7. การแจ้งผลกลับให้ทราบ ในการแสดงพฤติกรรมที่เป็นการเรียนรู้ใหม่แต่ละครั้ง ผู้เรียนควรจะได้ทราบผลของการแสดงพฤติกรรมหรือการปฏิบัติงานของเขาโดยทันที ถ้าหากเป็นการปฏิบัติงานที่ได้ผลดี การให้รางวัลจะเป็นตัวเสริมแรงทำให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมนั้นอีก

8. การจัดลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ในการเรียนการสอนนั้นเนื้อหาวิชาควรถูกนำมาจัดในลักษณะที่จะให้ผู้เรียน เรียนจากง่ายไปยาก หรือจากสิ่งที่ใกล้ตัวไปยังสิ่งที่ไกลตัว การเรียนรู้ให้สำเร็จก็จะได้ดำเนินไปตามนั้น หากไม่แล้วผู้เรียนจะเกิดความเบื่อหน่าย

9. ความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากว่าผู้เรียนแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกันในด้านวิธีการเรียนรู้และอัตราในการเรียนรู้ ฉะนั้นประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดให้แก่ผู้เรียนจึงต้องจัดในลักษณะที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยวิธีการที่เขาถนัดและในอัตราที่เหมาะสมกับความสามารถ

10. พฤติกรรมการสอนในชั้นเรียน ผู้สอนต้องระลึกอยู่เสมอว่า ทักษะในการกระตุ้นความสนใจ การอธิบาย การให้คำแนะนำ การใช้ตัวเสริมแรง ตลอดจนการบริหารห้องเรียน ล้วนแต่มีผลทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพต่างกันไปทั้งสิ้น ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และกำหนดวิธีสอนในแต่ละวิชาและแต่ละชั่วโมง

นอกจากนี้ สุมน อมรวิวัฒน์ และสมพงษ์ จิตระดับ (2536) ได้กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีไว้ดังนี้

1. ควรเป็นไปเพื่อพัฒนาความเจริญทุกด้านให้แก่ผู้เรียน
2. ควรเร้าให้ผู้เรียนได้แสดงออกและมีส่วนร่วม
3. ควรให้โอกาสแสดงความสามารถ
4. ควรฝึกวิธีการแสวงหาความรู้ และวิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองของนักเรียน
5. ควรมีบรรยากาศที่รื่นรมย์ สนุกสนาน และเป็นกันเอง

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2537) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
2. ควรคำนึงถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
3. ต้องเป็นกิจกรรมที่พัฒนาผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัย
4. ควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ลงมือปฏิบัติ
5. ควรเป็นกิจกรรมที่ใช้เวลาเหมาะสม
6. ควรเป็นกิจกรรมที่มีหลายรูปแบบ
7. ควรเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนสามารถประเมินผลการปฏิบัติได้

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพได้นั้น จำเป็นต้องมีกิจกรรมและวิธีสอนที่เหมาะสม ซึ่งมีอยู่มากมายหลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาและจุดมุ่ง

หมายที่จะให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และทักษะมากที่สุด ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องใช้ความสามารถในการพิจารณาถึงกิจกรรมและวิธีสอนแบบต่างๆ มาใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ด้วย

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นเป็นกระบวนการที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ดี เป็นการส่งเสริมให้มีการพัฒนาในด้านต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถดำรงชีวิตได้อย่างราบรื่นเป็นประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวม

สื่อการเรียนการสอน

การเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้นั้น สื่อการสอนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ครูถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน ให้มีความรู้ความเข้าใจการเรียนการสอนได้เร็วขึ้น ทำให้กระบวนการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ได้มีนักการศึกษาให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

กิดานันท์ มลิทอง (2533) ได้สรุปความหมายของสื่อการสอนว่า หมายถึง ตัวกลางที่ช่วยแนะนำและถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนหรือจากแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2535) กล่าวว่า สื่อการสอน หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่ผู้สอนและผู้เรียน นำมาใช้ในระบบการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วาสนา ชาวหา (2536) กล่าวว่า สื่อการสอน หมายถึง สิ่งใดก็ตามที่เป็นตัวกลางหรือพาหนะนำความรู้ไปสู่ผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เป็นอย่างดี

จากความหมายของสื่อการสอนดังกล่าว สรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สื่อประเภทวัสดุ วิธีการต่างๆ ที่ผู้สอนสามารถนำไปใช้ในกระบวนการของการเรียนการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมาย หรือจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้

การที่จะนำไปสื่อการสอนไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดนั้น จำเป็นที่จะต้องทราบประเภทของสื่อการสอน เพื่อจะได้นำไปใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้จำแนกไว้ดังนี้

1. สื่อประเภทวัสดุ ได้แก่ สื่อเล็กที่ทำหน้าที่เก็บความรู้ในลักษณะของภาพ เสียง และอักษรในรูปแบบต่างๆ ที่ผู้เรียนสามารถใช้เป็นแหล่งหาประสบการณ์หรือศึกษาได้อย่างแท้จริงและกว้างขวาง สามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ

1.1 วัสดุที่เสนอความรู้ได้จากตัวมันเอง ได้แก่ หนังสือเรียนหรือตำราต่างๆ ของจริง หุ่นจำลอง รูปภาพ แผนภูมิ แผนที่ ป้ายนิเทศ เป็นต้น

1.2 วัสดุที่ต้องอาศัยสื่อประเภทเครื่องกล เป็นตัวนำเสนอความรู้ ได้แก่ फिल्म ภาพยนตร์ แผ่นสไลด์ फिल्मสตริฟ เส้นเทปบันทึกเสียง รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์ เป็นต้น

2. สื่อประเภทเครื่องมือหรือ โสตทัศนูปกรณ์ ได้แก่ สื่อใหญ่ที่เป็นตัวกลางหรือทางผ่านของความรู้ที่จะถ่ายทอดไปยังครูและนักเรียน สื่อประเภทนี้ตัวของมันเองแล้วแทบจะไม่มีประโยชน์ต่อการสื่อความหมายเลย ถ้าไม่มีความรู้ในรูปแบบต่างๆ มาป้อนผ่านเครื่องกลไกเหล่านี้ ดังนั้นสื่อประเภทนี้จึงจำเป็นต้องอาศัยสื่อประเภทวัสดุ สื่อการเรียนการสอนประเภทนี้ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง เครื่องรับวิทยุ เป็นต้น

3. สื่อประเภทเทคนิค และวิธีการต่างๆ ได้แก่ ประสบการณ์ ต่างๆ เช่นการสาธิต การแสดงบทบาท การแสดงละครและหุ่น เป็นต้น

โศภาพรรณ ชยสมบัติ (2534) ได้แบ่งสื่อการสอนออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1. วัสดุลายเส้น ได้แก่ กระดานดำ แผนที่ แผนภูมิ แผ่นภาพ
2. วัสดุมีทรง ได้แก่ วัสดุจำลอง ของจริง ของตัวอย่าง และของในพิพิธภัณฑ์ของโรงเรียน
3. โสตวัสดุ ได้แก่ ระบบขยายเสียง แผ่นเสียง เครื่องอัดเสียง และวิทยุ เป็นต้น
4. ภาพนิ่ง ได้แก่ รูปภาพ ภาพเขียน และภาพถ่าย
5. กิจกรรม ได้แก่ การแสดงนิทรรศการ การสาธิต การทดลอง และการศึกษานอกสถานที่
6. หนังสือและสิ่งพิมพ์ทุกชนิด

ความสำคัญของสื่อ เพื่อการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียน (รัตนา พุ่มไพศาล, 2533)

1. คุณค่าทางวิชาการ สื่อการศึกษานอกระบบทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงมีผลการเรียนที่ดีกว่าการไม่ใช้สื่อการศึกษา ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายได้กว้างขวาง ส่งเสริมการคิดแก้ปัญหาให้ประสบการณ์ที่เป็นจริง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง จดจำเรื่องราวต่างๆ ได้มากและจำได้นาน รวมทั้งช่วยเพิ่มทักษะในการเรียนรู้ด้วย

2. คุณค่าทางจิตวิทยา สื่อการศึกษานอกระบบ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ต้องการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ ทำให้มีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ

3. คุณค่าด้านเศรษฐกิจ สื่อการศึกษานอกระบบ ทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้มากและรวดเร็ว เป็นการประหยัดเวลา สามารถเอาชนะข้อจำกัดเกี่ยวกับสถานที่ เวลาและระยะทางได้ สื่อการศึกษานอกระบบสามารถส่งไปได้ทุกแห่งทั่วประเทศ เป็นการกระจายและให้โอกาสทางการศึกษา

สรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ การเรียนการสอนที่มีคุณภาพ เพราะสื่อการสอนทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ การเลือกใช้สื่อ ยุทธศาสตร์การสอนต้องเลือกให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และเหมาะสมกับผู้เรียน และสื่อที่ดีจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี รวดเร็วและประหยัดเวลายิ่งขึ้น

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผล เป็นเรื่องที่มีความสำคัญสำหรับการเรียนการสอนทุกวิชา เป็นองค์ประกอบหนึ่งในเรื่องกระบวนการเรียนการสอน ข้อมูลที่ได้จากการวัดและประเมินผลจะนำไปใช้วินิจฉัยผู้เรียน ให้ครูนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ถูกต้องกับความเป็นจริงและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกิดขึ้น

หากจะพิจารณาคำว่า การวัดและประเมินผล จะพบว่า ประกอบด้วยคำ 2 คำ คือ การวัด และการประเมินผล ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย ของทั้งสองคำไว้ดังนี้

ภัทธา นิคมานนท์ (2533) ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า หมายถึงการใช้เทคนิควิธีการ ซึ่งเรียกว่า เครื่องมือวัดอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อการศึกษา ค้นคว้า หรือการตรวจสอบคุณลักษณะของบุคคล ผลงาน หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความหมายแทนพฤติกรรมหรือคุณลักษณะของสิ่งหรือบุคคลที่ต้องการศึกษา

สุจิตรา หังสพฤกษ์ (2538) ได้ให้ความหมายของการวัดผลว่า การวัดผลเป็นกระบวนการที่จะให้ได้มา ซึ่งตัวเลขที่แทนคุณลักษณะต่างๆ โดยใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพ ส่วนการวัดผลการเรียน คือกระบวนการติดตามผลการจัดการเรียนการสอนว่า เมื่อจัดการเรียนการสอนแล้วผู้เกิดคุณลักษณะตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด โดยวิธีการในการวัดผลการเรียนที่สำคัญได้แก่ การสอบ การสังเกต การสัมภาษณ์ การให้การปฏิบัติจริงและการตรวจสอบผลงาน เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลการเรียนที่สำคัญได้แก่ แบบทดสอบ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบประเมินและแบบวัดทางจิตวิทยา

ไพศาล หลังพานิช (2536) ได้กล่าวถึง ลักษณะของการวัดผลเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การวัดผลแบบอิงเกณฑ์ เป็นการตรวจสอบความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีพฤติกรรมและคุณลักษณะต่างๆ ถึงระดับเป้าหมายที่ต้องการหรือไม่ มากน้อยเพียงใด เป็นการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่วางไว้ เพื่อที่จะปรับปรุงการเรียนการสอน

2. การวัดผลแบบอิงกลุ่ม เป็นการตรวจสอบความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนเปรียบเทียบกับนักเรียนส่วนใหญ่ เพื่อสรุปผลการเรียน

นอกจากนี้ ไพศาล หลังพานิช ได้กล่าวถึงการดำเนินการวัดผลไว้ 3 ระยะ คือ

1. การวัดผลก่อนการเรียน เป็นการวัดผลเพื่อสำรวจความพร้อมของผู้เรียนว่ามีพฤติกรรมความสามารถ ประสิทธิภาพเดิมอย่างไร

2. การวัดผลระหว่างสอน เป็นการวัดเพื่อค้นหาข้อบกพร่องหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการเรียนของผู้เรียน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนั้นๆ

3. การวัดผลหลังการสอน เป็นการวัดเพื่อสรุปผลการเรียน ว่าบรรลุเป้าหมายที่กำหนดว่า มากน้อยเพียงใด

จากความหมายของการวัดผลที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การวัดผลหมายถึงการใช้กระบวนการหรือเทคนิควิธีการ มากำหนดหน่วยหรือจำนวนแทนคุณลักษณะทั้งด้านปริมาณหรือคุณภาพของสิ่ง

ที่ต้องการวัดจากเครื่องมือการวัดผล ที่มีกฎเกณฑ์เชื่อถือได้ และการวัดผลการศึกษาเป็นการวัดผลทางด้านสังคมศาสตร์

การประเมินผล มีผู้ให้ความหมายการประเมินผลไว้ดังนี้

เทอร์วิลลิเจอร์ (James A Terwilliger, 1971) ให้ความหมายของการประเมินผลที่เฉพาะเจาะจงถึงการศึกษาไว้ว่า “การประเมินผลเป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าในด้านความสามารถ การแสดงออกหรือพฤติกรรมต่างๆ เฉพาะแต่ละวิชา”

เสริม ทศศรี (2536) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่า “การประเมินผล หมายถึง กระบวนการตัดสิน ตีราคา ลงสรุป หรือหาคุณค่าของคุณลักษณะ โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการวัด มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์และการใช้วิจารณ์ญาณประกอบการพิจารณา

ภัทรา นิคมานท์ (2538) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่า “หมายถึง การนำเอาข้อมูลทั้งหลายที่ได้จากการวัดมาใช้ในการตัดสินใจ โดยหาข้อสรุป ตัดสินประเมินค่าหรือตีราคา โดยเปรียบเทียบกับข้อมูลอื่นๆ หรือเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จากความหมายของการประเมินผล ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การประเมินผลหมายถึง กระบวนการที่นำข้อมูลที่ได้จากการวัดมาตัดสินใจ ประเมินค่า ตีราคา และสรุปโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ กาญจนา คุณารักษ์ (2531) ได้กล่าวว่า การประเมินผลมี 2 ประเภทคือ

1. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน เป็นการประเมินโดยการตรวจสอบความรู้พื้นฐานและทักษะเบื้องต้นของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนการสอน และเป็นการประเมินผลการเรียนรู้ กับจุดประสงค์ที่วางไว้ เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอนของผู้เรียน และการสอนของครู

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน เป็นการประเมินผลเพื่อนำผลไปใช้ในการตัดสินผลการเรียนกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งมีการประเมินผลระหว่างเรียน และปลายภาคเรียน

ในเรื่องเกณฑ์การประเมินผลที่ดีนั้น สำนักทดสอบการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดไว้ดังนี้

1. การประเมินผลจะต้องมีความตรงคือจะต้องสามารถให้ข้อมูลที่สอดคล้องกับเป้าหมายจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่กำหนด

2. การประเมินผลจะต้องไม่ใช่เฉพาะการทดสอบด้วยข้อสอบเลือกตอบ ที่สอบเป็นกลุ่มเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ และตัดสินผลการเรียนเท่านั้น

3. การประเมินผลจะต้องสามารถวัดนักเรียนได้ทั้งตัว โครงการประเมินจะต้องมีเป้าหมายและกระบวนการประเมินพัฒนาการของนักเรียนทั้งร่างกาย สังคม อารมณ์และสติปัญญา

4. การประเมินผลจะต้องเกี่ยวข้องกับการสังเกตซ้ำๆ หลายครั้ง ซึ่งจะช่วยให้ครูค้นพบพฤติกรรมของนักเรียนอย่างแท้จริง หลักการตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อพบพฤติกรรมที่ไม่เป็นปกติของนักเรียน

5. การประเมินผลจะต้องดำเนินการต่อเนื่องตลอดเวลา ซึ่งประเมินนักเรียนแต่ละคนจะเปรียบเทียบความก้าวหน้าของตนเองมากกว่าจะเปรียบเทียบกับกลุ่ม

6. การประเมินผลต้องใช้วิธีการที่หลากหลาย เพื่อรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ที่จะใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

7. ข้อมูลจากการประเมินผลจะต้องนำไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของเด็กแต่ละคน

สรุปแล้วการวัดและการประเมินผลเป็นวิธีการหนึ่งที่คุณสอนนำมาใช้ตัดสินใจว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด ซึ่งมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน จึงถือเป็นหน้าที่ที่สำคัญของคุณสอนที่จะต้องศึกษาเทคนิคและวิธีการต่างๆ เหล่านี้เป็นอย่างดีก่อนที่จะนำไปใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และผู้เรียนโดยให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนเป็นสำคัญ

ตอนที่ 4 ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

องค์กรยูเนสโก ได้ให้คำอธิบายชัดเจนว่า การศึกษาของผู้ใหญ่ เป็นกระบวนการจัดการบริการการศึกษาทุกรูปแบบที่นอกเหนือจากการเรียนตามหลักสูตรปกติ ส่วน ปฐม นิคมานนท์ (2528) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ทุกรูปแบบที่เกิดขึ้นหรือจัดให้มีขึ้นสำหรับประชาชนวัยผู้ใหญ่

ตามความหมายศาสตร์การศึกษาผู้ใหญ่ (Andragogy) ซึ่ง Knowles (1980) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นศาสตร์และศิลป์ที่ช่วยให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้ ยึดปัญหาของผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ โดยเนื้อหาเน้นการพัฒนาศักยภาพระดับบุคคลและกลุ่ม เทคนิคการเรียนรู้ที่สนับสนุนให้ผู้ใหญ่ได้สำรวจความต้องการของตนเอง วางเป้าหมายของตนเอง มีส่วนรับผิดชอบจัดประสบการณ์รวมทั้งประเมินการเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งทฤษฎีนี้ตั้งอยู่บนรากฐานหลักการและความเชื่อ 4 ประการ ที่ต่างจากการศึกษาของเด็ก คือ

1. ผู้ใหญ่มีมโนทัศน์รับรู้ต่อตนเองจากพึงพาผู้อื่นเป็นผู้ชี้นำตนเอง
2. ผู้ใหญ่จะสะสมประสบการณ์ความรู้ นับเป็นแหล่งวิทยาการที่มีคุณค่า เปิดกว้างที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เป็นประสบการณ์ที่มีต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่หลายประการคือ ผู้ใหญ่สามารถแลกเปลี่ยนความคิด และประสบการณ์กับผู้อื่น ขยายโลกทัศน์ ดังนั้น จึงเป็นแหล่งวิทยาการสำคัญในการเรียนรู้ ผู้ใหญ่มีประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐาน และสามารถนำประสบการณ์

เดิมนี้ไปสัมพันธ์กับประสบการณ์ใหม่จึงทำให้ประสบการณ์ใหม่มีความหมายมากขึ้นผู้ใหญ่มีลักษณะฝึกับความเคยชินประสบการณ์เดิมจึงเปลี่ยนยาก

3. มีความพร้อมที่จะเรียน เมื่อมีความต้องการนำไปแก้ปัญหาในชีวิตจริง ทั้งในครอบครัว และการทำงาน

4. มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ เพื่อนำความรู้ไปใช้ทันทีโดยเร็ว มองเห็นคุณค่าของเวลา ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ พร้อมทั้งลงมือปฏิบัติ

การเรียนรู้ของผู้ใหญ่เป็นผลที่เกิดจากทฤษฎีและมโนทัศน์ที่เปลี่ยนแปลงจากเดิมที่เน้นการสอนซึ่งใช้กับเด็ก มาเป็นจุดเน้นที่ การเรียนรู้ให้เห็นว่า ผู้ใหญ่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง การจัดการศึกษาในผู้ใหญ่เน้นให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้แทนที่จะมุ่งไปที่วิธีการสอนเหมือนเด็ก ๆ โดยคำนึงถึงความพร้อมไม่ว่าเป็นด้านร่างกาย อารมณ์สังคม สติปัญญาของผู้ใหญ่ หลักความต้องการในขั้นพื้นฐานในแต่ละคน หลักของการเสริมแรงทั้งทางดานบวก เช่น การให้รางวัล การชมเชย ส่วนด้านลบเช่น การลงโทษ เป็นต้น และหลักในการรับรู้โดยผ่านอวัยวะสัมผัสโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้ใหญ่ในการแปลความหมายสิ่งที่สัมผัสและรับรู้ออกมาได้ว่าเป็นสิ่งใด มีความหมายอย่างไร

จึงสรุปได้ว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ เป็นกระบวนการจัดประสบการณ์ที่ช่วยให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้ และเพื่อให้การเรียนรู้นั้นเกิดผลสูงสุดต่อการพัฒนาตนเองและสังคม การจัดการเรียนรู้ควรสอดคล้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่คือ อายุ สุขภาพ อารมณ์ ประสบการณ์ความพร้อม ความต้องการ แรงจูงใจ การเสริมแรง และความแตกต่างของการรับรู้ในแต่ละบุคคล

วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ผู้ใหญ่

ตามแนวคิดของนักจิตวิทยา และนักพัฒนาการศึกษาแต่ละกลุ่มนี้ไว้ดังนี้ (อาชญญา รัตนอุบล, 2542)

2.3.1 เพื่อความเจริญและพัฒนาการส่วนบุคคล ให้มีศักยภาพในตนเอง (Maslow, Rogers, McKenzie และ Knowles)

2.3.2 เพื่อพัฒนาส่วนบุคคลและความก้าวหน้าของสังคม (Dewey, Lindeman, Bergevin และ Benne)

2.3.3 เพื่อประสิทธิภาพขององค์กร (Argyris, และ Nadler) ออกแบบสร้างโครงการเพื่อสนับสนุนในองค์กรบรรลุความสำเร็จ ผ่านกิจกรรมพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

2.3.4 เพื่อการปลูกสร้างสติปัญญา (Lawson และ Patterson) มีวัตถุประสงค์ว่า การเรียนรู้มีคุณค่าในตัวของตัวเอง เมื่อมีการถ่ายทอดความรู้ ก็ยังมีคุณค่า

2.3.5 เพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคม (Freire, Illich และ Horton) มีการเปลี่ยนแปลงสังคมที่รุนแรงโดยใช้การศึกษาผู้ใหญ่เพื่อนำไปสู่การปลดปล่อยจากการถูกกดขี่

สรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีคุณค่ามาก ช่วยให้ผู้ใหญ่เกิดความเจริญและพัฒนาความสามารถในตนเองได้อย่างเต็มที่ นำสู่ความสำเร็จขององค์กร โดยผู้ใหญ่สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ทันที และเนื่องจากผู้ใหญ่ คือ ผู้ที่มีวุฒิภาวะ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และในช่วงอายุวัยทำงาน 18 – 60 ปี เป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการทางสังคมมาก และในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ควรเริ่มต้นโดยใช้สถานการณ์ต่าง ๆ และประสบการณ์ มากกว่า การเริ่มต้น จากเนื้อหาวิชา เพราะถือว่า ประสบการณ์ และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เป็นแหล่งความรู้หรือตำราที่มีคุณค่าสูงสุด ในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ และ แนวคิดของ Lindeman (1926 อ้างใน Knowles, 1980) ได้สรุปไว้ว่า ผู้ใหญ่จะถูกชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี หากตรงกับความต้องการและความสนใจ ผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีหากสถานการณ์เรียนรู้นั้นตรงกับชีวิตผู้ใหญ่ จึงต้องมีการวิเคราะห์ประสบการณ์เพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป ผู้ใหญ่ต้องการเป็นผู้นำตนเอง ในการแสวงหาคำตอบ และผู้ใหญ่มีความแตกต่างระหว่างบุคคล และเพิ่มขึ้นเมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้น ความสามารถในการเรียนรู้ ในแต่ละช่วงชีวิตของผู้ใหญ่แต่ละคน แตกต่างกัน

Swanson & Arnold (1996) ได้ยืนยันว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่นั้นเกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในองค์กร เพราะการเรียนรู้ผู้ใหญ่เอื้อบรรยากาศให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานซึ่งเป็นวัยผู้ใหญ่ เห็นคุณค่าในตนเอง และมีความเชื่อมั่นที่จะเรียนรู้ และพัฒนาความสามารถตนเองอันนำสู่ความเจริญก้าวหน้าในงานทั้งส่วนบุคคลและองค์กร และเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ว่าเมื่อใดที่การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ถูกจำกัดในขอบเขต กว้างและแคบ และความต้องการขององค์กรจะเป็น การพัฒนาทรัพยากรบุคคล แต่เมื่อกว้างและแคบนั้นเกิดจากความต้องการของแต่ละคนที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับความต้องการองค์กร และเป็นความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของบุคคลก็จะกลายเป็นการเรียนรู้ผู้ใหญ่ ดังนั้น การเรียนรู้ผู้ใหญ่ที่เกิดขึ้นในองค์กรกับการพัฒนาทรัพยากรบุคคล จึงสัมพันธ์พึ่งพากัน เพราะการเรียนรู้เป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญของการปฏิบัติงานในองค์กร นอกจากนี้ การศึกษานอกระบบโรงเรียน จากเดิมในอดีตใช้คำว่า “การศึกษาผู้ใหญ่” ซึ่งครอบคลุมถึงกิจกรรมการศึกษาทุกประเภทที่จัดขึ้น สำหรับประชากรวัยผู้ใหญ่ที่อยู่นอกระบบโรงเรียน ต่อมาในระยะหลัง ประเทศไทยตระหนักและเห็นว่าจะต้องจัดหาและเตรียมแหล่งความรู้ไว้ให้พร้อมและให้มีกิจกรรมหลากหลายสำหรับให้บริการ โดยรูปแบบของการจัดประสบการณ์ แบ่งเป็น 6 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบที่จัดโดยผ่านสื่อสิ่งพิมพ์
2. รูปแบบที่จัดโดยผ่านสื่อวิทยุ
3. รูปแบบที่จัดโดยผ่านสื่อโทรทัศน์

4. รูปแบบที่จัดโดยผ่านสื่อคอมพิวเตอร์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์
5. รูปแบบที่จัดโดยผ่านภูมิปัญญาของแต่ละบุคคล
6. รูปแบบที่จัดโดยผ่านศูนย์การเรียนรู้ แหล่งความรู้ในชุมชน สถาบันองค์กรนั้น ๆ

จากรูปแบบทั้ง 6 ประเภท สามารถสรุปให้เห็นถึง

1. สนองตอบกลุ่มเป้าหมายทุกเพศทุกวัย ทุกการศึกษา
2. สอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้เรียน
3. จัดโดยใช้วิธีหลากหลายโดยใช้สื่อต่าง ๆ
4. จัดให้ยืดหยุ่นโดยไม่ยึดติดรูปแบบใด ๆ
5. จัดให้ทันต่อเหตุการณ์
6. จัดได้ถูกกาลเทศะ

นอกจากนี้ การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ได้ขยายขอบเขตครอบคลุมเป้าหมายทุกพื้นที่ ทุกสังคม ดังนั้นในปัจจุบันนี้มีหลายหน่วยงานได้นำแนวทางการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มาประยุกต์ใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร และได้กำหนดรูปแบบของการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ไว้หลายรูปแบบ ดังนี้ บุษผา พวงมาลี (2542) และคนัย เทียนพุทธ (2543) ได้แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. การเรียนรู้ระดับบุคคล ถือเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ในองค์กร เมื่อบุคคลในองค์กรเกิดการเรียนรู้ เปลี่ยนพฤติกรรม ก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมคนอื่น ๆ ในองค์กร ซึ่งเป็นเทคนิค วิธีการเรียนรู้ที่สนับสนุนให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

1.1 ความรู้ที่มีในตนเอง เป็นการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของตนเอง ประมาณความสามารถของตนเอง ศึกษาตนเองว่ามีความรู้ความสามารถในเรื่องใด ทำความรู้จักกับตนเอง มีความต้องการอะไรในอนาคต เพื่อค้นหาบุคลิกภาพ เอกลักษณ์แห่งตน เมื่อรู้ความต้องการจะสามารถชี้นำการเรียนรู้และทิศทางการพัฒนาตนเอง

1.2 การเรียนรู้ที่จะเรียนรู้ เมื่อค้นหาจุดอ่อน จุดแข็งของตนเองทางการเรียนรู้ของตนเอง ศึกษาวิธีคิด ตั้งสมมติฐานของตนเองพร้อมกำหนดแนวทางในการเรียนรู้ของตนเอง

1.3 การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลัก เป็นวิธีการเรียนรู้จากการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ปัญหาเป็นตัวกำหนดว่าจะต้องเรียนรู้อะไรจึงจะแก้ปัญหาได้ โดยการเรียนรู้เกิดขึ้นจริงในขณะปฏิบัติงาน กระบวนการเรียนรู้จะเชื่อมโยงโดยตรงกับกระบวนการทำงาน โดยการเรียนรู้จะเป็นแบบวัฏจักร

1.4 การใช้วิธีเรียนรู้แบบเป็นรูปธรรม เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ขณะทำงานหรือเรียนรู้จากประสบการณ์โดยตรงและองค์กรส่งเสริมให้เป็นรูปธรรม เช่น เรียนรู้ในห้องเรียนฝึกอบรม เข้าหลักสูตรศึกษาในรูปการศึกษาทางไกล เป็นต้น

2. การเรียนรู้ระดับกลุ่ม

2.1 วิธีการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีม เป็นเทคนิคที่ทำให้การเรียนรู้มีพลังมากกว่าเรียนรู้ระดับบุคคล ในการนำเสนอความคิดหรือความรู้ ไปสู่องค์กรในระดับกว้างขึ้นเพราะทำให้สมาชิกทีมได้คิดอย่างลึกซึ้ง ในประเด็นซับซ้อน มีการพัฒนาความรู้ไปสู่การเป็นนวัตกรรม มีการประสานงาน และการปฏิบัติ และรูปแบบทีมที่มีลักษณะข้ามฝ่ายงาน ซึ่งการเรียนรู้ร่วมกันเป็นทีมมีปัจจัยสำคัญ คือ ความพึงพอใจในทีม สร้างคุณค่าของทีมเหนือกว่าคุณค่าของบุคคล ส่งเสริมการสนทนาแสดงความคิดเห็นในทีม สร้างทีมผสมผสาน สร้างความสมดุลระหว่างงานที่ทำการกับการเรียนรู้ขณะทำงาน

2.2 วิธีการเรียนรู้ร่วมกัน เน้นการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่ม โดยทีมประกอบด้วย สมาชิกที่หลากหลายทั้งระดับหน้าที่การงานสายงานหลัก และสายงานสนับสนุน ระดับชั้นการบังคับบัญชาที่แตกต่างกันซึ่งเทคนิคการเรียนรู้นี้จะสนับสนุนให้ความเป็นอิสระให้โอกาส ให้เวลาในการร่วมกันกิจกรรมประชุมปรึกษาของทีม

2.3 วิธีการเรียนรู้โดยการปฏิบัติ เป็นวิธีการเรียนรู้โดยผ่านการแก้ปัญหาและพัฒนาแนวทางแก้ปัญหาเก่าสู่แนวทางแก้ปัญหาใหม่ โดยอาศัยการศึกษาจากการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่ได้จาก

2.3.1 การปฏิบัติโดยการวิจัย ค้นคว้า เป็นกระบวนการวิจัยที่อาจทำได้โดยการรวมกลุ่มคนที่มีปัญหาค้นคว้าคลึงกัน นำเสนอปัญหาของแต่ละคนต่อกลุ่ม รวบรวมปัญหาพร้อมวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่ม สรุปความเห็นของกลุ่ม ร่วมวางแผนไปปฏิบัติ

2.3.2 การปฏิบัติจากผลการเรียนรู้ เป็นการให้บุคคลได้เรียนรู้จากการทำงาน จากการแก้ปัญหาในงาน ร่วมกับผู้อื่น ทำได้โดยมอบหมายงาน โครงการให้ทำ ให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาองค์กร มีการประชุมปรึกษาหารือกันเสมอในเรื่องงาน

2.3.3 ปฏิบัติตามหลักวิทยาศาสตร์ เป็นเทคนิคที่รวบรวมข้อมูลจากการปฏิบัติจากผลการเรียนรู้ มาสร้างเป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับการทำงาน พัฒนาให้คนทำอย่างที่ดีและพูด สร้างระบบเทคโนโลยีช่วย ทำโดยนำประโยชน์จากความรู้ที่ได้จากการทดลองปฏิบัติหรือสร้างทีมเครือข่าย กระตุ้นให้คนมีการพัฒนาตนเองและองค์กร สร้างแนวคิดวิธีใหม่ในการแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อน สร้างเครื่องมือใหม่ ในการเรียนรู้ให้แก่ทุกคน

3. การเรียนรู้ระดับองค์กร มุ่งสร้างให้องค์กรเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง อาจทำได้โดยสร้างวัฒนธรรมที่ยึดหยุ่นเอื้อต่อการเรียนรู้ ได้ดังนี้

3.1 สร้างโอกาสและบรรยากาศการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สามารถทำได้ โดยใช้การเรียนรู้แบบไม่เป็นทางการ มอบหมายงานที่ท้าทายให้ทำ ให้บุคคลมีความสามารถที่จะปรับปรุงพื้นฐานธรรมชาติของงาน ส่งเสริมการฝึกอบรมข้ามสายงานให้บุคลากรมีความสามารถ มีความรู้ในการทำงานที่หลากหลาย ขยายหน้าที่ความรับผิดชอบ เพื่อพัฒนาทักษะการทำงาน

3.2 การเปิดโอกาสในการสร้างและถ่ายโอนความรู้ทั้งสร้างความรู้ใหม่ จากการหยั่งรู้ทางความคิดของแต่ละบุคคล การแลกเปลี่ยนความรู้ ผ่านบอร์ดข่าวสารเป็นศูนย์กลางไปรษณีย์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือการประชุมแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น

3.3 ต้องจัดวางกระบวนการทำงานให้ส่งเสริมการเรียนรู้โดยสอดคล้องกับระบบการสอนงาน เช่น เทคนิคการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ กำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติงาน

3.4 สร้างสังคมฝึกอบรม ที่เน้นให้ผู้เข้าอบรมมีความคิดแบบสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาและตัดสินใจได้ดี โดยจะมีการจัดทำเป็นแผนการพัฒนาตนเอง โดยจะใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองและด้วยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้ระหว่างผู้เข้าอบรมด้วยกัน โดยจะสะท้อนผ่านการทำกิจกรรม และใช้เทคโนโลยี ในการฝึกอบรมที่ทันสมัย

3.5 ให้ผลตอบแทน คำชมเชย ยอมรับ หรือโบนัส กรณีที่องค์กรมีผลกำไรเพิ่มมากขึ้น อาจมีการจัดงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จ กรณีที่โครงการใดโครงการหนึ่ง สำเร็จ ล่วงได้ดีจ่ายผลตอบแทนตามผลงานที่เกิดจากการใช้ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานเต็มที่

เชียรศิริ วิวิธศิริ (2527) ได้แบ่ง ระดับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่เป็น 3 ประเภทคือ

1. การเรียนเป็นรายบุคคล หมายถึง การจัดผู้เรียนเพื่อให้เรียนเพียงคนเดียว เช่น การศึกษาหรือการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนโดยใช้บทสรุป เรียนทางไปรษณีย์ ศึกษาทางไกลเรียนแบบตัวต่อตัว เน้นการฝึกปฏิบัติ การฝึกหัด

2. การเรียนเป็นกลุ่ม หมายถึง ผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย 6-10 คน เช่น การจัดชั้นเรียนขนาดเล็ก จัดกลุ่มอภิปรายหรือการศึกษาค้นคว้า การจัดกลุ่มชั้นเรียนขนาดใหญ่ เป็นต้น

3. การเรียนในสถานการณ์มวลชน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนให้แก่กลุ่มคนจำนวนมากโดยอาศัยสื่อมวลชนเข้าช่วย อาจไม่จำเป็นต้องจัดเป็นชั้นเรียน

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 3 ระบบการศึกษา มาตรา 15 ได้แบ่งการศึกษาเป็น 3 รูปแบบ คือ

1. การศึกษานอกระบบโรงเรียน เป็นการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบวิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของความสำเร็จโดยเนื้อหาและหลักสูตร จะต้องมีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

2. การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ศักยภาพ ความพร้อมในโอกาส โดยศึกษาจากบุคคล ประสบการณ์ สังคม สภาพแวดล้อม สื่อ แหล่งความรู้อื่น ๆ

3. การศึกษาในระบบ เป็นการศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมายวิธีการศึกษาหลักสูตรระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผลซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

ตอนที่ 5 พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ทางการแพทย์แยกแยะเพศของคนเราออกเป็น 3 อย่างคือ ชาย หญิง และกะเทย เพศกะเทยคือ บุคคลที่คลอดออกมาครั้งแรกไม่ว่าจะเป็นจากออร์โมนที่ผิดปกติตั้งแต่ในท้องแม่หรืออาจจะเป็นจากในตัวเด็กเอง ทำให้อวัยวะเพศของเขาหรือเธอมี 2 เพศ ศัลยแพทย์เด็กก็จะมีหน้าที่เลือกเพศใดเพศหนึ่งโดยการผ่าตัด เพื่อให้เขาหรือเธอดำรงชีวิตต่อไปโดยมีผลกระทบต่อจิตใจน้อยที่สุด และหลายคนถูกเลือกให้เป็นเพศหญิง เพราะง่ายต่อการผ่าตัด ให้ออร์โมนและการเลี้ยงดู บางรายก็ดำเนินชีวิตตามเส้นที่หมอบอกไว้ให้ได้อย่างดี แต่บางรายก็ไม่สามารถที่แพทย์จะเลือกให้ได้ เพราะเพียงแค่การดูอวัยวะเพศภายนอกที่กำกวมมันหยาบเกินไปที่จะบอกว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง

ในปัจจุบันเชื่อกันว่าสิ่งที่มีอิทธิพลสำคัญในการทำให้มีพฤติกรรมทางเพศเป็นชายหรือหญิงถูกโปรแกรมกันมาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ นี้รวมถึงกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันด้วยแม้ว่าออกมาจากท้องแม่มีอวัยวะเพศครบถ้วนเป็นเพศชายแต่ถ้าในหัวสมองเด็กมีการโปรแกรมมาว่ามีบางส่วนเจริญเติบโตไปเหมือนเพศหญิงโตขึ้นมาก็เป็นชายรักชาย แม้จะพยายามเลี้ยงดูให้มีพฤติกรรมการเล่นแบบผู้ชายเต็มທີ່ก็ไม่สามารถเปลี่ยนได้ หรือจะพยายามใช้จิตบำบัดเปลี่ยนนิสัยให้มาเป็นชายรักหญิงยากที่จะเปลี่ยนได้ ที่จะเปลี่ยนได้ง่ายกว่าคือ ทำอย่างไรให้เขาหรือเธอพอใจในสิ่งที่ตนมีหรือรู้สึกมีความสุข เลื่อนไหลไปกับตัวเองได้อย่างดี (นพ.ทวิศปวีญ โยธิน:2545)

โดยการจำแนกทางการแพทย์แล้ว กะเทยแบ่งเป็น 4 ประเภท ตามลักษณะทางกายภาพ นิสัย รสนิยม พฤติกรรม ดังนี้

1. กะเทยแท้ (Hermaphrodite)

คือ คนสองเพศในร่างเดียวกัน (Two in one) เป็นความผิดปกติของธรรมชาติทางร่างกาย มีผลทำให้จิตใจสับสนว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง

2. กะเทยผิดเพศหรือแปลงเพศ (Transsexualism)

คือ คนที่ไม่พอใจและไม่ยอมรับเพศที่แท้จริงของตัวเองโดยกำเนิด มีพฤติกรรมแสดงออกแบบเพศตรงข้ามตลอดเวลา รู้สึกว่าตัวเองเกิดผิดเพศและมักอยากแปลงเพศให้เป็นตรงกันข้ามกับต้นฉบับเดิมที่แม่ให้มา อาจแปลงด้วยวิธีการกินยาออร์โมน หรือศัลยกรรมผ่าตัด

ส่วนใหญ่ที่จะพบ ร่างกายเป็นผู้ชายแต่จิตใจเป็นผู้หญิง จะรู้สึกว้าวุ่นที่จริงเธอเป็นผู้หญิง 100% มีแต่ร่างกายหรือเครื่องเพศเท่านั้นที่เป็นผู้ชาย ที่น่าสนใจก็คือเธอหลายคนสวยมาก มีการตั้งชื่อเรียกคนกลุ่มนี้ตามสภาพความจริงว่า "สาวประเภทสอง สาวดาวเทียม" หรือ "นางฟ้าจำแลง"

3. กะเทยลึกลับเพศ (Transvestitism)

คือ กลุ่มที่ชอบแต่งกายเป็นเพศตรงข้าม แต่งหน้า ทำผม เท่านั้นที่พอใจแล้ว อาจทำโดยเปิดเผยหรือเฉพาะลับตาคนก็ได้ กลุ่มนี้ไม่ต้องการแปลงเพศเหมือนกลุ่มแรก กลุ่มนี้อาจเป็นได้ทั้งรักใคร่เพศตรงข้าม หรือเป็นโฮโมหันมาชอบไม่ป่าเดียวกัน

4. รักร่วมเพศ (Homosexuality)

รักร่วมเพศหมายถึงผู้ที่ต้องการมีความสุขกับเพศเดียวกัน อันได้แก่ ชายรักชาย และหญิงรักหญิง ทั้งสองฝ่ายอยู่ในกลุ่มเดียวกัน แต่มีชื่อเรียกที่แตกต่างกัน คือ ชายรักชาย ป่าเดียวกัน ชาวดอกไม้ ชาวสีม่วง แต่โดยทั่วไปนิยมเรียกว่า เกย์ (Gay) แบ่งเป็น เกย์คิง กับเกย์ควีน เกย์คิง คือผู้ที่ชอบกระทำ "เกย์ควีน (Gay-queen) คือผู้ที่ชอบถูกกระทำ แต่ถ้าเป็นได้ทั้งผู้กระทำและถูกกระทำ ทำหน้าที่ทั้งสองบทบาทในเวลาเดียวกัน อย่างนี้เรียกเป็นเกย์ควีน (สุกมล วิภาวิพลกุล : 2545)

สรุปได้ว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงนั้น ทางการแพทย์ ได้แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ

1. ผู้ที่มีความผิดปกติทางอวัยวะเพศ คือ ผู้ที่มีอวัยวะเพศชายและเพศหญิงอยู่ในร่างกายเดียวกัน
2. ผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตใจ คือ ผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตใจไม่พึงพอใจในเพศชาย แต่ชอบและพึงพอใจที่จะเป็นอย่างเพศหญิง ซึ่งสามารถแบ่งย่อยได้เป็นหลายกลุ่มตามลักษณะที่แสดงออก เช่น กลุ่มที่มีพฤติกรรมแต่งตัวเป็นหญิง , กลุ่มที่มีพฤติกรรมเป็นชาย แต่ชอบที่จะมีความสุขทางเพศกับเพศเดียวกัน และ พวกที่มีความต้องการที่จะแปลงเพศ

สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ

สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมีสาเหตุหลักๆ 5 ประการคือ

1. genetic ซึ่งจะเกี่ยวโยงกับ gene ที่ทำให้ hormone ต่างๆ ผิดไปจากคนส่วนใหญ่ ขณะนี้นักวิทยาศาสตร์จำนวนหนึ่งกำลังศึกษาค้นคว้าอยู่ อาทิเช่น ดร.เลอเวย์ ชาวฝรั่งเศสได้ทำการศึกษาไว้ว่ารอยหยักของกะโหลกศีรษะของผู้ชายชอบผู้หญิงกับผู้ชายชอบชายนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญถ้าเรื่องของ gene ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ กระบวนการทุกอย่างอันเกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกันก็จะถูกมองเปลี่ยนแปลงไป คือ ความเชื่อว่าโลกมนุษย์มีแค่ 2 เพศก็จะถือว่าไม่ถูกต้องอีกต่อไปแล้วนั่นเอง กลุ่มนี้น่าที่จะถูกเรียกว่า "Born to be " คือ " เกิดมาเป็น " คงไม่

ต้องมาคิดแก้ไขอะไรอีกเลย หรือถ้าต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาก็จะต้องจัดการตัดต่อ gene

2. การเลี้ยงดู ประเด็นนี้พูดกันมากที่สุด และเชื่อกันว่าคนที่มีความผิดปกติทางเพศมีสาเหตุมาจากความใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามของตนมากเกินไปจนรู้สึกชินชาในที่สุดก็ไม่เกิดความรู้สึกทางเพศด้วย เช่น เด็กผู้ชายถูกแม่เลี้ยงดูใกล้ชิดมากเกินไปโดยพ่อไม่มีบทบาทหรือมีบทบาทน้อยเกินไปทำให้ลูกชายเกิดพฤติกรรมเกย์ เป็นกะเทยหรือเด็กผู้หญิงถูกเลี้ยงดูแบบเห็นพ่อทำร้ายแม่อยู่เป็นประจำเลยเกิดความเกลียดชังเพศพ่อเห็นอกเห็นใจแม่ กลายเป็นผู้หญิงรักผู้หญิง ที่เรียกกันว่า "ทอม" เป็นต้น กรณีเหล่านี้ก็ยังมีข้อโต้แย้งที่ยังไม่สามารถสรุปได้อย่างชัดเจน ส่วนเรื่องที่ว่าบทบาทพ่อกับแม่แค่นั้นถึงจะเรียกว่าได้ว่าพอดีนั่นก็ยังมีได้มีการศึกษาอย่างละเอียดละออ สังคมก็เลยยังไม่มีความตอบในเรื่องเหล่านี้ จากการวิจัยของแพทย์หลายท่านที่ผ่านมามีความเชื่อว่าเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงสมควรที่จะได้มีโอกาสรับรู้ข้อมูลของทั้งเพศแม่และเพศพ่ออย่างละเอียด พ่อและแม่มีหน้าที่ชี้แจงให้ลูกๆ ได้รู้ว่าพวกเขาถือกำเนิดมาด้วยลักษณะของการเป็นคนเพศใดหากลูกได้รับข้อมูลครบถ้วนแล้ว เขาและเธอยังเป็นคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ พ่อและแม่ต้องเคารพการตัดสินใจของพวกเขาและไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะพยายามผันพวกเขาให้กลายเป็นสิ่งที่ไม่อยากจะเป็นอย่าง หรือที่เรียกว่า ทำให้เขาผิดปกติไปจากที่เขาเป็นหรือชอบอย่างเด็ดขาด เพราะนั่นจะเป็นการนำความทุกข์มาสู่ลูกของตนเองอีกทั้งผูกโยงความทุกข์นี้เข้ากับบุคคลอื่นที่จะก้าวเข้ามาในชีวิตของพวกเขาและเธอก็เป็นจำนวนมาก

3. เกิดจากการกลายมาเป็น เรื่องนี้ ถือเป็นเรื่องใหม่ที่สุด จากการพูดคุยกับเด็กหนุ่มชายบริการทางเพศมากมายในช่วงที่ผมทำงานรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดและโรคเอดส์ในบาร์เกย์ ได้รับรู้เรื่องราวของผู้ชายคนหนึ่งที่ผ่านมาชีวิตของการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงมาพอสมควร และด้วยความจำเป็นทางเศรษฐกิจ พวกเขาต้องเข้ามาทำงานเป็นบริกรชายในบาร์เกย์ ซึ่งงานบริการทางเพศที่หลายคนต้องฝืนทำในระยะแรกนั้นก็กลับกลายเป็นความเคยชินและในท้ายที่สุดหลายคนในจำนวนนี้กลายเป็นคนรักเพศเดียวกันไปเลยก็มี หรือที่กลายเป็นคนรักสองเพศ (bisexual) ก็มาก กรณีนี้น่าที่จะรวมถึงเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงในโรงเรียนประจำที่เราได้ยืนยันว่ามีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันสูงมาก อันเนื่องมาจากพวกเขาอยู่ในวัยเจริญพันธุ์ มีความรู้สึกและต้องการทางเพศมาก การหาทางระบายออกทางเพศจึงเป็นเรื่องที่จะต้องเกิดขึ้น และเพื่อความสะดวก การใช้เพื่อนหรือรุ่นพี่รุ่นน้องในกิจกรรมนี้จึงนำไปสู่พฤติกรรมรักเพศเดียวกันในที่สุด เรื่องนี้น่าที่จะจัดรวมผู้ต้องขังเข้าไปด้วย เพราะจะมีพฤติกรรมทางเพศกับเพศเดียวกันสูง ส่วนที่ว่าจะติดตรึงใจถึงขั้นปลูกฝังเป็นนิสัยเลยหรือเป็นพฤติกรรมชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งนั้น ก็ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลและระยะเวลาตลอดจน Factors อื่นๆ อีกซึ่งคงจะเป็นเรื่องที่ต้องวิเคราะห์กันต่อไป

4. เกิดจากความเบื่อหน่ายทางหนึ่งนำไปสู่ความตื่นเต้นเร้าใจกับอีกทางหนึ่ง ตัวอย่างในเรื่องนี้เห็นจะได้แก่ผู้หญิงที่อยู่กินฉันทามีภรรยากับผู้ชายโดยมิได้รับความรักความอบอุ่น บ้างก็

ถูกลงไม้ลงมือหรือเมามาที่ไรก็มาใช้ภรรยาเป็นที่ระบายอารมณ์ใคร่ กรณีเหล่านี้ผู้หญิงจำนวนหนึ่ง อาจจะหันหน้าเข้าหาความรักความอบอุ่นจากเพศหญิงด้วยกัน ได้อย่างที่จะได้ยินเสมอๆ ว่า ผู้หญิง ย่อมเข้าใจผู้หญิงด้วยกันเองมากกว่า หรือในกรณีผู้ชายบางคนที่ไม่ได้รับความสุขทางเพศจากแม่ บ้านเป็นระยะเวลาต่างๆ พวกเขาอาจจะหันมามีความสัมพันธ์กับเกย์หรือกะเทยได้ง่ายขึ้น เพราะ การหันไปหาผู้หญิงอื่นในบางรายก็ไม่สะดวกในทางปฏิบัติ เพราะการมีภรรยาเก็บหรือภรรยาผู้นั้น เป็นเรื่องที่ต้องลงทุน อาจจะถูกรังแกจากผู้หญิงทั้งในเรื่องเงินทองและสิทธิต่างๆ ถือว่าเป็น เรื่องเลียดต่อการสูญเสียมากมาย การหันมาหาเกย์หรือกะเทยจึงเป็นเรื่องสะดวกกายสบายใจมากกว่า ทุกอย่างจึงเปรียบเสมือนการฝ่าทางตันของผู้ชายจำนวนไม่น้อยและเมื่อปฏิบัติอยู่เป็นประจำ พวกเขาจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมคนรักเพศเดียวกันไปในที่สุด

5. เกิดจากการทดลอง ต้องยอมรับว่าหากจะเปรียบเทียบผู้ชายชอบผู้หญิง (heterosexual men) เป็นลิตาสนิท ผู้ชายชอบผู้ชาย (homosexual men) เป็นลิตาสนิทแล้วละก็ เรายังคงมีผู้ชายอีกเป็น จำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้ลิตาสนิทหรือชาวสนิท หากแต่พวกเขาจะเป็นลิตา จะเทาแก่หรืออ่อนอย่างไร ก็สุดแท้แต่การพัฒนาชีวิตของพวกเขาตั้งแต่เยาว์วัยจนถึงปัจจุบัน ผู้ชายลิตาจำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้ รังเกียจการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน ประกอบกับวัฒนธรรมของคนไทที่ไม่ได้เข้มงวดนักกับ เรื่องของพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน จึงเปิดช่องให้เกิดการทดลองเรียนรู้สิ่งแปลกๆ ในชีวิต ด้วยธรรมชาติที่ไม่รังเกียจประกอบกับผมกระทบที่จะเกิดขึ้นมีน้อย จึงทำให้การทดลองนี้เกิดขึ้นได้ง่ายและ ในวงกว้างด้วย (นที ธีรโรจน์พงษ์ : 2545)

จากคำนิยามและการจำแนก ของนายแพทย์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าธรรมชาติของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงนั้น เป็นพฤติกรรมแตกต่างจากคนทั่วไป นอกจากนี้กลุ่มดังกล่าวยังเป็นกลุ่มที่มีความต้องการที่พิเศษ ต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม มีหลายคนที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ที่ทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม จึงได้รับการยอมรับจากสังคม แต่อีกหลายคนใช้ชีวิตอยู่อย่างธรรมดาในสังคม ไม่กล้าแสดงออกเพราะหน้าที่การงาน โดยเฉพาะในวงราชการหรือบริษัท ซึ่งสังคมส่วนใหญ่มองว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีพฤติกรรมการทำงานที่ไม่หนักแน่น ทำงานไม่เก่ง ไม่สู้งาน หรือถ้าเป็นคนที่เก่งแต่ด้วยบุคลิกที่แสดงออก ไม่สมควรที่จะได้รับการเลื่อนให้เป็นหัวหน้างาน (ทวีศิลป์ วิษณุโยธิน, 2545) และจากการกลุ่มดังกล่าวเป็นกลุ่มที่ถูกมองข้ามในเรื่องความสามารถตลอดอีกทั้งยังไม่มีการศึกษาเรื่องความต้องการทางสังคมหรือความต้องการทางการศึกษาอย่างแท้จริง กลุ่มบุคคลดังกล่าวจึงไม่ได้รับการพัฒนา หรือการรับบริการทั้งจากภาครัฐและเอกชนเท่าที่ควร

การประกอบอาชีพของกลุ่มที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศส่วนใหญ่ นั้นมักจะประกอบอาชีพที่มีความคล้ายคลึงกับเพศหญิง เช่น แต่งหน้า ทำผม จัดดอกไม้ แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์หนึ่งทีประกอบอาชีพที่ต่างออกไป เป็นอาชีพที่ไม่เป็นที่แพร่หลายของทั้งเพศหญิงและเพศชาย ซึ่งได้แก่อาชีพ นักเต้นคาบาริโด้โซว์

การประกอบอาชีพนักเดินการค้าบาร์เร่โซว์ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงนั้น เป็นอาชีพเดียวที่ได้รับการยอมรับจากสังคม และเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้กับประเทศมหาศาลในภาคท่องเที่ยว ทั้งนี้จะเห็นได้จาก มีเงินหมุนเวียนในธุรกิจดังกล่าว ในแต่ละปี ไม่ต่ำกว่า 500 ล้านบาท หรือแม้กระทั่งตัวแทน ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง จากเวทีคาร์บาร์เร่ต์ ได้รับการคัดเลือกจาก เวทีการประกวดระดับโลก ให้ได้รับตำแหน่ง มิสควีนยูนิเวิส ถึง 4 สมัย

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากยังไม่ม้งานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องการศึกษาความต้องการ และแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเรียนคาร์บาร์เร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง โดยเฉพาะผู้วิจัยจึงขอนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

สุรพล อุดชาชน (2530) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาและความต้องการด้านการจัดการเรียนการสอน ของนักเรียนช่างเสริมสวยใน โรงเรียนอาชีวศึกษานอกระบบ โรงเรียน เขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการของผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ที่มีความต้องการมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ ความต้องการด้านผู้สอนและวิธีสอน ความต้องการด้านการประเมินผล ความต้องการด้านหลักสูตร ความต้องการด้านความช่วยเหลือจากโรงเรียน ความต้องการด้านเครื่องมือ อุปกรณ์การสอน และการจัดการชั้นเรียน ผู้เรียน การประเมินผล หลักสูตร และวิธีสอน

พจน์ ราศรีรัตนะ (2530) ได้ทำการวิจัยศึกษาเรื่อง ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่ เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาอาชีพ หลักสูตรระยะสั้น ในศูนย์การศึกษานอกระบบโรงเรียน จังหวัด เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น นักศึกษามีปัญหาาระดับปานกลาง ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบรรยากาศ สภาพแวดล้อม ด้านตัวผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ ส่วนด้านครูผู้สอน มีปัญหาอยู่ระดับน้อย และต้องการหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระ นำไปใช้ได้ ต้องการเรียนภาคทฤษฎีน้อย แต่มีภาคปฏิบัติมากและมีหลายลักษณะ รูปแบบการเรียนต้องการเรียนแบบต่อเนื่อง ตั้งแต่จบหลักสูตร สำหรับเทคนิคการสอน ต้องการให้ครูสาธิตอธิบาย พร้อมใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน ต้องการให้เชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญมาสอนด้วย ต้องการให้ครูสอนด้วยวิธีที่เข้าใจง่าย ส่วนการวัดและประเมินผล ต้องการวิธีสังเกตการ ปฏิบัติงาน ปฏิบัติชิ้นงาน ตามที่ครูมอบหมาย แล้วนำมาส่งครูตรวจ ด้านวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกปฏิบัติ ต้องการให้ศูนย์จัดให้เพียงพอและมีสัดส่วนที่เหมาะสมกับผู้เรียน

มนัส ศรีกัลยา (2531) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนของนักศึกษา วิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น โรงเรียนสารพัดช่าง เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจะมี

ปัญหาการเรียนเฉลี่ยทุกด้าน อยู่ระดับที่มีปัญหามาก โดยมีด้านตัวผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก ส่วนด้านครูผู้สอนมีปัญหาน้อย ด้านตัวผู้เรียนมีปัญหาสูงสุดในเรื่องเนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับความต้องการของนักศึกษา ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก นักศึกษามีปัญหาสูงสุดในเรื่อง ครูไม่เข้าใจตัวนักศึกษา

พงศักดิ์ ไชยประสิทธิ์ (2535) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความต้องการจัดการเรียนการสอนของผู้เรียนตัดเย็บเสื้อผ้าในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษานอกระบบ เขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการด้านการจัดการเรียนการสอนของผู้เรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ความต้องการด้านหลักสูตร ผู้สอน และวิธีการสอน เครื่องมือ อุปกรณ์การเรียนการสอนและการจัดชั้นเรียน การประเมินผล และความช่วยเหลือจากโรงเรียน

กิติยาภรณ์ หิรัญยชาติ (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สภาพปัญหา และความต้องการในการจัดการเรียนการสอนคอมพิวเตอร์เอกชนในกรุงเทพมหานคร ระหว่างปี 2535-2536 ผลการวิจัยพบว่า เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก ทำให้การใช้งานเครื่องและอุปกรณ์ไม่คุ้มค่า ผู้สอนและผู้เรียนไม่มีปัญหาข้อใดที่อยู่ในระดับมาก ผู้สอนระบุว่า ผู้เรียนมีพื้นความรู้ที่แตกต่างกัน แม้จะเป็นปัญหาที่สูงกว่าข้ออื่นๆ แต่ก็ยังมีค่าไม่ถึงระดับมาก สิ่งที่ผู้บริหารมีความต้องการมากคือ เครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพสูง ส่วนผู้สอนต้องการปรับหลักสูตรที่มีอยู่ให้ทันสมัยมากยิ่งขึ้น และผู้เรียนมีความต้องการ โปรแกรมฝึกหัดที่ใกล้เคียงกับงานจริง

สมศรี สง่าศิลป์ (2538) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสายอาชีพ ของโรงเรียนผู้ใหญ่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนสายอาชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสายอาชีพในด้านหลักสูตร ครูผู้สอน ผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน การวัดประเมินผลอยู่ในระดับดี แต่ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนครูผู้สอนมีความเห็นว่า โรงเรียนใช้หลักสูตรได้ครอบคลุม และสนองความต้องการของผู้เรียนและตลาดแรงงาน ครูสอนได้ตรงตามสาขาวิชาชีพที่ถนัด และเห็นว่าผู้เรียนส่วนน้อยมีความตั้งใจจริง การสอนใช้วิธีบรรยายและสาธิต มีการใช้สื่อในการเรียนการสอน การวัดผลจะเน้นด้านปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี ผู้เรียนสายอาชีพและครูผู้สอนสายอาชีพ มีความเห็นต่อปัญหาการจัดการศึกษานอกระบบสายอาชีพว่ามีปัญหาในด้านหลักสูตร ครูผู้สอน สื่อการเรียนการสอน วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

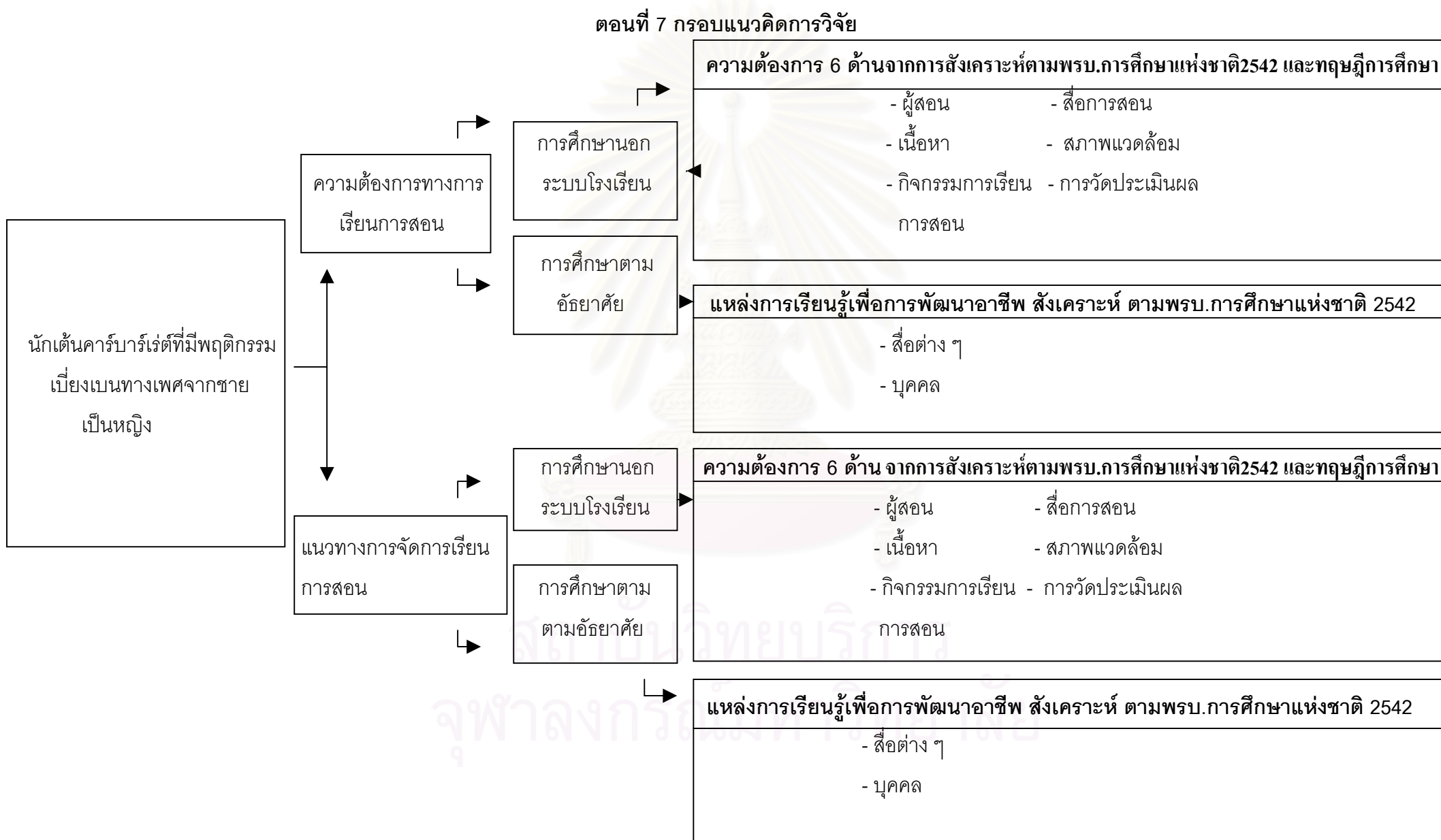
จากวรรณคดีที่เกี่ยวข้องดังกล่าวสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้งานวิจัย กล่าวคือ จากวรรณคดีนั้น ได้มีผู้ศึกษาเรื่องความต้องการ การเรียนการสอน ที่จัดให้กับกลุ่มบุคคลทั่วไป ซึ่งสามารถนำมาเป็นแนวทางการศึกษาวิจัย เพราะกลุ่มดังกล่าวแม้จะมีความต้องการพิเศษบางอย่างแตกต่างออกไป แต่โดยความต้องการโดยทั่วไป เช่น หลักสูตร ครูผู้สอน การจัดการเรียนการสอน สื่อการสอน การวัดประเมินผล นั้นก็น่าจะมีความต้องการเหมือนคนทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับ สุขุมล วิภาวีพลกุล

(2543) ที่กล่าวว่า ธรรมชาติของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงนั้นมีความผิดปกติจากคนอื่นเพียงอย่างเดียว คือ การมีพฤติกรรมที่แสดงออกอยากเป็นเพศตรงข้าม หรือรักเพศเดียวกัน ส่วนเรื่อง การตัดสินใจใดๆ มักเกิดจากเจตคติซึ่งได้รับการหล่อหลอมจากวัฒนธรรม ประเพณีที่ถือเป็นมาตรฐาน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) การทำดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 คือ การศึกษาเอกสาร ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาภาคสนาม ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1: การศึกษาเอกสาร

การวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการศึกษาเอกสาร (Documentary study) ได้แก่ตำรา บทความ ข้อมูล และงานวิจัยต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อกำหนดกรอบในการสังเกต ตลอดจนเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์

ขั้นตอนที่ 2 : การศึกษาภาคสนาม

การวิจัยขั้นตอนนี้เป็นการวิจัยภาคสนาม (Field research) ประกอบด้วย การคัดเลือกกรณีศึกษา วิธีการวิจัย และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การศึกษาเอกสาร (Documentary study) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non - Participant observation) ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. วิธีการคัดเลือกกรณีศึกษา

ผู้วิจัยเลือกกรณีศึกษาใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง(Purposive sampling) โดยมีเกณฑ์ดังนี้ เลือกนักเดินคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงและเจ้าของกิจการหรือผู้จัดการสถานบันเทิงที่มีชื่อเสียงทั้งหมดในกรุงเทพมหานครและพัทยา จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 แห่งคือ ฟรีแมนแดนซ์ออร์ริน่า กรุงเทพมหานคร คาลิปโซ กรุงเทพมหานคร อัลคาซาพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยแบ่งเป็นผู้จัดการสถานบันเทิงจำนวน 3 คน นักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงจำนวน 69 คน เนื่องจากสถานบันเทิงทั้ง 3 แห่งเป็นสถานบันเทิงที่มีขนาดใหญ่และมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับทั้งในและนอกประเทศ โดยจะเห็นได้จากการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว

ของประเทศไทย จะมีการเชิญนักเต้นคาบารेटที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงจากสถาบันทั้ง 3 แห่ง

ในการสัมมนาครั้งนี้มีการสัมมนาผู้จัดการสถานบันเทิงและนักแสดงคาบารेटที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีจำนวนดังนี้

ตารางที่ 1 : จำนวนนักแสดงคาบารेटที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

รายชื่อสถานบันเทิง	นักแสดงในเขตกรุงเทพมหานคร(คน)
1. คาลิปโซ	18
2. พรีเมนแดนซ์อริน่า	15
3. อัลคาซา	36
รวม	69

ตารางที่ 2 : จำนวนผู้เชี่ยวชาญทางการแสดงคาบารेट

ที่มาของผู้เชี่ยวชาญ	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
1. ผู้จัดการคาลิปโซ	1
2. ผู้จัดการพรีเมนแดนซ์อริน่า	1
3. ผู้จัดการอัลคาซาพัทยา	1
รวม	3

2. วิธีการวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 วิธีการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน การศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเต้นคาบารेटที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ผู้วิจัยใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก การสังเกตแบบ

ไม่มีส่วนร่วม โดยใช้อุปกรณ์ในการเก็บข้อมูลคือ สมุดบันทึก เทปบันทึกเสียง แบบสังเกตพฤติกรรม และกล้องถ่ายรูป

2.1.1 การศึกษาเอกสาร ผู้วิจัยศึกษาเอกสารดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- เอกสาร และแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลส่วนหนึ่งในการ วางกรอบการวิจัย และวิเคราะห์ข้อมูล
- เอกสารการปฏิบัติงาน โดยการศึกษาเพิ่มรายละเอียดตารางการสังเกต การว่าจ้างผู้สอน เพื่อวางกรอบในการทำเครื่องมือ

2.1.2 การสังเกตแบบมีไม่มีส่วนร่วม ผู้วิจัยใช้ การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม โดยแนวทางในการสังเกต ผู้วิจัยสังเกตสภาพทั่วไปของสถานบันเทิง ได้แก่ สภาพพื้นที่ ภายนอกและภายใน การร่วมกิจกรรมการช้อปปิ้งและการแสดง โดยกรอบการสังเกตของ Lofland (1971 อ้างใน นิศา ชูโต, 2540) ดังนี้

1. การกระทำ คือ พฤติกรรมที่กรณีศึกษาแสดงออกในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ ได้แก่ การปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ความสามารถในการเรียนรู้ อย่างเป็นขั้นตอน ความขยัน ความอดทน
2. กิจกรรม คือ พฤติกรรมที่กรณีศึกษา แสดงออกเกี่ยวกับการเรียนรู้ การกระทำของคนหลายๆ คน ที่แสดงถึงความสำคัญ ของพฤติกรรมการเรียนรู้
3. ความหมาย คือ ผู้วิจัยสังเกตการให้ความหมายของการกระทำ โดยคำพูดที่แสดงออกของกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ กรณีศึกษาให้ความหมายของการเรียนรู้ว่ามีความสำคัญอย่างไรในการปฏิบัติงาน เพื่อให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ตามต้องการ
4. ความสัมพันธ์ คือ ความสัมพันธ์ ระหว่างเพื่อนร่วมงาน ผู้สอน การให้ความช่วยเหลือในการทำงาน
5. การมีส่วนร่วมในกิจกรรม คือ การพิจารณา บทบาทของกรณีศึกษาที่กระทำในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการแสดง การช้อปปิ้ง การแสดงความคิดเห็น
6. สถานที่ คือ สถานที่ที่เกิดขึ้นภายในชุมชนในเขตที่กรณีศึกษาใช้ชีวิตหรือทำงาน ได้แก่ สภาพแวดล้อม ในสถานบันเทิง สิ่งอำนวยความสะดวก.

ซึ่งในการศึกษาตามกรอบการสังเกตดังกล่าวจะทำให้ผู้วิจัย สามารถอธิบายลักษณะความต้องการของกรณีศึกษา และแนะนำแนวทางในการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย

2.1.3 การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่ได้กำหนดคำถามหรือคำตอบตายตัว คำถามที่ใช้และลำดับคำถามสามารถเปลี่ยนแปลงและยืดหยุ่นได้ ผู้สัมภาษณ์มีอิสระในการดัดแปลงคำถามให้เหมาะสม แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

และผู้ตอบก็มีอิสระในการตอบเช่นเดียวกัน ในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก นี้ก็เพื่อให้ได้คำตอบ ประเด็นต่างๆ ได้อย่างชัดเจนและครอบคลุมในสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการ

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.2.1 แบบสังเกต

ผู้วิจัยได้ทำการกำหนดสิ่งที่ใช้ในการสังเกตไว้ล่วงหน้า ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมนี้ใช้เป็นข้อมูลเสริม เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสาร และการสัมภาษณ์ ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น สำหรับในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป ในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ด้านผู้สอน
- ด้านเนื้อหา
- กิจกรรมการสอน
- อุปกรณ์การสอน
- สภาพแวดล้อม
- การประเมินผล

2.2.2 แบบสัมภาษณ์

ในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า (Interview guideline) ที่ไม่ได้กำหนดคำถามคำตอบไว้แน่นอนตายตัว คำถามที่ใช้และลำดับคำถามสามารถเปลี่ยนแปลงและยืดหยุ่นได้ ผู้สัมภาษณ์มีอิสระในการดัดแปลงคำถามให้เหมาะสม แต่ทั้งนี้ก็ต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และผู้ตอบก็มีอิสระในการตอบคำถามเช่นเดียวกัน ในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึกนั้นก็เพื่อให้ได้คำตอบในประเด็นต่างๆ ได้อย่างชัดเจนและครอบคลุมในสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการ ซึ่งจากการสัมภาษณ์เชิงลึกนี้จะทำให้ผู้วิจัยพบความต้องการและแนวทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยของนักเดินคาบารัตต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ได้อย่างชัดเจน แนวทางการสัมภาษณ์นี้มีลักษณะเป็นหัวข้อกว้างๆ ตามประเด็นการศึกษา ประกอบด้วย

ความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนในประเด็น

- ผู้สอน
- กิจกรรมการเรียนการสอน
- เนื้อหา
- อุปกรณ์การสอน
- สภาพแวดล้อม
- การประเมินผล

ความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษาตามอรรถศาสตร์ในประเด็น

- บุคคล
- สื่อ

3. ตารางการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ในการเก็บข้อมูลภาคสนามกระทำทั้งหมดในช่วงเดือน กุมภาพันธ์ – มีนาคม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 : การเก็บข้อมูลภาคสนาม

วัน/เดือน/ปี	กิจกรรม	แหล่งข้อมูล
3 ก.พ.48	1. สัมภาษณ์ ผู้จัดการ และนักแสดง	คาลิปโซ กรุงเทพฯ
4 ก.พ.48	2. สัมภาษณ์ นักแสดง	คาลิปโซ กรุงเทพฯ
5 ก.พ.48	3. สัมภาษณ์ นักแสดง	คาลิปโซ กรุงเทพฯ
6 ก.พ.48	4. สังเกตการณ์ซ้อมและการแสดง	คาลิปโซ กรุงเทพฯ
10 ก.พ.48	1. สัมภาษณ์ ผู้จัดการ และนักแสดง	ฟรีแมนฯ กรุงเทพฯ
11 ก.พ.48	2. สัมภาษณ์ นักแสดง	ฟรีแมนฯ กรุงเทพฯ
12 ก.พ.48	3. สังเกตการณ์ซ้อมและการแสดง	ฟรีแมนฯ กรุงเทพฯ
24 ก.พ.48	1. สัมภาษณ์ ผู้จัดการ และนักแสดง	อัลค่าซ่า พัทยา
8 มี.ค. 48	2. สัมภาษณ์ นักแสดง	อัลค่าซ่า พัทยา
9 มี.ค. 48	3. สัมภาษณ์ นักแสดง และสังเกตการณ์การแสดง	อัลค่าซ่า พัทยา

ขั้นตอนที่ 3 : การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การจัดการกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาทำการลดทอนข้อมูล และตรวจสอบข้อมูล ซึ่งทั้งสองกระบวนการนี้จะทำควบคู่กันไปกับกระบวนการในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขั้นตอนสุดท้ายคือ นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มานำเสนอในรูปแบบการเขียนรายงานวิจัย

1.1 การลดทอนข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลบันทึกภาคสนาม มาอ่านทบทวนแล้วดึงข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา เขียนใส่การ์ด ลงหัวเรื่อง จากนั้นผู้วิจัยได้จัดแยกข้อมูลออกเป็น

หมวดหมู่ เพื่อให้ง่ายต่อการสืบค้นข้อมูล และยังเป็น การตรวจสอบความพอเพียงและความตรงของข้อมูล

1.2 การตรวจสอบข้อมูล การตรวจสอบข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ใช้การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า โดยการตรวจสอบข้อมูล คือการตรวจสอบข้อมูลจากแหล่งเวลา แหล่งสถานที่ และแหล่งบุคคลสำคัญ โดยการซักถาม การสังเกตพฤติกรรม และการปฏิสัมพันธ์ของคนในกลุ่มต่างๆ

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูล โดยข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้จะนำมาวิเคราะห์ดังนี้

1.3.1 การวิเคราะห์เนื้อหา จากเอกสารและผลงานที่ผ่านมาของกรณีศึกษา และนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์ แล้วนำเสนอรูปของการบรรยาย

1.3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสร้างข้อสรุป ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 วิธี แล้วนำเสนอในรูปแบบของการบรรยายเช่นกัน คือ

1.3.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย คือ การตีความสร้างข้อสรุปจากข้อมูลที่เป็นรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น เมื่อนักวิจัยเห็นรูปธรรมหรือเหตุการณ์หลายๆ เหตุการณ์แล้วก็ลงมือสร้างข้อสรุป ซึ่งเรียกว่าเป็นสมมติฐานชั่วคราว ถ้าหากได้รับการยืนยันโดยการรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมหรือทำอะไรบางอย่างเพื่อพิสูจน์สมมติฐานแล้วจะถือว่าเป็นข้อสรุป ซึ่งมีความเป็นนามธรรม

1.3.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจำแนกข้อมูล คือ การจำแนกข้อมูลเป็นชนิดๆ ทั้งโดยวิธีในแนวทฤษฎีและแบบไม่ใช่ทฤษฎี โดยการนำข้อมูลมาจำแนกการกระทำ กิจกรรม ความหมาย ความสัมพันธ์ การมีส่วนร่วมในกิจกรรม

1.3.2.3 การวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบข้อมูล คือ การใช้วิธีการเปรียบเทียบโดยการนำข้อมูลมาเปรียบเทียบเป็นปรากฏการณ์

2. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยสรุปข้อมูลที่รวบรวมได้จากการวิเคราะห์เนื้อหา วิเคราะห์ข้อมูลแบบสร้างข้อสรุป ได้แก่การวิเคราะห์แบบอุปนัย การวิเคราะห์โดยการจำแนกข้อมูล การวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบข้อมูล โดยยึดวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นหลักในการวิเคราะห์ข้อมูล และการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการบรรยายเป็นสำคัญ และการยกคำพูด

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาดตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบาริ่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการสัมภาษณ์ และผลการสังเกตดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความต้องการและแนวการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาดตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบาริ่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง กรณีศึกษา คาลิปโซ

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความต้องการและแนวการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาดตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบาริ่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง กรณีศึกษา ฟรีแมนแคนซ์อริ่น่า

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความต้องการและแนวการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาดตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบาริ่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง กรณีศึกษา อัลคาซาพัทยา จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 4 สรุปการนำเสนอการศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาดตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบาริ่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ตอนที่ 1 กรณีศึกษา คาลิปโซ

สภาพทั่วไปของ คาลิปโซ

คาลิปโซเป็นสถานบันเทิงที่เปิดอยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร ตั้งอยู่บริเวณ สีแครงราชเทวี ถ. พญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยเช่าสถานที่โรงแรมเอเชีย บริเวณชั้นใต้ดิน เปิดกิจการมา 22 ปี เจ้าของกิจการเป็นชาวเยอรมัน โดยการจัดการและการบริหารชาวไทย

ศาลิปโซเป็นสถานบันเทิงที่เปิดการแสดงคาบาริ่ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ จากชายเป็นหญิง ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมของในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะ นักท่องเที่ยวจากประเทศเกาหลี ญี่ปุ่น จีน และนักท่องเที่ยวชาวยุโรป ในแต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยว ต่างชาติมาเข้าชมการแสดงของศาลิปโซเป็นจำนวนมาก

1.1 ค้านผู้สอน

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการศาลิปโซ ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการ จัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเต้นคาบาริ่ที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ทางศาลิปโซได้มีการเลือกผู้ฝึกสอนการแสดง จากการแนะนำ ผู้สอนนั้นมีประสบการณ์ ทางการแสดง จบทางด้านการศึกษาจากประเทศเยอรมันมา โดยตรง และก่อนที่จะมาเป็นผู้ฝึกสอน ให้กับศาลิปโซ นั้นได้ทำงานเป็นอาจารย์ให้กับมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งมาก่อน จึง ได้มีการเชิญให้มาจัดการแสดงให้ทางผู้บริหารดู จึงเกิดความพึงพอใจในผลงาน และได้ร่วมงานกัน ในเวลาต่อมา

ทางศาลิปโซมีผู้สอนเพียงคนเดียว เพื่อแก้ปัญหาในเรื่องดูแลนักแสดงไม่ทั่วถึง จึงจำเป็นต้องมีผู้ช่วยสอน โดยผู้ช่วยสอนคัดมาจากนักแสดงเก่าที่มีประสบการณ์และมีความสามารถในการทำงาน ผู้สอนจะสอนการแสดงให้กับผู้ช่วยสอน ในช่วงก่อนซ้อมการแสดง หลังจากนั้นช่วง ซ้อมการแสดงผู้ช่วยสอนจะมาช่วยผู้สอนดูแลนักแสดง

“สำหรับผู้ฝึกสอนคนนี้อยู่กับเรามาเนานานมาก ประมาณ 10 ปี ตอนนั้นได้มาจากการที่มีคน แนะนำมา เราก็ติดต่อเขาไปแล้วขอให้เขาทำการแสดงให้เราดู ก่อนที่เขาจะมาทำอยู่กับเราเขาเป็น อาจารย์อยู่ที่คณะอักษรศาสตร์จุฬาฯ มาก่อน เราก็มองว่าเขาเป็นอาจารย์ที่จบมาทางด้านนี้โดยตรง เขามี ประสบการณ์ในด้านการสอนนักศึกษาที่จุฬาฯ ตอนที่เขามาติดกับเรานั้นเขาก็จัดโชว์ให้เราดู เรา เห็นว่าทางเขามีความพร้อมก็เลยได้มาร่วมงานกัน เราก็มองว่าเขาไม่ได้คิดอะไรมาก แค่ความพร้อมของเขา พอมาร่วมงานกันเขาก็ทำงานออกมาดี

ส่วนในเรื่องผู้ช่วยจะใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์ แล้วผู้สอนจะถ่ายทอดเทคนิค ต่างๆ ให้กับ นักแสดงรุ่นที่ แล้วจึงสอนต่อไปกับรุ่นน้อง เป็นระบบรุ่นพี่รุ่นน้องช่วยกัน” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

สาเหตุที่ทางศาลิปโซมีการว่าจ้างผู้ฝึกสอนเพียงคนเดียว เนื่องจากผู้บริหารมีความเห็นว่าผู้ ฝึกสอนที่ว่าจ้างอยู่นั้นมีความสามารถมากอยู่แล้ว และยังกลัวการขัดแย้งในเรื่องความคิดหากมีการ

ว่าจ้างผู้ฝึกสอนเพิ่ม ในปัญหาเรื่องผู้ฝึกสอนคุณแลนัคแสดงไม่ทั่วถึง ผู้ฝึกสอนจะมีการคัดนักแสดงที่มีประสบการณ์มาเป็นผู้ช่วยสอน โดยการถ่ายทำ และเทคนิค เพื่อ ไปสอนนักแสดงคนอื่นอีกครั้ง

“ผู้สอนของเรามีแค่คนเดียว เราไม่คิดจะจ้างเพิ่ม เพราะว่าถ้ามีผู้สอนหลายคน แต่ละคนจะมีแนวเป็นของตนเอง แล้วจะเข้ากันไม่ได้ ครึ่งนี้แก้ปัญหาคือการหาผู้ช่วยมากกว่า ซึ่งจะคัดจากนักแสดงที่มีประสบการณ์ในการทำงาน” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เนื่องจากผู้สอนเป็นผู้มีประสบการณ์ ทางด้านการแสดง จึงไม่ได้มีการแสวงหาความรู้จากแหล่งใดเพิ่มเติม แต่ในขั้นตอนการฝึกการแสดง ผู้สอนจะดูกระแสความนิยมจากต่างประเทศแล้วจินตนาการถึงรูปแบบการแสดง ทั้งนี้ที่ผู้สอนไม่ได้ดูงานหรือหาความรู้จากที่อื่นเพิ่มเติมนั้นก็เพราะกลัวการลอกเลียนแบบการแสดง ซึ่งการแสดงของแต่ละที่จะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

“สำหรับการคิดหาการแสดงหรือรูปแบบการสอนของเขา ครึ่งนี้เราจะไม่เข้าไปยุ่งมาก เขาต้องการอะไรเขาจะบอกเรา เรามีหน้าที่จัดหาให้เขา เขาเป็นคนทำอะไรทุกอย่าง ส่วนใหญ่เขาจะนำแนวเพลงจากมิวสิควีดีโอจากต่างประเทศ แต่ก็ไม่ได้เลียนแบบเขา ดูแค่แนวเพลง จังหวะ เพราะว่าโชว์ของเรามีเอกลักษณ์ของเราเอง เราไม่ได้เน้นโชว์เลียนแบบเหมือนที่อื่น เราเอาเพลงเขามาแล้วมาทำในแบบของเราเอง

ผู้สอนของเราเขาจบมาทางด้านนี้โดยตรง พอแต่งเพลงแล้วดูบุคลิกของนักแสดงของเรา เขาก็สามารถคิดท่าเต้นของแต่ละคนได้ แล้วก็ค่อยมาถ่ายทำให้ทีละคน มันเหมือนกับเป็นสิ่งที่เขาชำนาญอยู่แล้ว พอฟังก็เห็นภาพ จินตนาการ” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

กาลิปโซไม่ได้มีการจัดฝึกอบรมหรือส่งผู้สอนไปดูงานที่อื่นเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้แต่อย่างใด เพราะทางผู้สอนจะใช้ความสามารถเฉพาะตัวที่เกิดจากประสบการณ์ในการคิดรูปแบบการแสดง นอกจากนี้ทางผู้บริหารและตัวผู้สอนเห็นว่าหากไปดูงานการแสดงของที่อื่นอาจเกิดการเลียนแบบการแสดงได้ เนื่องจากเกิดภาพติดตา

“ทางเราไม่ได้มีจัดการฝึกอบรมให้เขา หรือส่งเขาไปดูงานที่อื่นแต่อย่างไร เพราะผู้สอนของเราทำงานในตรงจุดนี้มานาน เขามีพรสวรรค์ทางด้านนี้มาก แค่อัดอินเสียงเพลงก็รู้แล้วต้องใส่ท่าอะไรไป ทางเราจะสนับสนุนในสิ่งที่เขาเรียกร้องมากกว่า อย่างเช่น หากมิวสิควีดีโอเพลงให้เขาหาอุปกรณ์ให้เขา เพราะว่าธรรมชาติของคนเราหากไปดูงานที่อื่น ภาพมันจะติดตาเรา ทำให้เรามีโอกาสเลียนแบบของเขาสูง ผู้เราฟังแล้วจินตนาการไม่ได้” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

วิธีการสอนของผู้สอนจะมีการเตรียมการสอน โดยการเลือกเพลงที่จะใช้ในการแสดง แล้วจึงจินตนาการถึงรูปแบบการแสดง โดยดูจากบุคลิกลักษณะและความสามารถของนักแสดงแต่ละคน แล้วจึงเรียกนักแสดงทุกคนมาสอนพร้อมกัน โดยเริ่มการสอนทำทีละท่อนเพลงจนชำนาญจึงเพิ่มไปเรื่อยๆ โดยจะมีการกำหนดช่วงเวลาการซ้อม การประเมิน ซึ่งหากนักแสดงคนใดยังไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าที่วางไว้ ผู้สอนจะมีการนัดซ้อมเพิ่มเป็นรายบุคคล

ในส่วนนี้นักแสดงที่เข้ามาทำงานใหม่ จะมีการสอนพื้นฐานการแสดง เพื่อให้การแสดงเป็นไปในทางเดียวกัน แต่หากนักแสดงมีพื้นฐานมาก่อนก็จะสามารถเรียนรู้ไปได้เร็ว

รูปแบบการสอนผู้สอนจะแสดงและอธิบายทำการแสดงประกอบการสอน

“วิธีการสอนของเขา ในคอนแรกนักแสดงใหม่ ทุกคน ไม่ว่าจะมีความรู้พื้นฐานมาก หรือน้อยอย่างไร แต่พอมาทำที่นี่ เขาก็จะล้างใหม่หมด ให้เป็นแนวเดียวกับของเรา การสอนเขาจะสอนพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ในขั้นแรก เขาจะเริ่มถ่ายทำให้ทีละท่อนจนชำนาญ คนของเราไม่เขอะ แต่เขาก็โอเคนะ เขาจะดูบุคลิก และความสามารถของแต่ละคน แล้วค่อยๆ ถ่ายทำให้ ใคร ได้แล้วเขาก็ปล่อยให้ไปพักบ้าง สอนทำใหม่บ้าง แล้วแต่ ใคร ไม่ได้ก็จะนัดซ้อมเพิ่มเป็นรายคนไป เขาก็ทุ่มให้กับเรามาก เรื่องการวางแผนการสอน ไม่มีนะครับ มันจะออกไปในแนววางแผนโฆษณาการแสดงอะไรมากกว่า แล้วเขาจะไปจับกระแสเพลงในช่วงนั้น เขาจะวางคร่าวๆ ว่าภายในเดือนนี้ ต้องได้ทำอะไรบ้าง ใคร ไม่ได้ก็จะนัดซ้อมเพิ่มมากกว่า ส่วนนักแสดงเราก็มีความพยายามมาก แต่จากประสบการณ์ พื้นฐาน และด้วยใจรัก ครบนี้ไม่ประสบปัญหา

การสอนของเขาจะสอนไปเดินไป ไม่ใช่เดินให้ดูอย่างเดียว เพราะบางทีถ้าเดินให้ดูอย่างเดียวมัน จะไม่รู้เทคนิค การวางท่าต่างๆ

เขาจะดูจากความพร้อมของแต่ละคน โดยเขาจะเดินดูเองเลยว่าแต่ละคนต้องสอนอะไรเพิ่ม แต่ไม่เหมือนกับการสอนอย่างอื่น ที่มีการเตรียมคำรา เนื่องจากเป็นการแสดงตามบุคลิกของแต่ละคน โดยผู้สอนจะสอนศึกษาจากคาแรกเตอร์ของแต่ละคน” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เมื่อนักแสดงเกิดปัญหาในเรื่องการแสดง ทางผู้สอนและคณาจารย์ได้มีการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่นักแสดงทั้งในด้านการแสดงและเรื่องส่วนตัว เนื่องจากนักแสดงมีความสนิทสนมกับผู้สอนและผู้บริหาร การปรึกษาพูดคุยจึงออกมาในลักษณะของเพื่อนปรึกษาเพื่อน ไม่มีช่องว่างระหว่างกัน

แต่ส่วนใหญ่เมื่อนักแสดงมีปัญหา เช่นเรื่อง เงินเดือน ก็มักจะมีการปรึกษากันภายในกลุ่มนักแสดง แล้วจึงให้นักแสดงรุ่นพี่เป็นตัวแทนมาแจ้งปัญหาให้กับทางผู้บริหารทราบ ซึ่งจะพิจารณาเป็นรายๆ

“ทางเราและผู้สอนมีการรับฟังปัญหาของนักแสดงอยู่แล้ว นักแสดงของเรามีจำนวนน้อย จึงค่อนข้างสนิทกัน และโดยลักษณะนิสัย ของสาวประเภทสอง มักคุยเก่ง เข้ากับคนง่าย จึงสนิทกันไว อย่างปัญหาในเรื่องการแสดงมักไม่ค่อยมีเพราะ ครบนี้ส่วนมากเขาจะไปปรึกษากับรุ่นพี่ที่เป็นผู้ช่วยสอน หรือผู้สอนของเราโดยตรงอยู่แล้ว แต่ที่มาปรึกษากับเราส่วนใหญ่จะเป็นเรื่อง อยากให้เงินเดือนออกก่อนสักวันสองวัน สวัสดิการ โดยเขาจะปรึกษากันภายในแล้วให้นักแสดงรุ่นพี่มาเป็นตัวแทนคุยกับเรา เราก็ค่อยพิจารณาเป็นรายๆ ไป เราคุยกันได้ เพราะอยากให้เขาทำงานกับเราด้วยความสบายใจ” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ผู้บริหารยังให้ความเชื่อใจ และพึงพอใจในผลงานการสอนของผู้สอน โดยเฉพาะผู้สอน นอกจากจะสอนในเรื่องการแสดงให้กับนักแสดงแล้ว ยังสอนการเข้าสังคม การวางตัวในสังคม ให้กับสาวประเภทสองอีกด้วย

“เราไม่ต้องการอะไรเป็นพิเศษ เพราะทางผู้สอนของเราทำได้คืออยู่แล้ว แต่ที่เราคาดหวังคือ ต้องการให้นักแสดงของเรามีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา อีกอย่างผู้สอนของเราก็สอนทุกอย่างไม่ใช่ เฉพาะเรื่องการแสดงเท่านั้น แต่เขาจะสอนทุกอย่างทั้งเรื่องการวางตัวในสังคม การเป็นธรรมชาติ ของตัวเอง” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงคาบaret ในคาลิปโซ ในเรื่องความต้องการและแนวทางการจัด กิจกรรมการศึกษาอบรมโรงเรียนและการศึกษาดูตามอรัยาศัย สำหรับนักเต้นคาบaret ที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

นักแสดงในคาลิปโซมีความคิดเห็นในประเด็นคุณลักษณะของผู้สอน จะพบว่า นักแสดง ทุกคนมีความคิดว่าผู้สอนมีคุณลักษณะที่เหมาะสม โดยผู้สอนจะดูความพร้อม บุคลิกและความสามารถของนักแสดงแต่ละคน แล้วจึงคิดทำการแสดง

การใช้คำพูดในการสอนนั้น นักแสดงทั้งหมดมีความเห็นว่า ผู้สอนมีการใช้คำพูดที่เป็น กันเองระหว่างการสอนมีการใช้คำชมเมื่อนักแสดงสามารถแสดงได้ดี และมีการดุบ้างเป็นครั้งคราว หากนักแสดง ไม่ตั้งใจ

“โดยส่วนตัวที่ พี่คิดว่าเขามีการสอนที่โอเค เขาจะดู บุคลิก ความสามารถ ของนักแสดงแต่ละคน แล้วจึงคิดท่าของแต่ละคน กิดเสร็จแล้วจึงมาถ่ายทำให้นักแสดง เขาก็จะสอนกันเป็นกลุ่ม ใหญ่ แล้วจึงแบ่งกันเป็นกลุ่มย่อย แล้วให้รุ่นพี่ที่ผู้สอนคิดว่าโอเคแล้ว ผ่านแล้ว มาดูน้องๆ” (ป๊วย, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“ก็ดีนะคะชอบผู้สอนมาก เขาไม่ได้แบบว่า สอนแล้วสอนเลย เขาจะค่อยๆ สอนทีละท่อน แล้วคุณนักแสดงแต่ละคนว่าทำได้อย่างที่สอนหรือเปล่า อย่างคำพูดคำจาทำได้อะไรก็ชม ทำไม่ได้เขาก็มี คำบ่น ก็ดีคะ บางอย่างเราคิดซัดอะไรก็บอกเขา เขาก็มีเทคนิคแก้ตรงที่เราไม่ได้ เขาดีนะคะ เขาจะดู เรานกว่าเราจะทำได้คะ” (ก้อย, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

ประเด็นจำนวนผู้สอนมีความเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนหรือไม่อย่างไร นักแสดงทั้งหมดมีความเห็นว่า เหมาะสม ซึ่งหากมีผู้สอนจำนวนมากเกินไปอาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่าง ผู้สอนด้วยกันเอง เพราะแต่ละคนจะมีเทคนิคในการแสดงต่างกัน ในประเด็นปัญหาการดูแล นักแสดงไม่ทั่วถึงได้มีการแก้ โดยการเลือกนักแสดงที่มีประสบการณ์มาเป็นผู้ช่วยสอน

“คิดว่าผู้สอนมีจำนวนพอคิจะ คือมีแค่ 1 คน แล้วก็มีพวกพี่ๆ นักแสดงที่ ผู้สอนคิดว่าเขาแสดงดี คอยมาสอน มาดูอีกต่อหนึ่ง คือถ้าจำนวนผู้สอนมากไป ความคิด หรือแนวอาจต่างกันไป” (โอ, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“คิจะ เหมาะสมคะ ถ้ามีผู้สอนหลายคนคงสับสนคะ ไม่มีรู้จะเอาเทคนิคไหนดี นักแสดงเราก็มียังไม่มากไม่น้อย ขนาดพอคิ” (แพร, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

“คะ เหมาะคะ ผู้สอนเขาก็เดินดูได้ทั่วทุกคนนะคะ อีกอย่างก็มีรุ่นพี่มากคอยดู หรือบางทีเราโอเคในการแสดง เขาก็จะให้เราไปช่วยรุ่นน้อง (ชมพู่, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

ในเรื่องผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียน ได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกซ้อมมากขึ้นหรือไม่ อย่างไรพบว่า การซ้อมในแต่ละครั้งที่มีการนัด เป็นกิจกรรมที่บังคับ ทุกคนต้องมาซ้อม ไม่มีข้อยกเว้น

ประเด็นผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียน ได้มีการแสดงความคิดเห็นมากขึ้นหรือไม่ อย่างไร นักแสดงทั้งหมดมีความเห็นว่า ผู้สอนมีการถามความคิดเห็นผู้เรียนในเรื่องรูปแบบและการออกแบบการแสดง ทำการแสดง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การจัดคิวนักแสดงในการแสดงและการจัดคิววันหยุด แต่ทั้งนี้การตัดสินใจครั้งสุดท้ายในเรื่องรูปแบบและการออกแบบการแสดงจะขึ้นอยู่กับผู้สอนเป็นผู้พิจารณา

“ก็คิจะ มีการถามความเห็นเราบ้าง ว่าทำนี่เป็นยังงัยบ้าง เสื้อผ้า เป็นยังงัยบ้าง” (วา, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“มี ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องท่าของเดิน ว่าเป็นงัย เหมาะสมไหม เป็นงัยยากไหม ชอบไหม คิดว่าอยากเพิ่มจังหวะอะไรอีกหรือเปล่า เพลงนี้เป็น งัยบ้าง” (ป๊อ, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

เมื่อเกิดปัญหาในการแสดงพบว่าตัวผู้สอนมีการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่นักแสดงทุกคนทั้งในเรื่อง การแสดง และเรื่องส่วนตัว เพราะความสนิทสนมกัน

“ที่นี้เขาก็รับฟังความคิดเห็นของเราทุกเรื่องนะ อย่างเรื่องการแสดง เรามีปัญหาที่ปรึกษาอาจารย์หรือรุ่นพี่ได้ จะไปคุยกับผู้บริหารยังได้เลย” (ชมพู่, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“อย่างเรื่องปัญหาส่วนตัว มีปัญหาที่แฟนอย่างนี้ เราก็สามารถปรึกษากับ ผู้สอน เพื่อนๆ พี่หรือพี่ผู้จัดการ ได้เขาให้คำปรึกษาเราทุกอย่าง เราอยู่กันเป็นครอบครัว” (ดวง, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

1.2 ด้านเนื้อหา

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการคาบิโซ ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาคตามอรรถศาสตร์สำหรับนักเต้นคาบารีต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ความสำคัญของเนื้อหาที่จะใช้สอนนักแสดงนั้นมีความสำคัญมาก เนื่องจากเนื้อหาจะเป็นตัวตัวกำหนดกิจกรรม แนวการวางแผนต่างๆ ทั้งเรื่องการแสดงและฝึกซ้อม ซึ่งทั้งนี้ผู้บริหารให้ขึ้นอยู่กับพิจารณาว่าผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดรูปแบบเนื้อหาที่จะใช้สอนนักแสดง เพราะผู้สอนจบมาทางด้านการศึกษาจากประเทศเยอรมันมาโดยตรง และยังคงเป็นอาจารย์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังมีประสบการณ์ในการทำงานกับเรามาาน เขาจึงทราบว่านักแสดงควรจะเรียนรู้เรื่องอะไรที่เกี่ยวกับการแสดง ทางผู้บริหารจึงไม่ได้มีการกำหนดคน โยบายในเรื่องเนื้อหาที่จะใช้สอนที่เป็นทางการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกซ้อมจะเห็นว่านักแสดงควรจะได้รับความรู้เรื่องอะไรบ้าง

ปัจจุบันเนื้อหาที่มีสำคัญต่อการแสดงคาบารีต์ คือเรื่อง จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบารีต์ของนักแสดง ซึ่งจะมีการซ้อมการแสดงทุกวันเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับแสดงวันละประมาณ 2-3 ชั่วโมง ซึ่งถ้าหากเกิดข้อผิดพลาดก็สามารถแก้ไขได้ทัน แต่ทุกอาทิตย์จะมีการนัดซ้อมครั้งใหญ่ อาทิตย์ละ 2 ครั้ง แต่ถ้าเป็นช่วงที่มีการปรับเปลี่ยนการแสดง ก็จะมีการนัดซ้อมการแสดงเพิ่มขึ้น การซ้อมจะซ้อมในช่วงเวลาที่กำหนดเป็นประจำทุกวัน ซึ่งหากนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ก็จะต้องมีการนัดซ้อมเพิ่มนอกเหนือจากตาราง

“สำหรับผู้ฝึกสอนที่อยู่คนนี้อยู่กับเรามาานมาก ประมาณ 10 ปี ก่อนที่เขาจะมาทำอยู่กับเราเขาเป็นอาจารย์อยู่ที่คณะอักษรศาสตร์จุฬาฯมาก่อน เราก็มองเขาเป็นอาจารย์ที่จบมาทางด้านนี้โดยตรง เขามีประสบการณ์ในด้านการสอนนักศึกษาที่จุฬาฯ ตอนที่เขามาคุยกับเรานั้นเขาก็จัดโชว์ให้เราดู เราเห็นว่าทางเขามีความพร้อมก็เลยได้มาร่วมงานกัน เราก็มองเขาไม่ได้คิดอะไรมาก แค่ความพร้อมของเขา พอมาร่วมงานกันเขาก็ทำงานออกมาดี” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เนื่องจากผู้สอนเป็นผู้มีประสบการณ์ทางด้านการศึกษาและจบมาทางด้านการศึกษาโดยตรง เนื้อหาที่ใช้สอนคือเรื่องจังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบารีต์ของนักแสดง ซึ่งจะคัดแปลงตามลักษณะและบุคลิกของนักแสดง

“ตรงนี้เราต้องคุณักแสดงด้วยนะคับ การแสดงแต่ชุดของเรานั้นกว่าจะเปลี่ยนก็ต้องใช้ระยะเวลาาน การที่เขาต้องฝันบุคลิกตัวเองเป็นเวลานานก็ทำให้เขาแสดงได้ออกมาไม่ดี” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ทั้งนี้เมื่อกำหนดเนื้อหาที่จะสอน ผู้สอนได้มีการปรับปรุงและประยุกต์ให้เข้ากับบุคลิกและความสามารถของแต่ละบุคคลเนื่องจากผู้บริหารมีความเห็นว่าการที่นักแสดงไม่ได้แสดงตามบุคลิกลักษณะของแต่ละคนจะทำให้ไม่สามารถแสดงได้ดีตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ยังพบว่าทางผู้บริหารไม่มีความต้องการที่จะให้นักเต้นคาบาริเร่เรียนรู้เนื้อหาอะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากให้ความเชื่อใจ และพึงพอใจในผลงานการสอนของผู้สอนอยู่แล้ว โดยเฉพาะผู้สอน นอกจากจะสอนในเรื่องการแสดงให้กับนักแสดงแล้ว ยังสอนการเข้าสังคม การวางตัวในสังคมให้กับสาวประเภทสองอีกด้วย

“เราไม่ต้องการอะไรเป็นพิเศษ เพราะทางผู้สอนของเราทำได้คืออยู่แล้ว แต่ที่เราคาดหวังคือต้องการให้นักแสดงของเรามีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา อีกอย่างผู้สอนของเราก็สอนทุกอย่างไม่ใช่เฉพาะเรื่องการแสดงเท่านั้น แต่เขาจะสอนทุกอย่างทั้งเรื่องการวางตัวในสังคม การเป็นธรรมชาติของตัวเอง” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงคาบาริเร่ ในคาบิโพธิ์ เรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบาริเร่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ประเด็นผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องเนื้อหาที่จะเรียนมากน้อย หรือไม่ อย่างไร นักแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่า ผู้สอนมีการถามความคิดเห็นผู้เรียนในเรื่องเนื้อหาและรูปแบบการแสดง ทำการแสดง แต่ทั้งนี้การตัดสินใจครั้งสุดท้ายจะขึ้นอยู่กับผู้สอนเป็นผู้พิจารณา

“ก็มีคะ มีการถามความเห็นเราบ้าง ว่าการแสดงชุดต่อไปควรใช้ท่าไหนดี ทำนี้เป็นยังงัยบ้าง เสื้อผ้าครั้งต่อไปเป็นยังงัยดี แบบนี้เป็นยังงัยบ้าง” (วา, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องท่าของเต้น ว่าเป็นงัย เหมาะสมไหม เป็นงัยยากไหม ชอบไหม คิดว่าอยากเพิ่มจังหวะอะไรอีกหรือเปล่า เพลงนี้เป็นงัยบ้าง” (นุ้ย, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

ความต้องการเนื้อหาการแสดงคาบาริเร่ในประเด็น จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบาริเร่ของนักแสดงนั้นพบว่านักแสดงมีความเห็นว่าได้รับจากผู้สอนเพียงพออยู่แล้ว

ในเรื่องความต้องการของนักเต้นคาบารัด ที่จะเรียนเรียนรู้เนื้อหาประเด็นอะไรเพิ่มเติม จะพบว่า นักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง จะมีความต้องการที่จะเรียนรู้ต้องการเรียนรู้ประเด็นความจำเป็นต่อเนื่องในการแสดงคาบารัด ในเรื่อง การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เทคนิคการแต่งหน้า รูปแบบการเต้น การดูแลรักษาผิวหนัง รูปร่าง ภาษาค้างประเทศ (ภาษาอังกฤษ เยอรมัน เกาหลี ญี่ปุ่น จีน) การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ ซึ่งสามารถแบ่งตามจำนวนความต้องการตามตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4 : ความต้องการในประเด็นความจำเป็นต่อเนื่องในการแสดงคาบารัด

ประเด็นความต้องการ	จำนวนผู้ที่มีความสนใจ
1. การดูแลรักษาผิวหนังและรูปร่าง	18
2. เทคนิคการแต่งหน้า	18
3. ภาษาค้างประเทศ (ภาษาอังกฤษ, เยอรมัน, เกาหลี, ญี่ปุ่น, จีน)	18
4. การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	15
5. รูปแบบการเต้น	14
6. การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ	10

จากตารางจะพบว่า นักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในคาบิลิปโซ จำนวน 18 คน โดยนักแสดง 1 คน อาจมีหลายความต้องการ ดังนี้ การดูแลรักษาผิวหนัง และรูปร่าง จำนวน 18 คน เทคนิคการแต่งหน้าจำนวน 18 คน ภาษาค้างประเทศ ได้แก่ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน จำนวน 18 คนการออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 15 คน รูปแบบการเต้นจำนวน 14 คน การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ 10 คน

“อยากเรียนเรื่องภาษาละ พวกภาษาภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ประมาณว่ามีนักท่องเที่ยวจากประเทศที่กล่าวมาเยอะคะ แล้วก็อยากเรียนเทคนิคการแต่งหน้าแบบใหม่ๆ เพิ่มคะ” (นี่, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

“พวกการดูแลรูปร่างหน้าตาละ เพราะอาชีพเราก็ใช้เรื่องรูปร่างหน้าตา แล้วก็พวกภาษา ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน อย่างภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล

ส่วนภาษาเยอรมัน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน จำเป็นมากคะ เพราะนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากประเทศนี้คะ (ปิ่น, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

“พวกหัวหน้าโชว์คะ (เครื่องประดับศีรษะ) อยากรีเยนมากคะ หาที่เรียนยากด้วย ที่อยากเรียนเพราะว่า เราสามารถนำไปใช้เป็นอาชีพพิเศษนอกเวลา แล้วก็สามารถทำและออกแบบให้กับสถานบันเทิงคะ (ลาล่า, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

1.3 ด้านกิจกรรม

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการคาบิโซ ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบารัตต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

นโยบายในการจัดการแสดง และฝึกซ้อม พบว่าทางคาบิโซมีการเน้นเรื่องนโยบายในการรับนักแสดงที่เป็นสาวประเภทสองหรือผู้ที่พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง จะไม่มีการรับนักแสดงหญิงที่เป็นเพศหญิงเพราะเป็นจุดขายทางการตลาด ส่วนในเรื่องการฝึกซ้อมนั้น ไม่ได้มีการวางแผนนโยบายฝึกซ้อมอย่างเป็นทางการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกซ้อมจะเห็นว่านักแสดงมีความพร้อมที่จะแสดงหรือไม่ การซ้อมจะซ้อมในช่วงเวลาที่กำหนดเป็นประจำทุกวัน ซึ่งหากนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงตามเป้าหมายที่วางไว้ ก็จะต้องมีการนัดซ้อมเพิ่มนอกเหนือจากตาราง ในการซ้อมของนักแสดงจะไม่ได้รับสิทธิพิเศษจากการที่เป็นสาวประเภทสอง แต่อย่างไร

“การเป็นสาวประเภทสองมีส่วนในการวางแผนนโยบายด้วย แต่ไม่มากเพราะการแสดงโชว์ของเราเป็นการแสดงโชว์ของสาวประเภทสอง ไม่มีผู้หญิง ตรงจุดนี้เป็นผลต่อการกำหนดนโยบายและจุดขายของเรา อย่างอื่นก็ไม่มีเป็นพิเศษ เพราะเราคิดว่าสิ่งที่เขาเป็นไม่ได้เป็นปัญหาหรือเป็นความบกพร่องอย่างไร เราคิดว่าเขาก็เป็นนักแสดงหญิงคนหนึ่ง ซึ่งทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบทุกอย่างที่วางเอาไว้อย่างเคร่งครัด ไม่ว่าจะเป็นักแสดงหญิงหรือชาย (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การคัดเลือกนักแสดงของสถานบันเทิงพบว่า ไม่ได้มีการระบุเฉพาะเจาะจง ที่จะต้องมีพฤติกรรมที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงในชีวิตประจำวัน มีการทำสัลยกรรมเสริมหน้าอก หรือผ่าตัดแปลงเพศแต่อย่างใด แต่ในการแสดงนั้นจำเป็นต้องแต่งตัวเป็นผู้หญิงหากแสดงเป็นนักแสดงหญิง ซึ่งจากที่พบผู้ที่มาสมัครเป็นนักแสดงหญิง ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงและมีพฤติกรรมแต่งตัวเป็นผู้หญิงในชีวิตประจำวัน

“การรับนักแสดงของเรา ไม่จำเป็นครับ ขอให้แค่แต่งหญิง มีรูปร่างเหมือนผู้หญิง มีความสามารถ โดยเราจะคัดเลือกตั้งแต่ตอนที่เขามาคัดเลือกนักแสดงอยู่แล้ว แต่โดยส่วนมาก เขาก็มีผมยาว แต่งตัวเป็นผู้หญิงอยู่แล้ว ส่วนเรื่องหน้าอก บางคนก็มีบางคนก็ไม่มี คนที่ไม่มี มาอยู่กับเราไปทำงานไปเรื่อยๆเก็บเงินไปทำที่หลังก็เยอะ” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เรื่องการฝึกซ้อมนั้น ไม่ได้มีการวางนโยบายในฝึกซ้อมอย่างเป็นทางการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกซ้อมจะเห็นว่านักแสดงมีความพร้อมที่จะแสดงหรือไม่ ซึ่งจะมีการซ้อมการแสดงทุกวันเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับแสดงวันละประมาณ 2-3 ชั่วโมง ในช่วงเวลา 16.00 น.เป็นต้นไป ในการซ้อมการแสดงจะใช้เวลาในการซ้อมแต่ละครั้งไม่นานนัก ซึ่งถ้าหากเกิดข้อผิดพลาดก็สามารถแก้ไขได้ทันที แต่ทุกอาทิตย์จะมีการนัดซ้อมใหญ่ อาทิตย์ละ 2 ครั้ง แต่ถ้าเป็นช่วงที่มีการปรับเปลี่ยนการแสดง ก็จะมีการนัดซ้อมการแสดงเพิ่มขึ้น การซ้อมจะซ้อมในช่วงเวลาที่กำหนดเป็นประจำทุกวัน ซึ่งหากนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ก็จะต้องมีการนัดซ้อมเพิ่ม นอกเหนือจากตาราง ในการซ้อมของนักแสดงจะไม่ได้รับสิทธิพิเศษจากการที่เป็นสาวประเภทสองแต่อย่างใด

นอกจากนี้การซ้อมก่อนที่จะมีการแสดงในแต่ละครั้ง ยังเป็นการเตรียมความพร้อมของทุกๆ ฝ่าย (ฝ่ายนักแสดง ฝ่ายเวที ฝ่ายเสื้อผ้า การต่างหน้า) ซึ่งหากพบปัญหา ก็จะสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างทันที

“ทางคาบิโซไม่ได้มีการวางนโยบายในการฝึกซ้อมแน่นอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทางผู้ฝึกสอนและตัวของนักแสดง รวมทั้ง จะขึ้นอยู่กับว่าช่วงนั้นจะเป็นช่วงเปลี่ยนการแสดงหรือไม่ ถ้าหากเป็นช่วงเปลี่ยนการแสดงก็จะมีมีการนัดซ้อมเพิ่มขึ้น แต่โดยปกตินั้นทุกวันก่อนการแสดง ทางเราจะมีการวอร์มร่างกายก่อนโชว์จริงทุกครั้ง และในทุกอาทิตย์จะมีการซ้อมใหญ่ อาทิตย์ละ 2 ครั้งขึ้นอยู่กับผู้สอนจะนัดนักแสดงมาซ้อม

ส่วนในเรื่องการแสดงของเราก็เหมือนกับทุกก็คือ เป็นการแสดงของสาวประเภทสอง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีการรับนักแสดงหญิงที่เป็นเพศหญิงเพื่อเป็นจุดขายที่แตกต่างกับของที่อื่น” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การที่นักแสดงมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีส่วนในการกำหนดนโยบายในแง่ของการตลาด เพื่อเป็นจุดขายเพียงอย่างเดียว ไม่มีการเอาพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมาเป็นส่วน ในการกำหนดนโยบายหรือกฎเกณฑ์ในกิจกรรมการซ้อมการแสดงเป็นพิเศษ เนื่องจากทางผู้บริหารเห็นว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของนักแสดงไม่ใช่เรื่องผิดปกติ เพราะฉะนั้นการวางนโยบาย กฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ จึงเป็นวางในลักษณะที่เป็นส่วนรวม ซึ่งทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักแสดงหญิงหรือชายจะต้องปฏิบัติตาม

“การซ้อมในแต่ละวันเป็นการเตรียมความพร้อมของนักแสดง เพราะบางที เวลาเราซ้อมแต่ละครั้งเราอาจจะพบปัญหาของวันนั้นๆ เช่น วันนี้ซ้อมไปซ้อมมา ไฟส่องที่ใช้ในเวทีเกิดไม่ติด

ขึ้นมา เราจะสามารถแก้ปัญหาในตรงจุดนี้ได้ทัน โดยเฉพาะในเรื่องการวอร์มในแต่ละวัน ซึ่งมีความสำคัญมาก จากประสบการณ์เรา พบว่าหากนักแสดงมีการวอร์มบ้อยก็จะทำการแสดงลื่นไหลไปได้ด้วยดี” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การวางแผนในการแสดงและการฝึกซ้อมนั้นจะขึ้นอยู่กับผู้สอน โดยผู้ฝึกสอนจะให้ความสำคัญกับนักแสดงเป็นสำคัญ จะดูความพร้อม (การเดินทางจากที่พักมาทำงาน, การพักผ่อน เนื่องจากทางคาถาปิโซไม่ได้จัดที่บ้านพักไว้เป็นสวัสดิการให้กับพนักงาน) ความสามารถของนักแสดง

“ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกสอนเพียงคนเดียว แต่ขึ้นอยู่กับความพร้อมของนักแสดงด้วย เนื่องจาก กว่าเราจะแสดงเสร็จก็ประมาณ 5 ทุ่มครึ่ง เราต้องคำนึงถึงความพร้อมของนักแสดงด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเดินทางกลับที่พัก หรือเรื่องการพักผ่อน แต่เรื่องที่พักไม่มีปัญหาเนื่องจากนักแสดงส่วนใหญ่ถ้าบ้านอยู่ไกลเขาก็จะเช่าห้องพักอยู่แถวนี้ หรือ ไม่นักแสดงบางคนก็จะมีรถส่วนตัว” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ในเรื่องรูปแบบการแสดง จะขึ้นอยู่กับผู้สอน โดยจะดูลักษณะและบุคลิกของนักแสดงเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทการแสดงของนักแสดง เรื่องของการซ้อมนั้นจะมีผู้สอนเป็นผู้กำหนดทุกอย่าง ทั้งในเรื่องรูปแบบการวางแผนเวลาการซ้อมก่อนการแสดง ซึ่งจะมีการซ้อมในช่วงเวลาเย็นทุกวัน ซ้อมใหญ่อาทิตย์ละ 2 ครั้ง รูปแบบในการซ้อมจะซ้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่พร้อมกัน หากใครเดินไม่ได้ ผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะเข้าไปซ้อมให้เป็นรายบุคคล หรือแบ่งเป็นกลุ่มย่อย แต่ยังคงซ้อมในห้องเดียวกัน เพราะข้อจำกัดในด้านสถานที่

ความคิดเห็นจากประเด็นจากนโยบายการแสดงของสถานบันเทิงมีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของผู้ชมหรือไม่อย่างไร พบว่านักแสดง มีความคิดเห็นว่าเหมาะสม เพราะมีการประชุมหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องและมีการตามกระแสอยู่ตลอดเวลา

การเพิ่มพูนความรู้ให้กับนักแสดงนั้น ไม่ได้มีการเชิญนักแสดงหรือผู้เชี่ยวชาญจากที่อื่นมาฝึกซ้อมหรือกำหนดรูปแบบของการแสดง โดยทางสถานบันเทิงมีผู้สอน ซึ่งจบมาทางด้านการแสดงโดยตรงจากต่างประเทศเป็นผู้กำหนดรูปแบบต่างๆ ทุกเรื่อง ซึ่งผู้สอนนั้นได้เริ่มทำงานมาที่ทางสถานบันเทิงมานานเป็นเวลาประมาณ 10 ปี ถึงแม้ผู้สอนจะเป็นชาวต่างชาติ (เยอรมัน) ก็สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้คล่องเพราะทางผู้สอนอาศัยอยู่ในประเทศไทยมาเป็นเวลานาน และยังเคยเป็นอาจารย์สอนในคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาก่อน อีกทั้งผู้สอนยังมีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ตามความสามารถของผู้เรียน

“ผู้สอน มิสเตอร์ฮันส์ เขาจบมาทางด้านนี้โดยตรง เป็นคนวางแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงทั้งหมดตั้งแต่เริ่มแรก ไม่ว่านักแสดงทุกคนจะมีประสบการณ์หรือไม่ เมื่อผ่านการคัดเลือกแล้วทางที่นี่จะล้างใหม่หมด ให้เป็นแบบฟอร์มของที่นี่ อย่างเช่น การเดินสั้นสูง ก็มีการฝึกเดินแบบเฉพาะของแต่ละคน บางคนการฝึกต้องมีการเอาไม้มาค้ำหลังแล้วเดินหรือวิ่งบนเวที แต่ที่นี่ไม่ได้

หมายความว่าเราจะไปเปลี่ยนบุคลิกของเขา เราจะให้เขาแสดงออกมาเป็นตัวของเขาเอง เป็นธรรมชาติให้มากที่สุด เพราะเราคิดว่าการแสดงที่นี้ในแต่ละโชว์เราจะใช้เวลานานกว่าจะเปลี่ยนโชว์ การที่เขาต้องฝึกความเป็นตัวเองจะทำให้ทรمانและไม่สบายใจ การแสดงก็จะออกมาไม่ดี อีกทั้งเกิดเขาหนีไป ไม่มาทำงานเอาคือๆ งานของเราก็จะเสีย” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การมีส่วนร่วมในการออกแบบการแสดง คัดเลือกเพลงที่ใช้ในการแสดง เครื่องแต่งกาย ฉากพบว่า นักแสดงมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น นั้นส่วนมากจะเป็นเรื่องของท่าเต้น การเลือกเพลงที่ใช้ในการแสดง แต่ส่วนใหญ่ ผู้สอนจะเป็นผู้ออกแบบเองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการเลือกเพลง ท่าเต้น การแต่งกาย ฉาก แนวการแต่งหน้า

“การมีส่วนร่วมของนักแสดงก็มีบ้าง โดยการที่เขาจะมีการเสนอและแสดงให้เรารู้ ถ้าผู้สอนหรือทางเราเห็นด้วยก็จะบรรจุลงไปในการแสดง แต่น้อยมาก เพราะโดยส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับตัวผู้สอนอย่างเดียว เพราะผู้สอนของเรามีความเชี่ยวชาญมาก ทำงานกับเราประมาณ 10 กว่าปี และจากการทำงานของเขาที่ผ่านมา ทางเราและนักแสดงก็ยอมรับในความสามารถของเขา” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

คาลิปโซไม่ได้มีการจัดฝึกอบรมให้กับผู้สอนหรือนักแสดงไปปฏิบัติงานที่อื่นเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้แต่อย่างใด เพราะทางผู้สอนจะใช้ความสามารถเฉพาะตัวที่เกิดจากประสบการณ์ในการคิดรูปแบบการแสดง นอกจากนี้ทางผู้บริหารและตัวผู้สอนเห็นว่าหากไปปฏิบัติงานการแสดงของที่อื่น อาจเกิดการเลียนแบบการแสดงได้ เนื่องจากเกิดภาพคิดตา

“ทางเราไม่ได้มีการจัดการฝึกอบรมให้เขา หรือส่งเขาไปปฏิบัติงานที่อื่นแต่อย่างไร เพราะผู้สอนของเราทำงานในตรงจุดนี้ มานาน เขามีพรสวรรค์ทางด้านนี้มาก แค่นี้ได้ยินเสียงเพลงก็รู้แล้วต้องใส่ท่าอะไรไป ทางเราจะสนับสนุนในสิ่งที่เขาเรียกร้องมากกว่า อย่างเช่น หากมีสติกเพลงให้เขา หากอุปกรณ์ให้เขา เพราะว่าธรรมชาติของคนเราหากไปปฏิบัติงานที่อื่น ภาพมันจะติดตาเรา ทำให้เรามีโอกาสเลียนแบบของเขาสูง ผู้เราฟังแล้วจินตนาการไม่ได้” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

วิธีการสอนของผู้สอนจะมีการเตรียมการสอน โดยการเลือกเพลงที่จะใช้ในการแสดง แล้วจึงจินตนาการถึงรูปแบบการแสดง โดยดูจากบุคลิกลักษณะและความสามารถของนักแสดงแต่ละคน แล้วจึงเรียกนักแสดงทุกคนมาสอนพร้อมกัน โดยเริ่มการสอนท่าที่ละท่อนเพลงจนชำนาญจึงเพิ่มไปเรื่อยๆ โดยจะมีการกำหนดช่วงเวลา การประเมิน ซึ่งหากนักแสดงคนใดยังไม่สามารถแสดงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จะมีการนัดซ้อมเพิ่มเป็นรายบุคคลต่อไป

ในส่วนของนักแสดงที่เข้ามาทำงานใหม่ จะมีการสอนพื้นฐานการแสดง เพื่อให้การแสดงเป็นไปในทางเดียวกัน แต่หากนักแสดงมีพื้นฐานมาก่อนก็จะสามารถเรียนรู้ไปได้เร็ว

รูปแบบการสอนผู้สอนจะสาธิตการแสดงและอธิบายทำการแสดงประกอบการสอน

“วิธีการสอนของเขา ในตอนแรกนักแสดงใหม่ทุกคน ไม่ว่าจะมีความรู้พื้นฐานมากหรือน้อยอย่างไร แต่พอมาทำที่นี่ เขาก็จะล้างใหม่หมด ให้เป็นแนวเดียวกับของเรา การสอนเขาจะสอนพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ในขั้นแรก พอรู้ว่าใครเริ่มไปได้ดี เขาจะเริ่มเข้าไปสอนทีละคน ค่อยๆ ถ่ายทำให้ทีละท่อนจนชำนาญ คนของเราไม่เขอะ และด้วยข้อจำกัดเรื่องสถานที่ แต่เขาก็โอเคนะ เขาจะดูบุคลิกและความสามารถของแต่ละคน แล้วค่อยๆ ถ่ายทำให้ ใครได้แล้วก็ปล่อยให้ไปพักบ้าง สอนท่าใหม่บ้าง แล้วแต่ ใครไม่ได้ก็จะนัดซ้อมเพิ่มเป็นรายคนไป เขาก็ทุ่มให้กับเรามาก เรื่องการวางแผนการสอน ไม่มีนะครับ มันจะออกไปในแนววางแผนโยบายการแสดงอะไรมากกว่า แล้วเขาจะไปจับกระแสเพลงในช่วงนั้น เขาจะวางคร่าวๆ ว่าภายในเดือนนี้ ต้องได้ทำอะไรบ้าง ใครไม่ได้ก็จะนัดซ้อมเพิ่มมากกว่า ส่วนนักแสดงเราก็มีความพยายามมาก แต่จากประสบการณ์ พื้นฐาน และด้วยใจรัก ครบนี้ไม่ประสบปัญหา

การสอนของเขาจะสอนไปด้วย ทำไปเดินไปด้วย ไม่ใช่เดินให้ดูอย่างเดียว เพราะบางทีถ้าเดินให้ดูอย่างเดียวมัน จะไม่รู้เทคนิค การวางท่าต่างๆ

โดยเขาจะดูจากความพร้อมของแต่ละคน โดยเขาจะเดินดูเองเลยว่าแต่ละคนต้องสอนอะไรเพิ่ม แต่ไม่เหมือนกับการสอนอย่างอื่น ที่มีการเตรียมตำรา เนื่องจากการแสดงตามบุคลิกของแต่ละคน โดยผู้สอนจะสอนศึกษาจากคาแลกเตอร์ของแต่ละคน” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เมื่อนักแสดงเกิดปัญหาในเรื่องการแสดง ทางคาลิปโซได้มีการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่นักแสดงทั้งในด้านการแสดงและเรื่องส่วนตัว เนื่องจากนักแสดงมีความสนิทสนมกับผู้บริหาร การปรึกษาพูดคุยจึงออกมาในลักษณะของเพื่อนปรึกษาเพื่อน ไม่มีช่องว่างระหว่างกัน

“ทางเรามีการรับฟังปัญหาของนักแสดงอยู่แล้ว นักแสดงของเรามีจำนวนน้อย จึงค่อนข้างสนิทกัน และโดยลักษณะนิสัย ของสาวประเภทสอง มักคุยเก่ง เข้ากับคนง่าย จึงสนิทกันไว อย่างปัญหาในเรื่องการแสดงมักไม่ค่อยมีเพราะ ครบนี้ส่วนมากเขาจะไปปรึกษากับรุ่นพี่ที่เป็นผู้ช่วยสอนหรือผู้สอนของเราโดยตรงอยู่แล้ว แต่ที่มาปรึกษากับเราส่วนใหญ่จะเป็นเรื่อง อยากรู้เงินเดือนออกก่อนสักวันสองวัน สวัสดิการ โดยเขาจะปรึกษากันภายในแล้วให้นักแสดงรุ่นพี่มาเป็นตัวแทนคุยกับเรา เราก็ค่อยพิจารณาเป็นรายๆ ไป เราคุยกันได้ เพราะอยากให้เขาทำงานกับเราด้วยความสบายใจ” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การฝึกซ้อมการแสดง นอกเหนือจากปัจจัยจากตัวผู้สอนและนักแสดงแล้ว ยังต้องได้รับการสนับสนุนจากทางผู้บริหาร ทางผู้บริหารคาลิปโซได้มีการสนับสนุนการฝึกซ้อม โดยการจัดตั้งอำนวยความสะดวกต่างๆมีการจัดเตรียมเวทีเพื่อใช้ในการฝึกซ้อม (เนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านสถานที่จึงไม่มีห้องสำหรับฝึกซ้อมโดยเฉพาะ ในการซ้อมแต่ละครั้งจึงซ้อมบนเวทีการแสดง) การเตรียมพนักงานฝ่ายเวที มาช่วยอำนวยความสะดวก

“เราสนับสนุนตรงนี้เต็มที่อยู่แล้ว โดยที่หากทางผู้สอนเขาต้องการอะไรเราก็จะจัดให้เต็มที่ ไม้อื่น เพราะตรงนี้ทางเจ้าของเขาเป็นชาวเยอรมัน งบประมาณเต็มที่อยู่แล้ว ไม่ใช่ว่าต้องมาประหยัดตรงโน้นตรงนี้ เราให้เต็มที่ขอให้งานออกมาดี อย่างเวลาซ้อมอย่างนี้เราก็จะสั่งให้ฝ่ายเวทียามาคอยอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ในพร้อม” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

จากการทำงานร่วมกับนักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ยังพบว่า นักแสดงจะมีลักษณะความเป็นตัวของตัวเองสูง

“การเป็นสาวประเภทสองมีส่วนในการวางนโยบายคืบคืบ แต่ไม่มากเพราะการแสดงโชว์ของเราเป็นการแสดงโชว์ของสาวประเภทสอง ไม่มีผู้หญิง ตรงจุดนี้เป็นผลต่อการกำหนดคนนโยบายและจุดขายของเรา อย่างอื่นก็ไม่มีเป็นพิเศษ เพราะเราคิดว่าสิ่งที่เขาเป็น ไม่ได้เป็นปัญหา หรือความบกพร่องอย่างไร เราคิดว่าเขาก็เป็นนักแสดงหญิงคนหนึ่ง ซึ่งทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบทุกอย่างที่วางเอาไว้อย่างเคร่งครัด ไม่ว่าจะเป็นักแสดงหญิงหรือชาย แต่ตรงจุดนี้มักมีปัญหาอยู่ว่านักแสดงหญิงเหล่านี้จะมีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก เช่น วันนี้เกิดเขาไม่สบายใจ เขาก็จะไม่มาทำ แต่ที่พบปัญหามากคือ ตอนที่เราคัดตัวนักแสดงในช่วงแรกๆ เราก็จะมีการนัดซ้อมนักแสดงใหม่ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมการซ้อมตรงนี้จะใช้เวลานาน และเราก็จะไม่มีเงินค่าเบี่ยเลี้ยงให้ด้วย) บางทีก็หายไปคือ ทำให้ต้องมีการวางแผนในการซ้อมและการแสดงใหม่ (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

จากการที่นักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีลักษณะนิสัยความเป็นตัวของตัวเองสูง ทำให้มีปัญหาในการทำงาน ที่พบบ่อยคือ หากเกิดปัญหาส่วนตัวก็จะขาดงาน หรือหากนักแสดงมีความต้องการจะลาออก ก็ออกไปเลย โดยไม่มีการแจ้งให้กับทางผู้บริหารทราบ จึงทำให้การแสดงเกิดปัญหา เนื่องจากขาดนักแสดง เพราะนักแสดงแต่ละตัวมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จะหานักแสดงอื่นมาแสดงแทนได้ยาก หรือต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกซ้อมนักแสดงที่จะมาแสดงแทน ซึ่งส่วนใหญ่เราจะทราบว่านักแสดงจะมาทำงานหรือไม่นั้นก็สามารดูได้ในช่วงตอนซ้อม จึงมีการกำหนดให้นักแสดงต้องมาทำการซ้อมการแสดงทุกวัน เพื่อเป็นการเรียกนักแสดงไปในตัว หากนักแสดงไม่มาทำงานก็สามารถเอานักแสดงคนอื่นมาซ้อมได้ทันเวลา

ทางผู้บริหารไม่ได้มีการวางแผนป้องกันนอกเหนือจากการให้นักแสดงต้องมาซ้อมทุกวัน เพราะเป็นปัจจัยที่เกิดจากความรู้สึกนึกคิดภายใน ไม่สามารถป้องกันได้ ในกรณีที่นักแสดงหยุดงานโดยไม่แจ้งให้ทราบ เมื่อเกิดปัญหาจึงค่อยเรียกนักแสดงมาพูดคุยซักถาม ในการพูดคุยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เขาตระหนักถึงความรับผิดชอบในการทำงาน

“ตรงนี้แก้ยากมาก เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในตัวเขา แต่ส่วนใหญ่เราจะมีการพูดคุยกับเขาให้เขาตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบของเขา ซึ่งให้เขาเห็นว่า ถ้าหากเขาไม่

มีความรับผิดชอบจะเกิดปัญหาอย่างไรกับเรา” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงคาบาเร่ต์ ในคาบิโโซ เรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ในเรื่องการวางแผนการแสดง และการฝึกซ้อมของสถานบันเทิง พบว่า นักแสดงคาบาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนทราบรายละเอียดต่างๆ เนื่องจากมีการแข่งกฏในช่วงที่มาทำงานใหม่ ๆ และหากมีการเปลี่ยนแปลงช่วงเวลาซ้อมหรือนักซ้อมก็จะมีการแข่งขันให้ทราบล่วงหน้าโดยการตีประกาศ ซึ่งบางครั้งก็จะบอกกันเองระหว่างผู้สอนกับนักแสดง

การวางแผนและการนัดซ้อมการแสดง จะให้เป็นสิทธิ์ของผู้สอนที่จะเป็นผู้กำหนดตารางการฝึกซ้อม โดยผู้ฝึกสอนจะให้ความสำคัญกับนักแสดงเป็นสำคัญ โดยจะดูความพร้อม(การเดินทางจากที่พักมาทำงาน การพักผ่อน เนื่องจากทางคาบิโโซไม่ได้จัดที่บ้านพักไว้เป็นสวัสดิการให้กับพนักงาน) ความสามารถของนักแสดง

การวางแผนการแสดงและการฝึกซ้อมนั้น นักแสดงทุกคนต้องมาทำการฝึกซ้อมก่อนการแสดงวัน 1-2 ชั่วโมง ในช่วงเวลา 16.00 น.เป็นต้นไป ในการซ้อมการแสดงจะใช้เวลาในการซ้อมแต่ละครั้งไม่นานนัก เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของฝ่ายต่างๆ

ส่วนในประเด็น การมีส่วนร่วมในการวางแผนและนโยบาย ในการจัดการแสดง และการฝึกซ้อมกับผู้จัดและเจ้าของหรือไม่อย่าง จะพบว่านักแสดงทุกคนจะมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเรื่อง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การเต้น เพลง ฉาก ประเภทการแสดง ในลักษณะที่มีผู้สอนคิดมา แล้วจึงถามนักแสดงว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ ควรเพิ่มเติมอะไร หรือถ้าต้องการเพิ่มชุดการแสดงใหม่ ก็สามารถแสดงความคิดเห็นได้แล้วแสดงให้ผู้สอนและทางผู้บริหารดู หลังจากนั้นทางผู้บริหารและผู้สอนจะร่วมกันพิจารณา

วิธีการสอนของผู้สอนจะมีการเตรียมการสอน โดยการเลือกเพลงที่จะใช้ในการแสดง แล้วจึงจินตนาการถึงรูปแบบการแสดง โดยดูจากบุคลิกลักษณะ และความสามารถของนักแสดงแต่ละคน แล้วจึงเรียกนักแสดงทุกคนมาสอนพร้อมกัน โดยเริ่มการสอนทำทีละท่อนเพลงจนชำนาญจึงเพิ่มไปเรื่อยๆ ซึ่งหากนักแสดงคนใดยังไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ผู้สอนจะมีการนัดซ้อมเพิ่มเป็นรายบุคคล

ในเรื่องผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกซ้อมมากน้อยหรือไม่ อย่างไรพบว่า การซ้อมในแต่ละครั้งที่มีการนัด เป็นกิจกรรมที่บังคับ ทุกคนต้องมาซ้อม ไม่มีข้อยกเว้น

ในเรื่องรูปแบบการสอนพบว่าผู้สอนมีลักษณะการสอนทำการแสดงเป็นกลุ่มใหญ่ โดยผู้สอนจะสอนทำการแสดงประกอบเพลงทีละท่อน จนจบเพลงหลังจากนั้นจึงแบ่งเป็นกลุ่มย่อยๆ เพื่อให้ให้นักแสดงได้สังเกตเทคนิคการแก้ปัญหาการแสดงของแต่ละคนแล้วนำมาประยุกต์ใช้กับตน โดยมีรุ่นพี่ที่เป็นผู้ช่วยสอนคอยดูในแต่ละกลุ่ม หากนักแสดงมีปัญหาในการแสดง ผู้สอนจะมีเทคนิคการแสดงให้เป็นรายบุคคลไป

“อย่างแบ่งกลุ่มกันเป็นกลุ่มย่อย ทำให้เราสามารถสังเกตเทคนิคการแสดงจากคนอื่นๆ แล้วนำมาปรับปรุงให้กับเข้ากับเราได้ง่ายขึ้น” (ก้อย, 4 กุมภาพันธ์ 2548)

การใช้คำพูดในการสอนนั้นพบว่าผู้สอนมีการใช้คำพูดที่เป็นกันเองระหว่างการสอนมีการใช้คำชมเมื่อนักแสดงสามารถ แสดงได้ดี และมีการดุบ้างเป็นครั้งคราว หากนักแสดงไม่ตั้งใจ

“โดยส่วนตัวที่ ที่คิดว่าเขามีการสอนที่โอเค เขาจะดู บุคลิก ความสามารถ ของนักแสดงแต่ละคน แล้วจึงคิดท่าของแต่ละคน คิดเสร็จแล้วจึงมาถ่ายทำให้นักแสดง เขาก็จะสอนกันเป็นกลุ่มใหญ่ แล้วจึงแบ่งกันเป็นกลุ่มย่อย แล้วให้รุ่นพี่ที่ผู้สอนคิดว่าโอเคแล้ว ผ่านแล้ว มาดูน้องๆ” (ปุ๊, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“ก็คิดนะจะชอบผู้สอนมาก เขาไม่ได้แบบว่า สอนแล้วสอนเลย เขาจะค่อยๆ สอนทีละท่อน แล้วดูนักแสดงแต่ละคนว่าทำได้อย่างที่สอนหรือเปล่า อย่างคำพูดคำจาทำได้อะไรบ้าง ทำไม่ได้เขาก็มีดุบ้าง ก็คิดนะ บางอย่างเราคิดซัดอะไรก็บอกเขา เขาก็มีเทคนิคแก้ตรงที่เราไม่ได้ เขาคิดนะ เขาจะดูเราจนกว่าเราจะทำได้ละ” (ก้อย, 4 กุมภาพันธ์ 2548)

ในส่วนของนักแสดงที่เข้ามาทำงานใหม่ จะมีการสอนพื้นฐานการแสดง เพื่อให้การแสดงเป็นไปในทางเดียวกัน แต่หากนักแสดงมีพื้นฐานมาก่อนก็จะสามารถเรียนรู้ไปได้เร็ว

รูปแบบการสอนผู้สอนจะแสดงและอธิบายทำการแสดงประกอบการสอน โดยเริ่มจากทำการแสดงง่ายไปยาก

“วิธีการสอนของเขา ในตอนแรกนักแสดงใหม่ทุกคน ไม่ว่าจะมีความรู้พื้นฐานมากหรือน้อยอย่างไร แต่พอมาทำที่นี่ เขาก็จะล้างใหม่หมด ให้เป็นแนวเดียวกัน การสอนเขาจะสอนพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ตอนแรกพอเริ่มสอนก็จะดูว่าใครพอไปได้เร็ว เขาจะเริ่มเข้าไปสอนทีละคน ค่อยๆ ถ่ายทำให้ทีละท่อนจนชำนาญ เขาจะดูบุคลิก และความสามารถของแต่ละคน แล้วค่อยๆ ถ่ายทำให้ใครได้แล้วเขาก็ปล่อยให้ไปพักบ้าง สอนท่าใหม่บ้าง แล้วแต่ ใครไม่ได้ก็จะนัดซ้อมเพิ่มเป็นรายคนไป เขาก็ทุ่มให้กับการสอนมาก เรื่องการวางแผนการสอน ไม่ทราบเหมือนกันแต่ว่าจะมีเพราะถ้าไม่เตรียมการสอนมาคงจะสอนไม่ได้เป็นขั้นตอนจากท่าง่ายๆ ไปท่ายากๆ เขาจะไปจับกระแสเพลงในช่วงนั้น เขาจะวางคร่าวๆ ว่าภายในเดือนนี้ ต้องได้ทำอะไรบ้าง ใครไม่ได้ก็จะนัดซ้อมเพิ่มมากกว่า

การสอนของเขาจะสอนไปด้วยเดินไปด้วย ไม่ใช่เดินให้ดูอย่างเดียว เพราะบางทีถ้าเดินให้ดูอย่างเดียววันนั้น จะไม่รู้เทคนิค การวางท่าต่างๆ

โดยเขาจะดูจากความพร้อมของแต่ละคน โดยเขาจะเดินดูเองเลยว่าแต่ละคนต้องสอนอะไรเพิ่ม แต่ไม่เหมือนกับการสอนอย่างอื่น ที่มีการเตรียมตำรา เนื่องจากการแสดงตามบุคลิกของแต่ละคน” (ชมพู่, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

การรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาของผู้สอนหรือสถานบันเทิงเพื่อช่วยเหลือกิจกรรมการแสดงต่างๆ หรือไม่อย่างไร นักแสดงทุกคนต่างมีความเห็นว่า ทางสถานบันเทิงและผู้สอนมีการเปิดรับความคิดเห็นทุกเรื่องทั้งในเรื่อง การแสดง และเรื่องส่วนตัว เพราะความสนิทสนมกัน

“ที่นี่เขารับฟังความคิดเห็นของเราทุกเรื่องนะ อย่างเรื่องการแสดง เรามีปัญหา ก็ปรึกษาอาจารย์หรือรุ่นพี่ได้ จะไปคุยกับผู้บริหารยังได้เลย” (ชมพู่, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“อย่างเรื่องปัญหาส่วนตัว มีปัญหากับแฟนอย่างนี้ เราก็สามารถปรึกษากับเพื่อนๆ พี่ หรือพี่ผู้จัดการได้ เขาให้คำปรึกษาเราทุกอย่าง เราอยู่กับเป็นครอบครัว” (เชอร์รี่, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

นักแสดงที่มีประสบการณ์ที่เป็นผู้ช่วยสอนมีวิธีการจัดการแสดงและการฝึกซ้อมอย่างไร พบว่า วิธีการจัดการแสดงและการฝึกซ้อม จะขึ้นอยู่กับผู้บริหารและผู้สอนทั้งหมด

ในการประสานงานเพื่อบอกความต้องการของนักแสดงต่อผู้บริหาร จะเลือกนักแสดงเป็นตัวแทนไปบอก หรือจัดการเรื่องต่างๆ หรือในบางครั้งตัวนักแสดงเองจะเป็นผู้บอกความต้องการให้ผู้สอนหรือผู้บริหารทราบเกี่ยวกับความต้องการของตน ซึ่งจะเป็นไปในลักษณะที่ไม่เป็นทางการ โดยสามารถเข้าไปพูดคุยกับผู้บริหารได้เลย ไม่ต้องมีการทำหนังสือ

การพัฒนาศักยภาพและความสามารถของนักแสดง พบว่านักแสดงทุกคน มีการเรียนรู้ผ่านสื่อต่างๆ เช่น ทีวี วิทยุจากต่างประเทศ นิตยสาร ซึ่งจะพิจารณาจากกระแสมือนิยม และบุคลิกลักษณะของตัวเอง ซึ่งนักแสดงจะเป็นผู้หาแหล่งการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งทางฝ่ายบริหารไม่ได้เป็นผู้จัดหาให้

นอกจากนี้จากประเด็นเนื้อหา ที่นักแสดงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ใน เรื่องการดูรักษาผิวหน้า และรูปร่าง เทคนิคการแต่งหน้า ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย รูปแบบการเดิน นั้นพบว่านักแสดงคาบาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการให้ทางสถานบันเทิงมีรูปแบบการจัดฝึกอบรมที่จัดโดยทางสถานบันเทิงเป็นผู้ประสานให้ผู้เชี่ยวชาญมาจัดหรือองค์กรต่างๆ มาจัดให้ แล้วให้จัดลงทะเลียนตามที่สนใจ อาจจะเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จัดงบให้ไปเรียนตามความสนใจ รับนิตยสารที่เกี่ยวข้องกับข่าวสารความเคลื่อนไหวด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย ทำการแสดง รูปแบบการแสดงคาบาเร่ต์ มีมุมหนังสือ มีวีดิทัศน์ ห้องคู่วิดีทัศน์ มีการจัดบอร์ด ผลงานต่างสถานที่ ซึ่งสามารถแจกแจงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 : ความต้องการในรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ประเด็นความต้องการ	จำนวนผู้ที่มีความสนใจ
1.รับ นิตยสาร ที่เกี่ยวข้อง ด้วกับความเคลื่อนไหว ด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย	18
2.จัดฝึกรอบรมโดยสถานบันเทิงเป็นผู้ประสานให้ห้องค์กรหรือผู้เชี่ยวชาญมาจัด	18
3. จัดวีดิทัศน์และห้องคูวีดิทัศน์	18
4. จัดมูมนงส์ือ/พักผ่อน	18
5. จัดป้ายนิเทศ	18
6.สนับสนุนงบให้นักแสดงไปเรียนตามความสนใจ	9
7. ฃงานต่างสถานที่	7

จากตารางพบว่า นักแสดงคาบาร่ต์มีความต้องการให้สถานบันเทิงจัดรูปแบบการเรียนดังนี้ รับประทานนิตยสารที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหว จำนวน 18 คน จัดฝึกรอบรมโดยสถานบันเทิงเป็นผู้ประสานให้ห้องค์กรหรือผู้เชี่ยวชาญมาจัด จำนวน 18 คน จัดวีดิทัศน์และห้องคูวีดิทัศน์ 18 คน สนับสนุนงบให้นักแสดงไปเรียนตามความสนใจ จำนวน 9 คน ฃงานต่างสถานที่ 7 คน

“อยากให้เกิดลปโซประสานให้ผู้ที่มีความรู้มาจัดคะ เป็นการประหยัดเวลาการเดินทางและค่าใช้จ่ายคะ เพราะความรู้ดังกล่าวก็เป็นประโยชน์ต่อการแสดงด้วยคะ” (จึน่า, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“ให้ผู้จัดการหาผู้เชี่ยวชาญในด้านที่จะเรียนมาสอน แล้วจัดให้เรียนโดยเสียค่าใช้จ่ายไม่แพง” (ตวง, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“จัดมูมนงส์ือ รับประทานนิตยสาร มีวีซีดีมิวสิคจากต่างประเทศ หรือมีห้องไว้ให้คูวีซีดี” (เอมี, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

1.4 ด้าน อุปกรณ์การเรียน

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการคาลิปโซ ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนนอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ตั้งแต่มีการตั้งคาลิปโซมา เรื่องอุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงหรือการซ้อมการแสดงนั้น จะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้สอน โดยผู้สอนจะพิจารณาตามความเหมาะสมว่าควรจะใช้อุปกรณ์อะไรในการแสดงหรือการซ้อม โดยผู้สอนจะเสนอมายังผู้บริหาร ทางผู้บริหารจะเป็นฝ่ายจัดหาให้ตามความต้องการของผู้สอน

การคัดเลือก และเตรียมอุปกรณ์และสื่อในการแสดง/ฝึกซ้อม พบว่าการเตรียมอุปกรณ์นั้น จะพิจารณาจากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณ์

อุปกรณ์การสอนมีความสำคัญในการที่จะทำให้นักแสดงสามารถแสดงได้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้วางไว้ อุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการสอนการแสดงคาบารัต ที่สำคัญคือเครื่องเสียง เพราะการแสดงคาบารัตเป็นการแสดงที่เป็นเดินตามจังหวะเพลง

เครื่องเสียงที่เตรียมไว้ใช้ในการซ้อมการแสดงนั้น พบว่าทางคาลิปโซได้ใช้เครื่องเสียงจริงที่ใช้ในการแสดง เนื่องจากคาลิปโซมีข้อจำกัดด้านสถานที่ จึงมีความจำเป็นต้องใช้เวทีจริงในการซ้อมการแสดง ก็เลยเป็น โอกาสให้ใช้ระบบเครื่องเสียงและแสงสีเสียงจริงในการซ้อมการแสดง ซึ่งเป็นข้อดี คือจะเป็นการตรวจสอบความพร้อมของระบบดังกล่าวไปในตัว

นอกจากนี้ยังทำให้นักแสดงได้มี โอกาสได้ใช้อุปกรณ์จริงในการซ้อมการแสดง ซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักแสดงด้วยคือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน ในการแสดงคาบารัต

“การซ้อมคาบารัต เครื่องเสียงเป็นสิ่งสำคัญมากครับ หากเครื่องเสียงจะซ้อมไม่ได้เลย ไม่มีเครื่องเสียงก็เปิดเพลงไม่ได้ ฟังจังหวะไม่ได้ สถานที่เรามีไม่มาก เราเลยใช้เวทีจริง เครื่องเสียง แสงสี เสียงจริงบนเวที เป็นการเตรียมความพร้อมไปในตัวด้วย” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์ 3 กุมภาพันธ์ 2548)

“ทางเราอุปกรณ์และสถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อมเป็นสถานที่และอุปกรณ์จริงหมดเลย เนื่องจากเรามีข้อจำกัดในเรื่องสถานที่ ทางเราต้องใช้สถานที่ของโรงแรมเอเชีย เพราะฉะนั้นสถานที่ของเราจึงค่อนข้างน้อย อย่างการที่เราใช้เวที และอุปกรณ์จริงในการซ้อมก็ทำให้เขาเคยชินกับสถานที่และอุปกรณ์ก็จะทำให้การแสดงออกมาดี ทำให้เขารู้ว่าต้องเดินไปในตำแหน่งใด ตรงไหน รู้

ระหว่างจึงทำให้เกิดผลดีต่อการแสดง เพราะเขามีโอกาสได้ใช้ของจริงในการซ้อม เวลาแสดงจริงจึงลื่นไหลได้” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์ 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การพิจารณาใช้อุปกรณ์ที่ช่วยส่งเสริมการซ้อม นอกจากผู้สอนจะเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสมแล้ว บางครั้งก็มีการเปิด โอกาสให้นักแสดงคาบารัดเข้ามามีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็น เพราะการใช้อุปกรณ์ต่างๆ จะส่งผลต่อนักแสดงโดยตรง และจากการที่นักแสดงคาบารัดเป็นสาวประเภทสอง ผู้สอนไม่ได้มีการเตรียมอุปกรณ์อะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากผู้สอนมีความเห็นว่านักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ไม่ได้มีความผิดปกติที่จะต้องเตรียมอุปกรณ์พิเศษที่จะใช้ในการซ้อมแต่อย่างใด

“ก็ปกติครับ ไม่ต้องเตรียมอะไรเป็นพิเศษ เขาก็ปกติธรรมดาเหมือนเรา แต่อย่างพวกเครื่องแต่งกายที่ใช้นี้ต้องเนี้ยบจริงๆ เขาจะพิถีพิถันมาก” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์ 3 กุมภาพันธ์ 2548)

นอกจากเรื่องเสียงแล้ว อุปกรณ์ที่พบว่าผู้สอนได้ใช้ในระหว่างการสอนการซ้อมการแสดงคาบารัด ก็จะมีกระดานดำ และแผ่นแผ่นภูมิแสดงตำแหน่งและจังหวะการแสดงคาบารัด ซึ่งพบว่ามีการเตรียมกระดานดำและแผ่นแผ่นภูมิขนาดใหญ่ ซึ่งนักแสดงทุกคนสามารถมองเห็นด้วยกันอย่างทั่วถึง

“กระดานเราใหญ่ครับ เป็นกระดานที่เคลื่อนที่ได้ เอาไว้แสดงจังหวะการเดิน การเดิน ใครต้องเดินตำแหน่งไหน ยังไง บางทีเขาจะเขียนเป็นชาร์ดแล้วมาแปะเอาไว้ ทุกคนเห็นกันทั่วถึงครับ” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์ 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ในบางครั้งในการสอนการแสดงคาบารัด ผู้สอนยังได้มีการใช้เครื่องฉาย วิดีทัศน์ขนาดใหญ่มาฉายการแสดงคาบารัดในต่างประเทศให้นักแสดงได้ดู เพื่อที่นักแสดงจะสามารถเห็นภาพรวมของการแสดงเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการแสดง

นอกจากอุปกรณ์และสื่อที่ได้กล่าวมาข้างต้น ยังมีอุปกรณ์เกี่ยวข้องที่ต้องใช้คือ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ รองเท้า และเครื่องสำอาง

ในเรื่องอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ รองเท้า และเครื่องสำอาง จะมีการจัดงบประมาณเป็นรายบุคคลไปจัดหาซื้อเองเป็นรายบุคคลตามความพึงพอใจของนักแสดง ซึ่งหากใช้ไม่หมดในแต่ละเดือน นักแสดงก็สามารถมาขอเบิกงบประมาณของเดือนต่อไปได้ โดยไม่มีการหักไปพบกับเดือนต่อไป

“อย่างพวกเครื่องสำอาง รองเท้า เราให้เงินเขาไปเป็นรายเดือน แล้วก็ให้เขาไปซื้อเองตามใจชอบ ใช้หมดหรือไม่หมดเดือนต่อไปก็มาเบิกได้” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์ 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ ทางคาลิปโซมีฝ่ายออกแบบโดยตรง โดยมีนักแสดงคาบาริเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง เป็นหัวหน้าในการออกแบบ เพราะจบทางการออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกายมาโดยตรง ซึ่งพบว่า จากความเป็นสาวประเภทสอง ทำให้มีความละเอียดลออ ในการออกแบบและตัดเย็บเป็นอย่างมาก

“เขาเนี่ยบมากครับ ละเอียดทุกชั้นตอนอาจเป็นเพราะเขาเป็นสาวประเภทสองด้วยมั๊งครับ”
(พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์ 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การที่การแสดงจะสามารถดำเนินไปได้ นั่นจำเป็นต้องมีความพร้อมทั้งด้าน การบริหารการจัดการที่ดี ฝ่ายเวที ฝ่ายการแสดง และฝ่ายเครื่องแต่งกาย นอกจากความพร้อมดังกล่าวข้างต้น จำเป็นที่จะต้องมีความพร้อมในด้านงบประมาณ เนื่องจากเจ้าของกิจการคาลิปโซเป็นชาวต่างชาติ จึงมีความพร้อมที่จะสนับสนุนด้านงบประมาณอย่างเต็มที่ เพราะมีความต้องการให้การแสดงออกมาเป็นที่ยอมรับ จึงมีการอุดหนุนงบประมาณในการซ้อมการแสดงอย่างเต็มที่ เพราะการแสดงคาบาริเร่ต์เป็นการแสดงที่อาศัยความสวยงามและความพร้อมของอุปกรณ์ต่างๆ การที่จะมีความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก

“งบประมาณของเราไม่จำกัดครับ เพราะทางเจ้าของ เขาก็ให้เงิน โยบายมาว่าเขาเต็มที่อยู่แล้ว ขอให้งานออกมามี เพราะฝรั่งเขาไม่เหมือนคนไทย ที่ชอบประหยัด เขาเต็มที่แล้วพนักงานเมื่อทำงานแล้วเขาก็ให้สวัสดิการเต็มที่ อย่างเรื่องชุด เรื่องเพลง เครื่องสำอาง เพราะถือเป็นหน้าเป็นตัวของคาลิปโซอยู่แล้ว คนดูเขาก็อยากมาดูอะไรที่สวยงาม เป็นเรื่องปกติอยู่แล้วถ้าอยากให้สวยงามก็ต้องใช้งบประมาณเยอะตามด้วย”

นอกจากนี้ยังมีสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหาร เอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหาร ไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงคาบาริเร่ต์ ในคาลิปโซ เรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาอนุกระบวนโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบาริเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

การใช้อุปกรณ์ในการสอนการแสดงคาบาริเร่ต์ของผู้สอนนั้น จากการสัมภาษณ์พบว่า นักแสดงทุกคนมีความเห็นว่าผู้สอนมีการเลือกใช้อุปกรณ์การสอนได้อย่างเหมาะสมทั้ง ที่เป็นด้านปริมาณคือนักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อเหล่านั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน เช่นการแสดงชุด อารีคัง ในการซ้อมนักแสดงทุกคนสามารถใช้กล้องจริงมาทำการซ้อมทุกคน จึงทำให้นักแสดงรู้จังหวะการตีกลอง การเดิน และคุณภาพ คือสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้นั้นมีคุณภาพดี เช่นการตีกลองในการแสดงชุดอารีคัง ก็เป็นกลองที่มีคุณภาพดี แข็งแรงทนทาน

“อย่างกระดานคำที่เอาไว้แสดงจังหวะการเดิน ก็มีขนาดใหญ่กะ ทุกคนสามารถมองเห็นได้ ชัด คะ อยู่ข้างหลังก็มองเห็น บางทีก็มีกระดาษทำเป็นชาร์ตคะ ก็ใหญ่ดี มีเป็นตำแหน่งของแต่ละคน เขาทำแบบเลื่อนได้ด้วยคะ” (ชมพู่, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“อย่างการแสดงชุดอวรีดังก็มีการใช้อุปกรณ์จริงมาทำการซ้อม ทำให้ชินคะ” (เชอรรี่, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

อุปกรณ์ที่ใช้ในการซ้อม พบว่าในการฝึกซ้อมการแสดง นั้นได้ใช้สถานที่จริงและอุปกรณ์จริงที่ใช้แสดงในการซ้อม เพราะข้อจำกัดทางด้านสถานที่ สถานที่ของศาลาปอมีขนาดปานกลางถ้าเปรียบเทียบกับสถานที่ของอัลตราซ่า เนื่องจากเช่าสถานที่ของ โรงแรมเอเชีย แต่จากการที่ใช้สถานที่ และอุปกรณ์จริงการแสดงทำให้เกิดผลดี คือนักแสดงมีความเคยชิน

อุปกรณ์บางอย่างนักแสดงก็มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เช่น เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงหรือการซ้อมการแสดงเช่น ชิงช้า ไม้เท้ากลอง การคัดเลือก โดยจะพิจารณาการเตรียมอุปกรณ์จากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณ์

ในการเรียนรู้ของนักแสดงผ่านสื่อต่างๆ ที่จัดให้ เช่น การฉายวีดิทัศน์ให้นักแสดงได้ดูก่อนการแสดง เพื่อให้นักแสดงมองเห็นภาพรวมของการแสดงนั้น นักแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าเป็นตนเองสามารถพัฒนาศักยภาพและความสามารถจากสื่อ และนำมาประยุกต์ใช้กับบุคลิกตนเอง

ในการซ้อมการแสดงนั้น นักแสดงทุกคนมีความพึงพอใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีการซ้อมบนเวทีที่ใช้ในการแสดงจริง ใช้เครื่องเสียง ระบบแสงสีจริง เนื่องจากทางศาลาปอมีข้อจำกัดด้านสถานที่ จึงมีความจำเป็นต้องใช้เวทีจริงในการซ้อมการแสดง ก็เลยเป็นโอกาสให้ใช้ระบบเครื่องเสียง และแสงสีเสียงในการซ้อมการแสดง ซึ่งจะเป็นข้อดี คือจะเป็นการตรวจสอบความพร้อมของระบบดังกล่าวไปในตัว อีกทั้งนักแสดงทุกคนมีความคิดเห็นทำให้ตัวนักแสดงเองสามารถแสดงได้ตรงตามจังหวะของเพลงจริง เวทีจริง และตามการจัดระบบแสงด้วยซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักแสดงด้วยคือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน ในการแสดงคาบาเร่ต์

ในเรื่องอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ รองเท้า และเครื่องสำอาง นั้นพบว่านักแสดงทุกคนมีความพอใจเป็นอย่างมาก ที่ทางฝ่ายบริหาร ได้จัดงบประมาณแล้วให้นักแสดงไปเลือกซื้อตามความพอใจของแต่ละคน ซึ่งหากใช้ไม่หมดในแต่ละเดือน นักแสดงก็สามารถมาขอเบิกงบประมาณของเดือนต่อไปได้ โดยไม่มีการหักไปพบกับเดือนต่อไป

นอกจากนี้เรื่องเครื่องสำอางซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการแสดง ก็มีการจัดงบประมาณให้นักแสดงทุกคนเดือนละ 500 บาท ให้นักแสดงไปจัดหาซื้อเครื่องสำอางตามความพอใจของตนเอง โดยจัดให้ทุกเดือน หากนักแสดงคนใดใช้เครื่องสำอางเก่าไม่หมด ในเดือนต่อไปก็ยังสามารถได้รับเงินสนับสนุนในเรื่องเครื่องสำอางเท่าเดิมไม่มีการตัดทอนในรายจ่ายดังกล่าวแต่อย่างใด เพราะหาก

ทางสถานบันเทิงเป็นผู้จัดซื้อให้ นักแสดงก็ไม่มีโอกาสได้ลองเครื่องสำอาง เพราะเครื่องสำอางนั้น อาจเหมาะกับนักแสดงคนหนึ่ง แต่อาจไม่เหมาะกับนักแสดงอีกคนหนึ่ง

นอกจากสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดง ยังมีการจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหารเอาไว้ ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหารไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ ซึ่งนักแสดงทุกคนก็มีความเห็นด้วย เนื่องจากข่าวสารบางข่าวสาร ได้รับการถ่ายทอดจากไปต่อปาก อาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้ การติดป้ายนิเทศจึงทำให้นักแสดงสามารถได้รับข้อมูลข่าวสารจากผู้บริหารได้อย่างถูกต้อง

1.5 ด้านสภาพแวดล้อม

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการคาถิปโซ ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบารเต้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

สถานที่ ที่ใช้ในการซ้อม และการแต่งตัว ผู้จัดการคาถิปโซพบว่ามีการฝึกซ้อมและการแสดง ในเรื่องสถานที่ที่ใช้สถานที่จริงคือเวทีการแสดงจริงในการซ้อม เพราะข้อจำกัดทางด้านสถานที่ สถานที่ของคาถิปโซมีขนาดปานกลางถ้าเปรียบเทียบกับสถานที่ของอัลคาซ่า เนื่องจากเช่าสถานที่ของโรงแรมเอเชีย แต่จากการที่ใช้สถานที่จริงการแสดงทำให้เกิดผลดี คือนักแสดงมีความเคยชิน กับเวทีและระบบบนเวที

“สถานที่ ที่ใช้ในการฝึกซ้อมเป็นสถานที่จริง เนื่องจากเรามีข้อจำกัดในเรื่องสถานที่ ทางเราต้องใช้สถานที่ของ โรงแรมเอเชีย เพราะฉะนั้นสถานที่ของเราจึงค่อนข้างน้อย อย่างการใช้เวทีและอุปกรณ์จริงในการซ้อมก็ทำให้เขาเคยชินกับสถานที่และอุปกรณ์ก็จะทำให้การแสดงออกมาดี ทำให้เขารู้ว่าต้องเดินไปในตำแหน่งใด ตรงไหน รู้ระยะห่าง” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เรื่องสถานที่พบว่าข้อจำกัดในเรื่องสถานที่ จึงต้องใช้เวทีการแสดงเป็นสถานที่ซ้อม แต่ได้มีการจัดอำนวยความสะดวกทุกอย่าง ทั้งเรื่องห้องน้ำ ห้องแต่งตัว ห้องรับประทานอาหาร(จะใช้ร่วมกับพนักงานโรงแรม) แต่จะมีปัญหาในเรื่องสถานที่มาก เนื่องจากเป็นชั้นใต้ดิน ทำให้อากาศถ่ายเทไม่สะดวกก็มีการแก้ปัญหาโดยการติดตั้งเครื่องระบายอากาศ และพยายามจัดสภาพแวดล้อม เช่นมีการวางต้นไม้ เพื่อให้ดูสดชื่น

“เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมนั้น ทางเรามีจำกัดอยู่แล้ว เนื่องจากเราต้องอาศัยที่เขา แต่เราก็จัดทุกอย่างตามที่ที่ทำงานควรจะมี อย่างห้องน้ำ ห้องทานอาหาร เราก็มมีส่วนตัวเป็นของเราเอง น้ำดื่มเราก็จัดให้ มีห้องแต่งตัว มีการวางต้นไม้เพื่อจัดบรรยากาศให้ดูสดใส เนื่องจากเราอยู่ในชั้นใต้ดิน

อากาศจึงคู่อัด อยู่แล้ว หน้าต่างก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเราจึงมีการวางต้นไม้ หรือจัดบรรยากาศให้ดูน่าอยู่ อย่างเรื่องอากาศ พนักงานก็บ่นกันเยอะมาก เราก็แก้ปัญหาได้แค่คิดเครื่องระบายอากาศเพิ่มขึ้น

อย่างเรื่องห้องซ้อม เราก็ใช้เวทีจริง เพื่อจะได้ซ้อมแสงและเสียงไปด้วยในตัว ก็อย่างที่บอกเรามีข้อจำกัดสถานที่” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

การจัดสวัสดิการให้กับแสดงนั้นนับว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อการสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงานซึ่งทางคาลิปโซได้จัดให้มีสวัสดิการด้านประกันสังคม นอกจากนี้ยังมีการจัดอาหารให้นักแสดง เป็นอาหารบุฟเฟ่ต์ จัดโดยทางโรงแรม ซึ่งนักแสดงที่มีรายได้ต่อเดือนไม่ถึง 10,000 บาท จะได้รับประทานอาหารฟรี ส่วนนักแสดงที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่าหนึ่งหมื่นบาทขึ้นไป ถ้าจะทานอาหาร ก็ต้องเสียเงินให้กับทางสถานบันเทิง 300 บาทต่อเดือน

เรื่องวันหยุดนั้นทางคาลิปโซมีวันหยุดให้นักแสดงเดือนละสองครั้ง ซึ่งทางผู้บริหารมีความเห็นว่า งานทางด้านการแสดงนั้นไม่ได้มีรูปแบบการทำงานเหมือนงานอื่นๆ ทั่วไป ซึ่งต้องมีการเข้างานในตอน 8.00 น. และเลิกงานตอน 17.00 น. แต่งานการแสดง เป็นงานที่ต้องเข้ามาซ้อมการแสดงประมาณ 16.00 น.เลิกงานประมาณ 23.00 น. อีกทั้งรูปแบบงานที่ต้องมีการแสดงติดต่อกับทุกวัน จึงไม่อาจจัดวันหยุด ให้หยุดวันเสาร์ อาทิตย์ ได้เหมือนงานอื่นๆ ทั่วไป แต่หากมีความจำเป็นที่จะต้องลาติดต่อกันเป็นระยะเวลาาน ก็สามารถลาได้โดยแจ้งให้เราทราบล่วงหน้า เพื่อจะได้จัดคิวในการแสดง หากในแต่ละเดือนนักแสดงไม่มีการลาหรือหยุด ก็จะคิดเป็นเงินพิเศษทำงานนอกเวลา นอกจากนี้ในแต่ละปีก็จะมีการพาพนักงานทุกคนรวมทั้งนักแสดงไปเที่ยวต่างสถานที่ปีละ 1 ครั้ง มีเงินโบนัสให้ปีละ 1 ครั้ง

“เรามีทุกอย่างพร้อมตามกฎหมาย ประกันสังคม อาหาร เราจัดให้พร้อม อย่างเรื่องเครื่องสำอางที่ในการแสดง เราก็ออกให้เป็นรายเดือนไป เดือนละห้าร้อยบาท เรามีวันหยุดให้ เดือนละสองครั้ง เนื่องจากว่างานของเราไม่เหมือนงานตามบริษัทต่างๆ ที่ที่เข้า แพล โมง ออกสี่ โมง ถ้าจะหยุดติดกันหลายวันเราก็ให้ลา แต่ต้องแจ้งเรล่วงหน้าเพื่อจะได้มีโอกาสในการเตรียมนักแสดงแทนอีกอย่างต้องสลับคิวกันหยุด ตรงนี้พวกนักแสดงเขาจะตกลงกันเองแล้วจะมาบอกเรา แต่ถ้าในแต่ละเดือนไม่ลา เราก็จะคิดเป็นโอทีให้ แต่ละปีจะมีโบนัส เรามีการจัดงานปีใหม่ มีการพาไปเที่ยวตามที่ข้างนอกปีละครั้ง” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

เรื่องสถานที่ในปัจจุบันก็มีความพร้อม ในแง่ของเป็นที่ตั้งใจกลางเมือง ทำให้สะดวกต่อการเดินทางของทั้งนักแสดงและคนดู แต่ก็ยังมีข้อจำกัดในเรื่องสถานที่ ที่ไม่กว้างขวางพอซึ่งทางผู้บริหารมีความเห็นว่าหากมีสถานที่ ที่ดีกว่าปัจจุบันก็พร้อมที่จะย้าย ทางโรงแรมก็ได้มีการจัดการรักษาความปลอดภัยให้กับทางคาลิปโซเป็นอย่างดี ส่วนการออกแบบภายใน เวที ระบบแสง สี เสียงนั้นทางคาลิปโซได้มีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญมาออกแบบและจัดระบบต่างๆ ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของนักแสดงและผู้ชม นอกจากนี้ยังได้มีการบริการยาสามัญที่ควรจะมีในสำนักงาน

“ก็คิดว่าถ้าหาได้ดีกว่านี้ก็จะย้าย แต่มันหาได้ดีกว่านี้ไม่ได้ อีกอย่างที่นี่มันอยู่ใจกลางเมือง เป็นศูนย์กลางการเดินทาง อย่างรถไฟฟ้า รถประจำทางก็มีทุกสาย ที่จะไปที่ต่างๆ การเดินทางจึงง่ายทั้งนักแสดง หรือคนดู” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

“อย่างที่บอกเรามีข้อจำกัดในเรื่องสถานที่ แต่อย่างเรื่องการรักษาความปลอดภัย อย่าง รปภ. เราใช้ช่องทางโรงแรม ความปลอดภัยในด้านการแสดง เวที อันนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของแต่ละคนที่จะต้องระมัดระวังตัว แต่ทางเราก็จัดให้มีอาสาสมัครที่จำเป็นต้องใช้ประจำอยู่แล้ว ส่วนเรื่องการออกแบบเวที ความปลอดภัยบนเวที ระบบแสง เราใช้ผู้มีประสบการณ์ทางด้านนี้มาดูแลและออกแบบให้เราโดยตรง” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงคาบารัต ในคาลิปโซ เรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาอบรมโรงเรียนและการศึกษาคามธรรยาศัย สำหรับนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ถึงอำนวยความสะดวกต่างๆที่ทางคาลิปโซจัดให้มีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร พบว่านักแสดงจำนวน 9 คน ต้องการปรับปรุงห้องแต่งตัวให้มีขนาดใหญ่กว่าในปัจจุบัน นอกจากนี้นักแสดงจำนวน 7 คน ต้องการที่ให้ทางคาลิปโซจัดห้องซั่มให้ เนื่องจากในปัจจุบันทางคาลิปโซไม่มีห้องซั่มให้เพราะข้อจำกัดด้านสถานที่ ต้องซั่มในเวทีจริง ในประเด็นใช้เวทีในการซั่มพบว่านักแสดงจำนวน 11 คน พอใจในการใช้เวทีในการฝึกซั่ม เพราะช่วยทำให้ทราบตำแหน่งในการแสดง นักแสดงจำนวน 6 คน ต้องการให้เพิ่มมุมพักก่อน โดยอาจจัดจากมูมนั่งสือให้เป็นมุมพักก่อน นอกจากนี้นักแสดงคาลิปโซ จำนวน 15 คน ต้องการให้แก้ปัญหาเรื่องการถ่ายเทอากาศเนื่องจากอยู่ชั้นใต้ดิน โดยการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านอาคารสถานที่

“อยากให้ปรับปรุงเรื่องอากาศคะ คือที่ทำงานอยู่ชั้นใต้ดิน แล้วอากาศไม่ค่อยถ่ายเท ก็เคยบอกผู้จัดการไปแล้ว เขาก็แก้โดยการติดเครื่องระบายอากาศ มันก็ดีขึ้น แต่ว่าก็อยากให้อากาศถ่ายเทได้คลี่นี้” (อุ. สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

“เรื่องระบายอากาศคะ ถ้าอยู่ไม่นานก็ไม่เป็นไรคะ แต่พออยู่นานๆ จะเริ่มอึดคัน อยากให้เชิญคนที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องอาคาร มาช่วยคุณคะ” (วรรณ, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดง จำนวน 6 คน ในคาลิปโซ ต้องการให้เพิ่มมุมพักก่อน

“อยากให้จัดมูมนั่งเล่น มีนิตยสารให้อ่านคะ บางทีรอซั่ม หรือ รอแสดง อย่างนี้จะได้มีที่นั่ง สบายๆ บรรเทาจิตใจ” (อุ. สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

การมีส่วนร่วมในการวางแผน โฆษณาของด้านสภาพแวดล้อมที่ศาลิปโซกรุงเทพมหานคร พบว่านักแสดงทุกคนมีส่วนร่วมในการวางแผน โฆษณา แต่ทั้งนี้การตัดสินใจวางแผน โฆษณาในการแสดงจะขึ้นอยู่กับผู้บริหารและผู้สอน

ในเรื่องความต้องการที่จะให้ทางสถานบันเทิงเพิ่มการสนับสนุนทางด้านโคบาย พบว่านักแสดงทุกคน ต่างมีความเห็นว่า ที่ทางสถานบันเทิงจัดให้ก็คืออยู่แล้ว ไม่มีความต้องการด้านโคบายเพิ่มอีก

การจัดสวัสดิการให้กับแสดงนั้น นักแสดงทุกคนมีความพอใจในการจัดสวัสดิการของทางศาลิปโซซึ่งมีสวัสดิการด้านประกันสังคม นอกจากนี้ยังมีการจัดอาหารให้นักแสดง เป็นอาหารบุฟเฟ่ต์ จัดโดยทางโรงแรม ซึ่งนักแสดงที่มีรายได้อต่อเดือนไม่ถึง 10,000 บาท จะได้รับประทานอาหารฟรี ส่วนนักแสดงที่มีรายได้อต่อเดือนมากกว่าหนึ่งหมื่นบาทขึ้นไป ถ้าจะทานอาหาร ก็ต้องเสียเงินให้กับทางสถานบันเทิง 300 บาทต่อเดือน

เรื่องวันหยุดนั้นนักแสดงทุกคนมีความพอใจในการจัดวันหยุด คือทางศาลิปโซมีวันหยุดให้แสดงเดือนละสองครั้ง โดยนักแสดงต้องเข้ามาซ้อมการแสดงประมาณ 16.00 น. เลิกงานประมาณ 23.00 น. อีกทั้งรูปแบบงานที่ต้องมีการแสดงติดต่อกับทุกวันนักแสดงทุกคนมีความเข้าใจว่าไม่อาจจัดวันหยุด ให้หยุดวันเสาร์ อาทิตย์ ได้เหมือนงานอื่นๆ ทั่วไป แต่หากมีความจำเป็นที่จะต้องลาติดต่อกันเป็นระยะเวลาาน นักแสดงก็สามารถลาได้โดยแจ้งให้ทางผู้บริหารทราบล่วงหน้า เพื่อจะได้จัดคิวในการแสดง หากในแต่ละเดือนนักแสดงไม่มีการลา หรือหยุดก็จะคิดเป็นเงินพิเศษทำงานนอกเวลา นอกจากนี้ในแต่ละปีก็จะมีการจัดพาพนักงานทุกคนรวมทั้งนักแสดงไปเที่ยวต่างสถานที่ปีละ 1 ครั้ง มีเงิน โบนัสให้ปีละ 1 ครั้ง

“ขอบคะ อย่างเรื่องอาหารนี้ นักแสดงคนไหนรายได้น้อยก็ให้ทานฟรี หรือรายได้อมากกว่า 10,000 ก็ให้เสียค่าอาหารแค่ 300 บาท เหลือแล้วตกวันละ 10 บาท เป็นอาหารบุฟเฟ่ต์จากโรงแรมคุ้มมากคะ เมื่อเปรียบเทียบกับราคา แล้วไม่เสียเวลาต้องออกไปหาทานข้างนอก” (ปุ๊, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“จะหาสวัสดิการแบบนี้ที่อื่นยากคะ มีอาหารให้ทาน พาไปเที่ยว มีโบนัสประจำปี ทุกปีมีการขึ้นเงินเดือนอย่างนี้จะหาได้จากที่ไหน” (ก้อย, 4 กุมภาพันธ์ 2548)

“การเดินทางก็สะดวกคะ อย่างรถไฟฟ้า รถประจำทางก็มีทุกสาย” (วรรณ , สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

“เรื่องวันหยุดก็ดีคะ เดือนนึง ให้หยุด 2 วัน ถ้าไม่หยุดก็คิด โอทีให้ ประมาณปีใหม่ ก็มีจัดงานปีใหม่ ให้โบนัส พาไปเที่ยวต่างสถานที่ มีขึ้นเงินเดือนด้วยช่วงปีใหม่” (ปุ๊, สัมภาษณ์ 4 กุมภาพันธ์ 2548)

1.6 การประเมินผล

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการคาถิปโซ ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาจากระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

การประเมินผลการซ้อมหรือการแสดงของนักแสดง ในระหว่างการซ้อมผู้สอนและผู้ช่วยสอนจะเป็นผู้ประเมิน ช่วงระหว่างการแสดงนั้นจะให้ผู้สอนและผู้ชมเป็นผู้ประเมินผลการแสดง โดยจะมาจากคำติชมและเสียงปรบมือ ส่วนใหญ่ผู้ชมจะชอบการแสดงของคาถิปโซเป็นจำนวนมาก ในเรื่องการประเมินตัวผู้สอนหรือนักแสดงนั้นทางคาถิปโซไม่มีการประเมินผลงานที่เป็นรูปธรรม แต่อย่างไรก็ตามใช้การวัดกระแสคำนิยมของผู้ชมและความสามารถทางการแสดงของนักแสดง

ด้านผู้บริหารจะประเมินในส่วนของระเบียบวินัย กฎเกณฑ์ต่างๆ

“เราไม่มีการประเมินอะไรเป็นพิเศษ การประเมินของเรา เราดูจากเสียงปรบมือ และคำชมของแขกมากกว่า อย่างเช่น พอเขาเห็น โชว์ของเราแล้วชอบ เขาก็จะลุกขึ้นยืนปรบมือให้เลย หรือก็จะไปหาที่ ลอบบี้ แล้วชมกับพี่ (ผู้จัดการ) ซึ่งก็มีบ่อย มีทุกรอบเรา ส่วนการประเมินตัวผู้สอนนั้นเราไม่มีเลย เราอยู่กับเขาทุกขั้นตอนตั้งแต่ตอนฝึกซ้อม เขาต้องการอะไรเราก็จัดให้ เขาจะกระตือรือร้น รื้อรื้ออยู่ตลอดเวลา ส่วนนักแสดงนั้นเราให้ผู้สอนเป็นคนประเมินเรื่องการแสดง เราจะดูในเรื่องระเบียบวินัย การอยู่ร่วมกัน คุณภาพรวมมากกว่า” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ในระหว่างการซ้อมการแสดงนั้น ผู้สอน และผู้ช่วยสอนจะเป็นผู้ประเมิน พบว่านักแสดงไม่เคยมาโรงเรียนเรื่องความไม่เป็นธรรมในการประเมิน ทั้งนี้ผู้สอนเคยผ่านงานการเป็นอาจารย์สอน ในคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาก่อน จึงมีประสบการณ์ในการสอนและประเมินผล ประเมินผลจากการแสดงของนักแสดงอย่างแท้จริง

นอกจากนี้หากนักแสดง แสดงได้ไม่ดีตามเป้าที่ตั้งไว้ พบว่าผู้สอนมีการบอกผลย้อนกลับให้กับนักแสดง เพื่อทำการปรับปรุงทันทีทั้งระหว่างการซ้อม และการแสดง

ในช่วงการแสดง ผู้สอนจะประเมิน ทำการแสดง จังหวะการเดิน หากเกิดข้อผิดพลาด ก็จะมีการแจ้งให้นักแสดงทราบหลังจากเสร็จสิ้นการแสดงในแต่ละรอบ

ในช่วงการซ้อม จะมีการแจ้งให้นักแสดงทราบและปรับปรุงทันที โดยผู้สอนจะเดินดูนักแสดงโดยรอบ แล้วหากพบนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้สอนก็จะเข้าไปสอนจะเข้าไปสอบถามปัญหาที่เกิดขึ้น และทำการแก้ไข โดยบอกเทคนิคพิเศษเฉพาะตัวบุคคล เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนมีความสามารถ สรีระและศักยภาพต่างกัน เทคนิคการแก้ไข

ปัญหาการแสดงของแต่ละคนจึงต่างกัน หลังจากนั้นผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะดูแลนักแสดงที่มีปัญหาต่อไป

“เราจะเดินดูนักแสดงทั่วห้องครับ ว่าใครเดินได้ไม่ได้ เขาก็จะเข้าไปสอนเทคนิคแต่ละคน เทคนิคแต่ละคนไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับสรีระ และความสามารถ ของแต่ละคน เมื่อสอนแล้วบางทีให้ผู้ช่วยสอนมาดูแล” (พานิช พันธุ์พวงทอง, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงคาบารัต ในคาถิปโซ เรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาอนุกระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอรรถยาศัย สำหรับนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ความคิดเห็นในประเด็นการประเมินผลในกิจกรรมการฝึกซ้อม จะพบว่านักแสดงทุกคนจะผ่านกระบวนการประเมินจากผู้สอน ในช่วงการซ้อม และช่วงการแสดงจากผู้ชมและผู้สอน

ในระหว่างการแสดง จะพบว่านักแสดงทุกคนจะถูกประเมินจากนักท่องเที่ยงที่มาชมการแสดงและผู้สอน นักท่องเที่ยงที่มาชมการแสดงนั้นส่วนใหญ่ หลังจากการแสดงจบ จะพบว่านักแสดงจะเข้าไปติดชมการแสดงของนักแสดงกับผู้จัดการ ซึ่งพบว่าเป็นการชมการแสดง ไม่พบว่ามี การติการแสดง แต่ในช่วงที่มีการเปลี่ยนการแสดง จะมีผู้สอนมานั่งชมการแสดงเป็นการประเมิน ระหว่างการแสดง หากนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ เช่น จังหวะท่าการแสดงไม่ถูกต้อง จังหวะการเดินไม่ถูกต้อง ไม่มีความพร้อมเพียงกันในระหว่างการแสดง ผู้สอนจะแจ้งผลย้อนกลับทันทีหลังจบการแสดงแต่ละรอบ พร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข

“ผู้สอนจะบอกทันทีหลังการแสดงจบ โดยเขาจะไปบอกเราหลังเวที ว่าควรปรับปรุงเรื่องอะไรบ้าง ใครเดินไม่ตรงแถว แถวเบี่ยง แล้วควรปรับปรุงยังไง” (วรรณ , สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

ในระหว่างการซ้อมพบว่าผู้สอนจะเดินดู นักแสดงโดยรอบทุกคน แล้วหากพบนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้สอนก็จะเข้าไปสอนจะเข้ามาสอบถามปัญหาที่เกิดขึ้นและทำการแก้ไข โดยบอกเทคนิคพิเศษเฉพาะตัวบุคคล เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนมีความสามารถ สรีระและศักยภาพต่างกัน เทคนิคการแก้ไขปัญหาการแสดงของแต่ละคนจึงต่างกัน หลังจากนั้นผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะดูแลนักแสดงที่มีปัญหาต่อไป

“อย่างเรื่องเดินสั้นสูงอย่างนี้ ก็ต้องดูว่าเกิดจากอะไร บางคนก็ต้องแก้โดยการเอาไม้ค้ำหลัง บางคนก็แก้โดยการ ใส่สั้นสูงว๊ิง มันต้องมันสรีระของเราด้วย” (อุ, สัมภาษณ์ 5 กุมภาพันธ์ 2548)

ในบางครั้งหลังจากพบปัญหา หากผู้สอนพบว่านักแสดงมีปัญหาแบบเดียวกันหลายคน ผู้สอนจะเรียกนักแสดงที่มีปัญหาลักษณะเดียวกันมาสอนรวมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อจะได้ดูเทคนิคการแก้ปัญหาของแต่ละคน นักแสดงอาจจะนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับคนได้

“อย่างแบ่งกลุ่มกันเป็นกลุ่มย่อย ทำให้เราสามารถสังเกตเทคนิคการแสดงจากคนอื่นๆ แล้วนำมาปรับปรุงให้กับเข้ากับเราได้ง่ายขึ้น” (ก้อย, 4 กุมภาพันธ์ 2548)

ผู้จัดการนั้นจะเป็นผู้ประเมินเกี่ยวกับการวางกฎระเบียบต่างๆ

สรุปประเด็นความต้องการด้านการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอรรถยาศัยของนักเดินคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในกาลิปโซ

ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเดินคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในกาลิปโซ

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการกาลิปโซ ในเรื่องความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียน สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ด้านผู้สอน พบว่าผู้จัดการมีความคิดเห็นว่าคุณลักษณะผู้สอนมีความเหมาะสม ผู้จัดการมีความมั่นใจในศักยภาพของผู้สอน อีกทั้งผู้จัดการมีความเห็นว่า ผู้บริหารไม่ควรเข้าไปก้าวก่ายการจัดกิจกรรมซ้อมการแสดง นอกจากนี้ผู้สอนคนปัจจุบันยังได้ร่วมงานกับทางกาลิปโซมาเป็นเวลา 10 ปี อีกทั้งมีประสบการณ์ในทางการสอนการแสดงในคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้สอนยังมีการพัฒนาตัวเองให้ตามกระแสความนิยมในการแสดงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งวัดได้จากผลงานที่ผ่านมาเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยงทั้งในและต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้สอนจะสอนการแสดงคาบารัดแล้ว พบว่าผู้สอนยังมีการสอนการวางตัวและการใช้ชีวิตประจำวันของสาวประเภทสองในสังคม ดังนั้นผู้สอนจึงได้รับความไว้วางใจจากผู้บริหารให้เป็นผู้กำหนดรูปแบบตลอดจนการออกแบบการแสดง รวมทั้งเป็นผู้กำหนดกิจกรรมการซ้อม และการประเมินการแสดงของนักแสดง

จากการที่ผู้บริหารไม่ได้มีการว่าจ้างผู้สอนเพิ่มนั้นเนื่องจาก ผู้บริหารกลัวการขัดแย้งในเรื่องแนวคิดการแสดงระหว่างผู้สอนด้วยกันเอง เพราะผู้สอนแต่ละคนจะมีเทคนิคในการแสดงต่างกัน การที่มีผู้สอนจำนวนมากจึงอาจก่อให้เกิดปัญหาได้ แต่การมีผู้สอนเพียงคนเดียวอาจทำให้ผู้สอนไม่สามารถดูแลนักแสดงได้อย่างทั่วถึง ผู้สอนจึงมีการแก้ปัญหาโดยการให้นักแสดงที่มีประสบการณ์มาเป็นผู้ช่วยสอน โดยผู้สอนจะสอนการแสดงและเทคนิคการแสดงให้กับผู้ช่วยสอน หลังจากนั้นผู้ช่วยสอนจะไปสอนนักแสดงตามที่ผู้สอนกำหนด ซึ่งอาจจะไปสอนเป็นกลุ่มย่อยหรือรายบุคคลตามความเหมาะสม

2. ด้านเนื้อหา พบว่าผู้จัดมีความคิดเห็นว่าเนื้อหาที่ผู้สอนจัดมีความเหมาะสม ผู้บริหารให้ขึ้นอยู่กับดุลพินิจและการพิจารณาของตัวผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดรูปแบบเนื้อหาที่จะใช้สอนนักแสดง เพราะผู้สอนจบมาทางด้านการศึกษาจากประเทศเยอรมันมาโดยตรง และยังคงเป็นอาจารย์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังมีประสบการณ์ในการทำงานมานาน ผู้สอนจึงทราบว่านักแสดงควรจะเรียนรู้เรื่องอะไรที่เกี่ยวกับการแสดง ทางผู้บริหารจึงไม่ได้มีการกำหนดเนื้อหาที่จะใช้สอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกซ้อมจะเห็นว่านักแสดงควรจะได้รับความรู้เรื่องอะไรบ้าง

เนื้อหาที่สำคัญต่อการแสดงคาบารัต คือเรื่อง จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบารัตของนักแสดง ซึ่งจะคัดแปลงตามลักษณะและบุคลิกของนักแสดง

3. ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ผู้จัดการมีความเห็นว่าผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ผู้จัดการมีความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการซ้อมการแสดงของผู้สอนเป็นอย่างมากและให้เป็นสิทธิขาดแก่ผู้สอนในการกำหนดและออกแบบกิจกรรมการซ้อม เนื่องจากผู้สอนจะสอนนักแสดงตามลักษณะบุคลิกและความสามารถของนักแสดง ในเรื่องรูปแบบการแสดง เมื่อผู้สอนเลือกเพลงตามกระแสความนิยมแล้ว จึงจินตนาการถึงรูปแบบการแสดง และทำการแสดงของนักแสดงตามบุคลิกของนักแสดงแต่ละคน เนื่องจากผู้สอนมีความเห็นว่า การแสดงของทางคาบารีโซจะมีการเปลี่ยนแปลงปีละครั้ง รูปแบบการแสดงจึงแสดงซ้ำๆ กันเป็นเวลานาน หากนักแสดงต้องแสดงฝืนบุคลิกและความสามารถของนักแสดง จะทำให้นักแสดงไม่สามารถแสดงได้ดี

ในส่วนของนักแสดงที่เข้ามาทำงานใหม่ พบว่าทางผู้สอนได้มีการปรับพื้นฐานของนักแสดงแต่ละคนให้อยู่บนพื้นฐานที่เป็นเอกลักษณ์ของคาบารีโซ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับพื้นฐานให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

รูปแบบการสอนพบว่าผู้สอนจะมีจะสอนทำการแสดงทีละท่อนเพลง โดยผู้สอนจะมีการสาธิตทำการแสดงประกอบคำอธิบาย แบ่งเป็นกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อยตามความเหมาะสม

4. อุปกรณ์การสอนพบว่า ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีการเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสม โดยผู้บริหารจะให้ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้สอน ผู้สอนจะพิจารณาความเหมาะสมว่าควรจะใช้อุปกรณ์อะไรในการแสดงหรือการซ้อม โดยผู้สอนจะเสนอมายังผู้บริหาร ทางผู้บริหารจะเป็นฝ่ายจัดทำให้ตามความต้องการของผู้สอน

อุปกรณ์ที่ใช้ในการซ้อมการแสดงที่สำคัญคือเครื่องเสียง กระดานคำ แผ่นแผนภูมิแสดงตำแหน่งและจังหวะการแสดงคาบารัต ซึ่งพบว่ามีเครื่องเตรียมกระดานคำและแผ่นแผนภูมิขนาดใหญ่ ซึ่งนักแสดงทุกคนสามารถมองเห็นด้วยกันอย่างทั่วถึง บางครั้งมีการใช้เครื่องฉายวีดิทัศน์ขนาดใหญ่มาฉายภาพการแสดงคาบารัตเพื่อให้นักแสดงสามารถมองเห็นภาพรวมการแสดง

ในการซ้อมการแสดงผู้สอนได้จัดอุปกรณ์จริงที่ใช้ในการแสดงให้กับนักแสดง ซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักแสดงด้วยคือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน

ในเรื่องอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ รองเท้า และเครื่องสำอางผู้บริหารจะสนับสนุนงบประมาณ ไปจัดหาเองตามความพอใจ เดือนละ 1 ครั้ง

5. สภาพแวดล้อม ผู้จัดการมีความเห็นว่าสถานที่ในปัจจุบันมีความเหมาะสมในแง่ของธุรกิจคือตั้งอยู่ใจกลางแหล่งบันเทิง แต่ก็มีข้อจำกัดเรื่องสถานที่ ที่ต้องเช่า โรงแรมเอเชียเป็นโรงละครและสำนักงาน ทำให้ได้พื้นที่ในการใช้สอยน้อย ทำให้ไม่มีห้องซ้อมการแสดง จึงต้องใช้เวทีการแสดงจริงในการฝึกซ้อมการแสดง นอกจากนี้ยังได้พื้นที่เป็นชั้นใต้ดิน จึงทำให้อากาศถ่ายเทไม่สะดวก และทำให้เกิดสภาพอึดอัด ทางผู้บริหารปรับปรุงสภาพแวดล้อมโดยการนำรูปมาติดตามฝาผนัง และติดตั้งเครื่องระบายอากาศ นอกจากนี้ยังมีบริการห้องน้ำและการรักษาความปลอดภัยจากโรงแรมเอเชีย

สวัสดิการพบว่าทางคาสิโฆ ได้จัดให้มีประกันสังคม นอกจากนี้ยังมีการจัดอาหารให้นักแสดง มีวันหยุดให้เดือนละ 2 ครั้ง เมื่อสิ้นปี จะมีโบนัสและการเพิ่มเงินเดือน พานักแสดงไปเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ

ทั้งนี้เรื่องความต้องการด้านสภาพแวดล้อม ผู้บริหารจะรับฟังความคิดเห็นจากพนักงานทุกคนและนำมาปรับปรุงตามความต้องการของพนักงาน

6. การประเมินผลการแสดงของนักแสดง พบว่าทางผู้จัดการมีความเห็นว่ารูปแบบการประเมินผลของผู้สอนมีความเหมาะสม อีกทั้งพึงพอใจในตัวผู้สอน จึงให้เป็นสิทธิ์ขาดกับผู้สอนในการประเมินนักแสดง ซึ่งจะแบ่งเป็นช่วงการซ้อมการแสดงและช่วงการแสดง โดยในช่วงซ้อมการแสดงผู้สอนจะประเมินและมีการแจ้งผลการประเมินทันทีเมื่อนักแสดงทำการแสดงคาบารัดี้ไม่ได้ตามเป้าหมายที่ผู้สอนได้วางไว้ แล้วจึงทำการสอนให้นักแสดงปรับปรุงการแสดงทันที โดยผู้สอนจะเป็นผู้สอนเองหรือให้ผู้ช่วยสอนมาทำการสอนทั้งนี้อยู่ที่ผู้สอนจะพิจารณาตามความเหมาะสม ส่วนในช่วงการแสดงผู้สอนจะดูการแสดงหน้าเวทีการแสดง หากนักแสดงคาบารัดี้แสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ เมื่อจบการแสดงในแต่ละรอบก็จะมีการแจ้งให้นักแสดงทราบทันที เพื่อปรับปรุงการแสดงในรอบต่อไป

ในส่วนของคุณคิดเห็นของนักแสดงคาบารัดี้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถสรุปความต้องการได้ดังนี้

1. นักแสดงทุกคนมีความเห็นว่า ผู้สอนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมคือ มีการใช้คำพูดที่เป็นกันเองในระหว่างการฝึกซ้อม ไม่มีการใช้คำพูดที่หยาบคาย เคารพให้เกียรตินักแสดง มีการชมนักแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดี หากนักแสดงเกิดปัญหาในการแสดง ผู้สอนจะมีการใช้เวลาซ้อมนอกตารางเป็นพิเศษแก่นักแสดง มีการดูแลเอาใจใส่นักแสดงเป็นอย่างดี มีการบอกแหล่ง

สื่อต่างๆที่นักแสดงสามารถไปค้นคว้าเพิ่มเติมได้ เช่น ผู้สอนมีการแนะนำนิคยสารที่น่าสนใจเกี่ยวกับกระแสนันทิง การสอนของผู้สอนจะคำนึงถึงศักยภาพ ความสามารถความแตกต่างของนักแสดง ในส่วนของการคิดทำการแสดง ผู้สอนจะคุบคุลิกท่าทางของนักแสดงแต่ละคน นอกจากนี้นักแสดงมีความคิดเห็นว่าตัวผู้สอนมีการแสวงหาความรู้อยู่เสมอ ในการตามกระแสความนิยมด้านข่าวสารบันเทิงโดยเฉพาะในต่างประเทศเพื่อใช้ปรับปรุงการแสดง

ในด้านจำนวนผู้สอน นักแสดงทุกคนมีความพอใจที่มีผู้สอนเพียงคนเดียว แล้วมีผู้ช่วยสอนในการซ้อมการแสดงคาบาเรต์ ซึ่งหากมีผู้สอนจำนวนมากเกินไปอาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างผู้สอน เนื่องจากผู้สอนแต่ละคนจะมีเทคนิคในการแสดงต่างกัน นอกจากนี้ผู้สอนยังมีการเปิดโอกาสให้นักแสดงทุกคนสามารถร่วมซ้อมการแสดง เพราะเป็นกฎข้อบังคับของสถานบันเทิงที่นักแสดงทุกคนต้องได้รับการฝึกซ้อม

นอกจากนี้นักแสดงคาบาเรต์ทุกคนยังมีความเห็นว่า ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการแสดงความคิดเห็นในเรื่องรูปแบบและการออกแบบการแสดง ทำการแสดง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การจัดคิวนักแสดงในการแสดงและการจัดคิววันหยุด แต่ทั้งนี้การตัดสินใจครั้งสุดท้ายในเรื่องรูปแบบและการออกแบบการแสดงจะขึ้นอยู่กับผู้สอนเป็นผู้พิจารณาและเมื่อเกิดปัญหาในการแสดงพบว่าตัวผู้สอนเองมีการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่นักแสดงทุกคน ทั้งในเรื่องการแสดง และเรื่องส่วนตัว

2. ด้านเนื้อหา พบว่านักแสดงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องความจำเป็นต่อเนื่องในการแสดงคาบาเรต์ ในด้านต่างๆ นอกเหนือจากการเรียนรู้ในเรื่องทำการแสดงคาบาเรต์ จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ได้ดังนี้ดังนี้

2.1 การคุรรักษาผิวหน้า และรูปร่าง จำนวน 18 คน

2.2 เทคนิคการแต่งหน้าจำนวน 18 คน

2.3 ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน จำนวน 18 คน

2.4 การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 15 คน

2.5 รูปแบบการเดินจำนวน 14 คน

2.6 การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 10 คน

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีวิธีการสอนเรื่องทำการแสดงคาบาเรต์ จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดงเหมาะสม จึงไม่มีความต้องการด้านใดเป็นพิเศษ ผู้สอนจะมาก่อนการซ้อมการแสดง หลังจากนั้นผู้สอนจะมาเตรียมอุปกรณ์และสถานที่ ที่จะใช้ในการซ้อมการแสดง ในช่วงก่อนการ

ซ้อม พบว่าผู้สอนได้มีการเปิดเพลงในแสดงฟังทั้งเพลง และมีการเดินทำพื้นฐานเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักแสดง ในบางครั้งจะมี วิชาทัศนมาประกอบการสอน เพื่อให้ให้นักแสดงได้เห็นตัวอย่างการแสดงคาบารัตซ์ของต่างประเทศ ผู้สอนยังมีการสาธิตและอธิบายประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพและเข้าใจเทคนิคการแสดงในทำนั้นๆ หากนักแสดงมีปัญหา พบว่าผู้สอนยังมีการสอนเทคนิคเฉพาะตัวของนักแสดงแต่ละคน เพราะผู้สอนคำนึงถึงความแตกต่างกันระหว่างบุคคลของนักแสดง ในระหว่างการสอนผู้สอนยังไม่มีมีการแสดงอารมณ์ไม่พอใจในตัวนักแสดง

นักแสดงทุกคนยังมีโอกาสซ้อมโดยเท่าเทียมกัน ไม่มีการกีดกันให้นักแสดง ในระหว่างการแสดงหากนักแสดง แสดงได้ดีหรือไม่ตรงตามเป้าหมายผู้สอนจะมีประเมินผลและแจ้งให้นักแสดงทราบทันที จากนั้นผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะเข้าไปสอนเป็นรายบุคคล หรือแบ่งเป็นกลุ่มย่อยตามการพิจารณาของผู้สอน นอกจากนี้ผู้สอนมีการสอนทำการแสดง ที่ละท่อนเพลงไปจนจบทั้งเพลง

นอกเหนือจากนั้น ในประเด็นที่นักแสดงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องความจำเป็นต่อเนื่องเกี่ยวกับการแสดงคาบารัตซ์ นั้นพบว่านักแสดงมีความต้องการให้มีการจัดในรูปแบบ ต่างๆ ดังนี้

3.1 การจัดฝึกอบรมที่จัดโดยทางสถานบันเทิงเป็นผู้ประสานให้ผู้เชี่ยวชาญหรือองค์กรต่างๆ มาจัดให้ แล้วให้จัดลงทะเลเรียนตามที่สนใจ อาจจะเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 18 คน

3.2 จัดบงให้ไปเรียนตามความสนใจ จำนวน 9 คน

3.3 ดูงานต่างสถานที่ จำนวน 7 คน

4. อุปกรณ์การเรียนการสอน จากการสัมภาษณ์นักแสดงคาบารัตซ์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความคิดเห็นว่า อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ผู้สอนจัดให้มีความเหมาะสมอยู่แล้ว ทั้งที่เป็นด้านปริมาณคือนักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อนั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน และคุณภาพ คือสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้นั้นมีคุณภาพดี

อีกทั้งอุปกรณ์ ที่ใช้ในการซ้อม การแสดง นั้น ได้ใช้อุปกรณ์จริงที่ใช้แสดงในการซ้อม ทำให้นักแสดงเกิดความเคยชินกับอุปกรณ์

นอกจากนี้ในบางครั้งผู้สอนยังได้มีการนำเทคโนโลยีต่างๆ มาประกอบการสอน เช่น เครื่องฉายวีดิทัศน์

อุปกรณ์บางอย่างนักแสดงก็มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เช่น เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงหรือการซ้อมการแสดง เช่น ชิงช้า ไม้เท้า กลอง การคัดเลือก จะพิจารณาการเตรียมอุปกรณ์จากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณ์

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ เครื่องสำอางและรองเท้า นั้นพบว่านักแสดงมีความพอใจเป็นอย่างมาก ที่ทางฝ่ายบริหาร ได้จัดงบประมาณแล้วให้นักแสดงไปเลือกซื้อตามความพอใจ

ของแต่ละคน ซึ่งหากใช้ไม่หมดในแต่ละเดือน นักแสดงก็สามารถมาขอเบิกงบประมาณของเดือนต่อไปได้ โดยไม่มีการหักไปทบกับเดือนต่อไป

นอกจากสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหารเอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหารไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ

5. ในเรื่องสภาพแวดล้อม นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความคิดเห็นแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ มีความคิดเห็นว่าสิ่งที่ทางคาบิโรจัดให้มีความเหมาะสมและเพียงพออยู่แล้ว ทั้งในด้านการบริการอาหารให้กับนักแสดง ห้องแต่งตัว ที่แยกนักแสดงชายหญิง การประกันสังคม วันหยุด จำนวน 8 คน นอกเหนือจากนี้นักแสดงกลุ่มที่ 2 มีความเห็นว่านอกเหนือจากประเด็นที่นักแสดงกลุ่มแรกกล่าวมา ควรจะปรับปรุงเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

5.1 ต้องการให้แก้ปัญหาเรื่องการถ่ายเทอากาศ จำนวน 15 คน

5.2 ต้องการปรับปรุงห้องแต่งตัวให้มีขนาดใหญ่ จำนวน 9 คน

5.3 ต้องการที่ให้ทางคาบิโรจัดห้องซ้อม จำนวน 7 คน

5.4 ต้องการให้มีมุมพักผ่อน ร่วมกับมุมหนังสือ จำนวน 6 คน

สิ่งที่ต้องการให้ปรับปรุงมากที่สุดคือการระบายอากาศ เนื่องจากเป็นชั้นใต้ดิน ทำให้อากาศถ่ายเทไม่สะดวก แต่ทั้งนี้ทางผู้บริหาร ได้มีการปรับปรุงโดยการติดเครื่องระบายอากาศ และมีการตกแต่งสภาพแวดล้อมโดยการนำรูปภาพ หรือต้นไม้มาวางไว้เพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อม แต่สิ่งที่นักแสดงต้องการคือให้เชิญผู้เชี่ยวชาญด้านอาคารสถานที่มาเป็นผู้แก้ปัญหาเรื่องการระบายอากาศ สิ่งที่นักแสดงมีความคิดเห็นเป็นสอบแนวทาง คือ ต้องการให้มีห้องซ้อมการแสดงต่างหาก เนื่องจากปัจจุบันต้องใช้เวทีการแสดงในการซ้อม เนื่องจากทางร้านมีข้อจำกัดทางด้านสถานที่ เพราะต้องเช่าสถานที่จากโรงแรมเอเชีย นอกจากนี้นักแสดงบางส่วนยังมีความเห็นว่าการใช้เวทีในการซ้อมการแสดงมีความเหมาะสมอยู่แล้ว เนื่องจากเป็นการใช้สถานที่จริงในการซ้อมทำให้เกิดความเชี่ยวชาญในการแสดงมากยิ่งขึ้น

6. การประเมินผล นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความคิดเห็นว่าการประเมินผลที่จัดอยู่ปัจจุบันมีความเหมาะสม โดย นักแสดง จะผ่านกระบวนการประเมินจากผู้สอน ในช่วงการซ้อม ในช่วงการแสดงจากผู้ชมและผู้สอน

ในช่วงการซ้อมการแสดงหากผู้สอนพบนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้สอนก็จะเข้าไปสอนจะเข้ามาสอบถามปัญหาที่เกิดขึ้น และทำการแก้ไข โดยบอกเทคนิคพิเศษเฉพาะบุคคล เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนมีความสามารถ สรีระและศักยภาพต่างกัน เทคนิคการแก้ไขปัญหาการแสดงของแต่ละคนจึงต่างกัน หลังจากนั้นผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะดูแลนักแสดงที่มีปัญหาต่อไป บางครั้งหากผู้สอนพบว่านักแสดงมีปัญหาแบบเดียวกันหลายคนผู้สอนจะเรียกนักแสดงที่มีปัญหาลักษณะมาสอนรวมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อจะได้ดูเทคนิคการแก้ปัญหของแต่ละคน นักแสดงอาจจะนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับตนได้

ในระหว่างการแสดง นักแสดงจะถูกประเมินจากนักท่องเที่ยวที่มาชมการแสดง และผู้สอนในส่วนของนักท่องเที่ยวจะเข้าไปดูชมการแสดงกับผู้จัดการหลังจากการแสดงจบในแต่ละรอบ ซึ่งจะพบว่านักท่องเที่ยวมีแต่ความนิยมชมชอบในการแสดง ในส่วนของผู้สอนหากนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ผู้สอนจะแจ้งผลย้อนกลับทันทีหลังจบการแสดงแต่ละรอบพร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข

ความต้องการทางการตามอรรถศาสตร์ของนักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในคาลิปโซ

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการคาลิปโซ ในความต้องการทางการศึกษาตามอรรถศาสตร์ พบว่าผู้จัดการคาลิปโซ ไม่ได้มีนโยบายในการจัดการศึกษาตามอรรถศาสตร์ให้แก่นักแสดงทั้งในด้านบุคคลและด้านสื่อ เพราะการสอนการแสดงคาบาริที่ผู้สอนจัดให้กับนักแสดงนั้นเพียงพออยู่แล้ว ในด้านบุคคลหากนักแสดงคนใดมีความต้องการที่จะเรียนรู้รูปแบบและทำการแสดงคาบาริเป็นพิเศษก็สามารถเรียนรู้ได้จากผู้สอนเป็นการเพิ่มเติมตามความเหมาะสมและการพิจารณาของผู้สอน ส่วนทางด้านสื่อ คาลิปโซไม่มีนโยบายที่จะจัดซื้อนิตยสารหรือวีดิทัศน์ ให้นักแสดง หากนักแสดงมีความต้องการที่จะศึกษาจากนิตยสารหรือวีดิทัศน์ ก็เป็นความรับผิดชอบของนักแสดงที่จะจัดหาเอง

ในส่วนของนักแสดงพบว่า ในด้านบุคคลนักแสดงได้รับความรู้จากผู้สอนเพียงพอต่อความต้องการของนักแสดงอยู่แล้ว แต่มีความต้องการทางด้านสื่อ โดยให้ทางผู้บริหารจัดนิตยสารบันเทิงจัดมูมนั่งสื่อซึ่งเป็นมูมพักผ่อนด้วย โดยมีโทรทัศน์และเครื่องเล่นวีดิทัศน์ให้กับนักแสดง เพื่อติดตามความเคลื่อนไหวข่าวสารบันเทิงในต่างประเทศ จำนวน 18 คน

แนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับนักเต้นคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในคาลิปโซ

คาลิปโซมีความต้องการที่จะให้นักแสดงมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา เพราะหากนักแสดงมีความสามารถเพิ่มขึ้น ก็ย่อมส่งผลดีต่อทางสถานบันเทิง แต่ทางคาลิปโซไม่ได้มีนโยบายที่ออกมาในเชิงรูปธรรม ทั้งนี้การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนให้ขึ้นอยู่กับพิจารณาตามความเหมาะสมของผู้สอน ทางผู้บริหารมีหน้าที่สนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของผู้สอน แต่ทั้งนี้ผู้บริหารได้ มีการเน้นให้เป็นการติดตามความสามารถและบุคลิกลักษณะของนักแสดงแต่ละคน

ในส่วนนี้นักแสดงพบว่ามีความต้องการจัดการศึกษานอกระบบควรจะจัดในเรื่อง ดังนี้

- คนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น)
จำนวน 18 คน
- วิธีการดูแลรักษารูปร่าง หน้าตา จำนวน 18 คน
- เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 18 คน
- การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 15 คน
- รูปแบบการเดิน จำนวน 14 คน
- การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 10 คน

นอกจากนี้นักแสดงยังต้องการให้มีการแก้ปัญหาเรื่องการระบายนอกอากาศ และนักแสดงบางคนต้องการให้มีห้องซ้อมการแสดง

รูปแบบการจัด

- จัดโดยสถานบันเทิงโดยประสานให้มีผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ มาสอนตามความสนใจของนักแสดง อาจจัดให้บริการฟรี หรือเก็บค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 18 คน
  - สนับสนุนค่านงบประมาณแก่นักแสดงไปเรียนตามความสนใจตามองค์กรต่างๆ จำนวน 9 คน
  - การพานักแสดงไปดูงานต่างสถานที่ จำนวน 7 คน
  - รูปแบบการแก้ปัญหาการระบายนอกอากาศ เนื่องจากผู้บริหารมีการแก้ปัญหาโดยการติดตั้งเครื่องระบายนอกอากาศปรากฏว่าสามารถแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่ง นักแสดงต้องการให้มีการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางด้านอาคารสถานที่มาแก้ปัญหาโดยตรง ในด้านห้องซ้อมนักแสดงมีความต้องการให้ทางผู้บริหารแก้ปัญหาเรื่องนี้ตามความเหมาะสม

แนวทางการจัดการศึกษาตามอรรถาธิบายสำหรับนักเดินคาบเร่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในคาลิปโซ

การจัดการศึกษาตามอรรถาธิบายของคาลิปโซนั้น พบว่าทางผู้บริหารไม่ได้มีการสนับสนุนและออกเป็นนโยบาย ทั้งนี้ทางผู้บริหารมีความเห็นว่าผู้สอนได้จัดการสอนให้กับนักแสดงเพียงพออยู่แล้ว แต่ในด้านของนักแสดงพบว่ามีนักแสดงต้องการให้มีการจัดการศึกษาตามอรรถาธิบายในเรื่องข่าวสารความเคลื่อนไหวในต่างประเทศ ด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

- คนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น)
จำนวน 18 คน
- วิธีการดูแลรักษารูปร่าง หน้าตา จำนวน 18 คน

- เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 18 คน
- การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 15 คน
- รูปแบบการเดิน จำนวน 14 คน
- การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 10 คน

รูปแบบการจัด

- มีการจัดมุมหนังสือซึ่งอาจเป็นมุมพักผ่อน ที่มีนิตยสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับข่าวสารด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร จำนวน 18 คน

- จัดห้องคู่มือทัศนกรรมการแสดงคาบาเร่ต์ จำนวน 18 คน

- จัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับข่าวสารความรู้ด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร จำนวน 18 คน

สาเหตุที่นักแสดงมีความต้องการให้คาลิปโซเป็นผู้จัดเนื่องจาก นิตยสารต่างประเทศส่วนใหญ่มีราคาแพง

ตอนที่ 2 กรณีศึกษา ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า

สภาพทั่วไปของ ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า

ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า เป็นสถานบันเทิงที่เปิดอยู่ใจกลางแหล่งบันเทิงที่เป็นที่รู้จักของทั้งในและนอกประเทศ ตั้งอยู่บริเวณถนนสีลม กรุงเทพมหานคร ใน ซอย 4 ถ. สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร เจ้าของกิจการเป็นชาวไทย โดยการจัดการและการบริหารชาวไทย

ฟรีแมน แคนซอร์ริน่า เป็นสถานบันเทิงที่เปิดการแสดงคาบาเร่ต์ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยมของในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย ในแต่ละคืนจะมีนักท่องเที่ยวมาเข้าชมการแสดงเป็นจำนวนมาก

1.1 ด้านผู้สอน

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการฟรีแมน แคนเซอร์รีน่า ในเรื่องความต้องการเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาอนุกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบาริเร่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ในการคัดเลือกผู้สอน ในอดีตได้มีการว่าจ้างผู้สอนชาวต่างประเทศซึ่งได้มาจากการแนะนำมาทำการวางรากฐาน แต่ด้วยความไม่พร้อมของผู้สอนทำให้ต้องออกจากการงานไป ในปัจจุบันทางฟรีแมนไม่ได้มีการว่าจ้างผู้สอนมาทำการสอนหรือออกแบบการแสดงแต่อย่างใด เนื่องจากเห็นว่านักแสดงมีความพร้อมและทักษะในการแสดงที่จะคิดและวางรูปแบบการแสดงเอง อีกทั้งนักแสดงส่วนใหญ่จะจบมาทางด้านการศึกษาโดยตรง

“การคัดเลือกของเรา เราต้องการคนที่ทุ่มเทให้กับเราจริงๆ เมื่อก่อนตอนเปิดร้านใหม่ๆ เราได้จ้างครูสอนเป็นผู้หญิงฝรั่ง ทำงานเป็นแดนซ์เซอร์มาก่อน เขาก็มาวางรากฐานให้กับเรา แต่พอมาช่วงหลัง เขารับงานนอกด้วย ทำให้เขาทำงานกับเราไม่เต็มที่ในจุดนี้เขาก็เลยต้องออกไป” (อนันต์ อำนวยเรือง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

เนื่องจากไม่มีผู้สอน นักแสดงจึงต้องมีการพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง เพราะต้องมีการเปลี่ยนการแสดงทุกวัน การคิดและออกแบบการแสดงจึงต้องอาศัยทักษะหลายด้านประกอบกัน จากประสบการณ์และการที่นักแสดงบางคนมีความสามารถต่างกันก็สามารถนำมาใช้ในการแสดงได้ เช่น นักแสดงบางคนมีความสามารถในการออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย ทางร้านก็ได้มีการว่าจ้างนักแสดงคนดังกล่าวเพิ่มเติมในการออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกายนอกเหนือจากการแสดง รูปแบบการแสดงคาบาริเร่ของทางฟรีแมนนั้นจะเป็นการการแสดงเลียนแบบการแสดงที่มีชื่อเสียงจากทั้งในและนอกประเทศ จะมีการแสดงบางการแสดงที่มีการคิดรูปแบบการแสดงเอง แต่ยังคงใช้เพลงที่เป็นที่นิยม

การพัฒนาตัวเองของนักแสดงนั้น ได้มาจากการเลียนแบบการแสดง ซึ่งไม่พบปัญหาในการคิดการแสดง เนื่องจากนักแสดงมีประสบการณ์และเรียนมาทางด้านการศึกษาโดยตรง

“ปัจจุบันนักแสดงของเราจะมีการพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง เพราะโชว์ของเราเป็นโชว์ที่เปลี่ยนทุกวันโชว์จะไม่ซ้ำกันเลย นักแสดงของเราจะคิดโชว์เองหมด ไม่ว่าจะเป็นการคิดท่าเต้น หาเพลง ชุดเครื่องแต่งกาย เพราะในทีมของเราแต่ละคนจะมีความสามารถหลากหลาย อย่างบางคนก็มีความสามารถด้านตัดเย็บ แต่เราก็ไม่ได้ให้เขาทำฟรีๆ ให้เรานะ แต่เป็นในแบบที่เราจ้างเขาให้ค่าตอบแทนเขา เราถือว่าเป็นการทำงานนอกเวลาไม่เกี่ยวกับเรา แบบช่วยๆ กันไป เพราะฝีมือเขาดี อย่างเรื่องการแสดงก็จะมีหัวหน้านักแสดงเป็นตัวตั้งตัวตีในการคิด แต่ก็ไม่ใช่เขาคิดคนเดียวนะ ทุกคนต้องช่วยกันคิด แล้วมาคุยกันจึงจะแสดงโชว์ได้

ส่วนใหญ่ผู้นักแสดงของเรา จะเป็นการเลียนแบบโชว์ตามมิวสิควิดีโอจากต่างประเทศบ้าง ในประเทศบ้าง ไม่แน่นอน บางโชว์ก็คิดทำตัวเอง หลายคนก็จบทางด้านการศึกษาโดยตรง จึงไม่ค่อยมีปัญหา เพราะการคัดเลือกนักแสดงของเรา เราคัดกันที่ความสามารถโดยตรง ไม่มีเส้นหน้าตาเป็นเรื่องรองลงมา

การพัฒนาตัวเองของเขาส่วนมากก็จะดูจากมิวสิควิดีโอจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ แล้วก็ไปดูโชว์ตามร้านที่มีชื่อเสียงต่างๆ เพราะทุกที่จะมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง อย่างของเราจะเน้นการโชว์เลียนแบบ เพราะเราเปลี่ยนการแสดงทุกวัน จะให้มาคิดเองทุกชิ้นตอนก็ไม่ไหว ที่เราเปลี่ยนโชว์ทุกวันก็เนื่องมาจากลูกค้าของเราเป็นกลุ่มเคมิลลอค ไม่เหมือนที่คาลิโพรและอัลคาซ่า ตรงนั้นเขาเน้นนักท่องเที่ยวจากต่างชาติ ซึ่งจะเปลี่ยนกันมาตลอด ไม่ซ้ำกัน มาเที่ยวกันปีละครั้ง ทำให้เขาก็ต้องเปลี่ยนโชว์ปีละครั้ง” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

เมื่อนักแสดงคิดและออกแบบการแสดงแล้ว จะนำมาแลกเปลี่ยนความเห็นแล้วสอน โดยใช้รูปแบบการสาธิตให้นักแสดงอื่นๆ ดู โดยจะทำการสอนและซ้อมการแสดงในช่วงคอนเสิร์ตของทุกวัน

“แต่ละวันจะมีการคิดการแสดงของวันถัดไปหลังจากนั้นจึงมาซ้อมกันในช่วงคอนเสิร์ตทุกวัน ทุกคนต้องมาซ้อมนะ เพราะโชว์เราเปลี่ยนทุกวัน หากเขาไม่มาซ้อมก็จะทำให้แสดงกันไม่ได้ จำตำแหน่งของตนเองไม่ได้ เมื่อแต่ละคนคิดทำมาแล้วก็จะเอามาเสนอกัน แล้วจึงมาซ้อมร่วมกัน” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

เมื่อมีปัญหาในการแลกเปลี่ยนความคิดในการแสดง จะมีการแก้ปัญหาโดยการพูดคุยกัน

“เวลาเกิดปัญหาเราจะคุยกัน เพื่อให้งานออกมาดี ตรงนี้ที่จะไม่เข้าไปยุ่ง เพราะที่ให้อิสระเขาเต็มที่ แต่ละคนเขาก็จะมีความคิดต่างกัน ไป เพราะพื้นฐานอะไรหลายอย่างต่างกัน แต่เราก็คุยกันได้” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ทางฟรีแมนได้มีการจัดสนับสนุนรูปแบบการเรียนรู้ โดยการเตรียมสื่อต่างๆ เช่น มิวสิควิดีโอจากต่างประเทศ นิตยสารต่างๆ ตลอดจนมีการสนับสนุนด้านงบประมาณให้ไปดูงานตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งหากทางนักแสดงต้องการอะไรเพิ่มเติมก็สามารถบอกความต้องการ แล้วจึงจัดหาให้

“โชว์ของเราจะมีการเปลี่ยนทุกวัน ที่จะซื้อมิวสิควิดีโอใหม่ๆ มาให้เขาได้ศึกษากัน มีการรับนิตยสาร เพื่อให้เขาดูแบบซูด อย่างบางทีก็ให้เงินเขาไปดูงานในต่างประเทศบ้าง ในประเทศบ้าง เพื่อให้เขาไปดูว่าที่อื่นเขาพัฒนาไปถึงไหน เราควรปรับปรุงอะไร แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะได้ไปพร้อมกัน เพราะเราถือว่าเป็นการไปดูงาน ไม่ใช่การไปเที่ยวส่วนใหญ่จะให้ไปครั้งละคน นอกจากไปเมืองนอก อาจจะไปครั้งละ 2-3 คน

การที่เขาเห็นอะไรใหม่ๆ เขาก็มาพัฒนาการแสดง ซึ่งก็จะเกิดประโยชน์กับเรา” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ในเรื่องความต้องการด้านอื่นที่ๆนอกเหนือจากประเด็นที่กล่าวมาในช่วงต้นพบว่า ทางผู้บริหารไม่ได้มีความต้องการให้นักเดินคามาเร่ต์ได้เรียนรู้เพิ่มเติมเป็นพิเศษ

“ตรงนี้เราก็มีการรับนิตยสาร ชื่อมิวสิควีดีโอจากต่างประเทศอยู่แล้ว แล้วเขาก็สนใจดี ใช้กันจนบางทีเกือบพัง” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงฟรีแมน แคนซอร์ริน่า ในเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคามาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

การออกแบบการแสดงและการสอนการแสดงในฟรีแมน พบว่าทางร้าน ไม่ได้มีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการแสดงมาทำหน้าที่สอน โดยเฉพาะ แต่การออกแบบการแสดงและการสอนการแสดงนั้นเป็นหน้าที่ของนักแสดงทุกคนที่จะแบ่งกลุ่มกันตามประเภทการแสดง ให้ในแต่ละกลุ่มเป็นผู้คิดทำการแสดงแล้วจึงมาสอนการแสดงให้กับนักแสดงอื่น

“ร้านเราไม่มีผู้สอนหรือกคะ นักแสดงที่นี้เป็นผู้คิดการ โชว์ทั้งหมด ก็จะแบ่งเป็นกลุ่มๆ แล้วในแต่ละกลุ่มจะคิดการแสดงทั้งหมด ไม่ว่าจะเต้น ทำเดิน เพลง เสื้อผ้า เครื่องประดับ แล้วจึงมาสอน ในแต่ละกลุ่มจะมีหัวหน้าเป็นคนคอยรับฝึชชอบอีกทีคะ แล้วก็จะมาแสดงให้คนอื่นดูเพื่อคอมเมนต์กัน” (อ้อย, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

นักแสดงทุกคนต้องเป็นผู้ออกแบบการแสดง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าเอง อีกทั้งนักแสดงของฟรีแมน แคนซอร์ริน่า จะมีการสลับกันไปเป็นนักแสดงนำและนักแสดงทั่วไป นักแสดงนำต้องสามารถแสดงเป็นนักแสดงทั่วไปหรือนักแสดงประกอบได้ และนักแสดงทั่วไปก็ต้องสามารถแสดงเป็นนักแสดงนำได้ ทั้งนี้เพราะบุคลากรด้านการแสดงของฟรีแมนมีจำนวนน้อย หากเปรียบเทียบกับ อัลคาซา และกาลิปโซ นอกจากนี้นักแสดงทุกคนจะมีประสบการณ์ในการแสดง หรือบางคนก็จบมาทางด้านการศึกษาโดยตรงเพราะฉะนั้นนักแสดงทุกคนจึงมีโอกาสที่จะเป็นผู้สอน

เมื่อนักแสดงที่รับฝึชชอบในการคิดรูปแบบการแสดงออกแบบการแสดงแล้วก็จะมาแสดงให้นักแสดงคนอื่นดูเพื่อพิจารณาความเหมาะสมและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ในขั้นตอนนี้รูปแบบหรือทำเดินอาจมีการปรับเปลี่ยน ในการแสดงความคิดเห็นพบว่านักแสดงทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ไม่มีการเอาระยะเวลาในการเข้าทำงาน ความเป็นรุ่นพี่ มาเป็นเส้นแบ่งไม่ให้นักแสดงรุ่นน้องออกความคิดเห็น เนื่องจากมุขในการแสดงสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา หลังจากนั้นจึงทำการซ้อม ซึ่งจะมีการซ้อมทุกวันตามกฎของทางร้าน นักแสดงทุกคนจึงมีโอกาสทำการซ้อมการแสดงเท่าเทียมกันทุกคน ไม่มีข้อยกเว้น

เนื่องจากผู้สอนมาจากนักแสดงที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าชุดการแสดง และจะมีการสลับเปลี่ยนกันทุกวัน นักแสดงทุกคนจึงมีโอกาเป็นผู้สอน ผู้สอนจึงมีความเข้าใจในความต้องการของนักแสดงด้วยกันเป็นอย่างดี

“ทุกคนช่วยกันออกความเห็นคะ เพราะนักแสดงที่นี้ถึงแม้เขาจะเพิ่งมาทำงานกับเรา แต่เขาก็เคยผ่านงานด้านการแสดงคาบารัดมาจากที่อื่น คือทุกคนมีประสบการณ์คะ บางคนก็จบด้านการแสดงมา” (มินท์, สัมภาษณ์ 11 กุมภาพันธ์ 2548)

“เวลามีการคนคิดโชว์มา แล้วมาแสดงให้ดูอย่างนี้ ทุกคนจะมีการคอมเมนต์ ไม่ใช่ว่าเป็นรุ่นน้องเพิ่งเข้ามาทำงานแล้วไม่มีสิทธิ์คอมเมนต์ไม่ใช่คะ อย่างยี่เพิ่งเข้ามาทำงาน ยี่ก็คอมเมนต์ คือพวกที่ๆ เขาให้โอกาสเราเต็มทีคะ แต่เราก็ให้เกียรติ คอมเมนต์ในส่วนที่เราเห็นว่าไม่เหมาะ หรือจะเพิ่มอะไรลงไป พี่เขาก็ไม่ว่า เพราะมุขการแสดงมันเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา” (อี, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

1.2 ด้านเนื้อหา

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการฟรีแมน แคนซ์อารีนา ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาอนุกรมโรงเรียนและการศึกษาคามอรรถยาศัยสำหรับนักเรียนคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ในด้านเนื้อหานั้น ตอนที่เปิดกิจการได้มีการจ้างผู้สอนชาวประเทศมาทำการวางรากฐานฝึกนักแสดงคาบารัด ในการฝึกนักแสดงคาบารัดพบว่าผู้สอนจะฝึกนักแสดงในเนื้อหา จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบารัด

“ในตอนแรกผู้สอนก็มีการสอนพื้นฐานการแสดงทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคาบารัด ไม่ว่าจะเป็นจังหวะ เพลง การเดิน การแสดงอารมณ์ ท่าเต้น” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ในปัจจุบัน ทางฟรีแมนไม่ได้มีการจ้างผู้สอน นักแสดงคาบารัดจึงเป็นผู้กำหนดเนื้อหา การออกแบบและรูปแบบการแสดงเอง ทั้งนี้เพราะนักแสดงส่วนใหญ่ได้มีการประสบการณ์ในการแสดงมาเป็นระยะเวลาานาน อีกทั้งนักแสดงบางคนยังจบทางด้านการศึกษาโดยตรง นักแสดงจึงมีทักษะเนื้อหาในการแสดงคาบารัดสูง

“นักแสดงของเรามีชั่วโมงบินสูงมาก หากไม่มีความสามารถก็จะไม่ผ่านการคัดเลือกในตอนแรก เพราะการแสดงโชว์ของเราเป็นเวทีเล็ก ต้องใช้ทักษะมาก ถ้าเป็นเวทีใหญ่ๆ ผู้ชมก็มองรายละเอียดการแสดงของนักแสดงได้ไม่หมด แต่ของเราเวทีเล็กผู้ชมจะมองเห็นนักแสดงทุกมุมมอง หากนักแสดงไม่เก่งจริงก็ไปไม่รอด” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

นอกจากนี้ผู้บริหารยังมีความเห็นว่าเนื่องจากนักแสดงมีประสบการณ์ในการทำงาน และมีความสามารถในการแสดงสูง เนื้อหาที่นักแสดงถ่ายทอดกันมีความเหมาะสมตามสภาพการแสดงและกระแสนิยมอยู่แล้ว จึงไม่ต้องการให้นักแสดงเรียนรู้เรื่องอะไรเพิ่มเติมอีก แต่ทั้งนี้หากนักแสดงมีความต้องการให้ผู้บริหารจัดบริการด้านเนื้อหาเพิ่มเติมก็จะจัดการให้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารเห็นว่าเป็นการพัฒนาศักยภาพและความสามารถของนักแสดง ซึ่งจะส่งผลดีต่อชื่อเสียงของร้าน

“ตอนนี้ก็คิดครับ ไม่ต้องการอะไรเพิ่มเติมอีก นักแสดงเขามีประสบการณ์ แต่ถ้าเขาต้องการอะไรก็บอกได้ เพราะถ้านักแสดงได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง งานก็ออกมาดี คนก็จะเข้าร้านเราเยอะขึ้น” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงฟรีแมน แคนซอร์ริน่า ในเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาดูตามอัธยาศัย สำหรับนักเรียนคาบาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ทางร้านไม่ได้มีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการแสดงมาทำหน้าที่สอน โดยเฉพาะ ในด้านเนื้อหาการออกแบบการแสดงและการสอนการแสดงนั้นเป็นหน้าที่ของนักแสดงทุกคนที่จะแบ่งกลุ่มกันตามประเภทการแสดง ให้อินแต่ละกลุ่มเป็นผู้คิดทำการแสดงแล้วจึงมาสอนการแสดงให้กับนักแสดงอื่น

ด้านทักษะการแสดงคาบาเร่ต์ ซึ่งประกอบด้วย จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบาเร่ต์ พบว่านักแสดงคาบาเร่ต์มีทักษะด้านดังกล่าวสูง เนื่องจากนักแสดงมีประสบการณ์ในการทำงานและนักแสดงส่วนใหญ่ยังจบการแสดงมาโดยตรง

“คือจบทางด้านการแสดงมาโดยตรงคะ ไม่ใช่คาบาเร่ต์คะ เป็นพวกนาฏศิลป์ ซึ่งเรียนหมดทุกอย่าง ทั้งไทย ฝรั่งเศส ก็มีที่เกี่ยวกับคาบาเร่ต์ ก็นำมาประยุกต์ใช้” (โอ, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

เนื่องจากทักษะในการแสดงคาบาเร่ต์ของนักแสดงแสดงที่ฟรีแมนมีอยู่สูงความต้องการที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมของนักแสดงจึงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในประเด็นความจำเป็นต่อเนื่องของการแสดงคาบาเร่ต์ โดยนักแสดงทุกคน ต่างมีความต้องการเหมือนกันหมดคือ ต้องการเรียนรู้เรื่อง การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ เทคนิคการแต่งหน้า ข่าวสารด้านความเคลื่อนไหว กระแสเพลง ทำเดิน การแต่งกายในต่างประเทศ เนื่องจากนักแสดงที่นี้ต้องคิดและรูปแบบการแสดง ออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย แต่งหน้าเอง

“อยากเรียนเรื่องแต่งหน้าเพิ่มเติมคะ คือ ไซซ์ของเรามีทุกวันคะ แต่ละวันไม่ซ้ำกันเลย บางทีมุขในการแต่งหน้า เราก็หาค่อยๆ ได้มุขใหม่ๆ บ้าง” (แก้ว, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

“อยากเรียนเรื่องชุดคะ เทคนิคการตัดชุด การออกแบบชุด อย่างบางที เราเห็นชุดตาม นิตยสารอย่างนี้ เราก็พยายามทำตามแบบเขา แต่บางทีเขาก็มีเทคนิคพิเศษของเขา เราก็เลียนแบบเขา มาทั้งหมดไม่ได้ ก็อาศัยลองผิดลองถูกไปเรื่อยๆ” (ผู้ข, สัมภาษณ์ 11 กุมภาพันธ์ 2548)

ซึ่งสามารถจำแนกเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 6 : ความต้องการในประเด็นความจำเป็นต่อการแสดงคาบารัต

ประเด็นความต้องการ	จำนวนผู้ที่มีความสนใจ
1. เทคนิคการแต่งหน้า	15
2. การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย	9
3. การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ	4

1.3 ด้านกิจกรรม

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการฟรีแมน แคนซอร์วีนา ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการ และแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเรียน คาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

นโยบายในการแสดง นักแสดงหญิงทุกคนจะต้องเป็นสาวประเภทสองที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง นักแสดงทุกคนจะต้องมีการพัฒนาความสามารถของตัวเองอย่าง สม่าเสมอ ทั้งในเรื่องการแต่งกาย เครื่องแต่งกาย การเลือกเพลงที่ใช้ในการแสดง ประเภทของการ แสดง การแต่งหน้า เพราะทางฟรีแมน ไม่มีผู้สอน และการแสดงของทางฟรีแมนจะมีการเปลี่ยนการ แสดงทุกวันตามกระแสความนิยม ความหลากหลายของการแสดงจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก อีกทั้งกลุ่ม คนดูจะเป็นคนละกลุ่มเป้าหมายกับทางคาลิปโซและอัลคาซาจะเน้น ในกลุ่มนักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติ ซึ่งจะมาเที่ยวเมืองไทยได้ประมาณปีละ 1 ครั้ง จึงมีการเปลี่ยนการแสดงปีละ 1 ครั้ง แต่ ของทางฟรีแมน จะเน้นกลุ่มนักท่องเที่ยวภายในประเทศซึ่งจะมาชมการแสดงทุกวัน เพราะฉะนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนการแสดงทุกวัน

นอกจากนี้กลุ่มเป้าหมายของคาลิปโซและอัลคาซา จะเป็นกลุ่มผู้ชมปกติ แต่กลุ่มของทาง ฟรีแมนจะเป็นกลุ่มชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การแสดงของฟรีแมน จะมีรูปแบบลักษณะการแสดงเลียนแบบคนดังตามกระแสมนิยมในแต่ละช่วง และเนื่องจากการเปลี่ยนการแสดงในทุกวัน นักแสดงทุกคนจึงต้องมีการซ้อมทุกวันในช่วงเย็นเพื่อเตรียมความพร้อมของการแสดงที่จะแสดงในแต่ละคืน

“ทางเรามีนโยบายเลยว่านักแสดงทุกคนต้องมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพราะงานการแสดงไม่สามารถจะหยุดอยู่กับที่ได้ มันต้องเป็นไปตามความนิยม อย่างสัปดาห์นี้เพลงนี้ฮิต ต่อมาเลิกฮิต ทำนองอย่างนี้ฮิตในช่วงนี้ ช่วงต่อไปไม่ฮิต อีกอย่างโชว์ของที่นี่จะมีการเปลี่ยนทุกวัน ไม่มีซ้ำ ที่นี้เราไม่เน้นฉาก อย่างเช่นที่อื่น อย่างอัลคาซ่า ถ้าเคยไปดูจะเห็นได้ว่าเสื้อผ้า ฉาก แสงไฟ เขาทุ่มงบประมาณไปมาก เพราะของเขามีความพร้อมในเรื่องสถานที่ งบประมาณ บุคลากร แต่ของเรา จะเน้นถึงการแสดง ลีลา โชว์ของเราเป็นแนวออกแดนซ์เซอร์ เน้นกลุ่มเกย์ แต่ที่อัลคาซ่า จะเป็นในแนวโชว์ที่เน้นกลุ่มคนทั่วไป เพราะฉะนั้น หลายอย่างมันแตกต่างกัน อย่างการแต่งหน้าที่นี้จะแต่งหน้า เข้ม เพราะกลุ่มผู้ชมที่นี่ชอบแบบนั้น ส่วนที่อัลคาซ่าจะออกแนวสวยงาม ถ้าหากเขาแต่งแบบเรารับรองไม่มีใครกล้าเข้าชมแน่

อีกอย่างการกำหนดนโยบายทำให้เรามีทิศทางในการแสดง แต่นโยบายของเราจะเปลี่ยนบ่อยมาก อย่างที่บอกไว้ว่าเราต้องดูกระแส โชว์ของเราเปลี่ยนทุกวัน แต่อย่างอัลคาซ่าหรือคาลิปโซ เขาเปลี่ยนปี ละครั้ง แต่ที่แน่ๆ ทุกวันเราจะมีโชว์เพลงเร็ว เพลงสากล เพลงไทย เพลงช้า และ โชว์ตลก” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

“เนื่องจากโชว์ของเราเป็นโชว์เปลี่ยนทุกวัน เพราะฉะนั้นในเรื่องการซ้อมจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก โชว์ของเราเป็นโชว์เลียนแบบ เช่น โชว์มาคอนน่า ซอบเจนิเฟอร์โลเปส การแสดงแต่ละครั้งต้องอาศัยความพร้อมเพรียงกัน จังหวะ การซ้อมจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

การกำหนดนโยบาย การซ้อมและการแสดงนั้น ขึ้นอยู่กับการประชุมร่วมกันของทุกฝ่าย ทั้งฝ่ายนักแสดง เวที และผู้จัดการ

“ในเรื่องการคิดเราจะร่วมกันทุกฝ่าย นักแสดงและตัวที่เองจะมาคุยกัน” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

นโยบายจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแสดง เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมการแสดง และตรวจสอบความพร้อมของนักแสดง

“เพื่อเป็นแนวทางในการทำงาน อย่างถ้าหากเราไม่กำหนดลงไปว่าในแต่ละวันจะมีโชว์ เพลงสากล เพลงไทย เพลงเร็ว เพลงช้า ช่วงไหน โชว์ใดต้องโชว์ก่อนนักแสดงก็จะเลือกการแสดงไม่ได้ ลูกค้าเราก็ไม่รู้ อีกอย่างหากเราไม่รู้ในตรงจุดนี้การเตรียมเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย สร้อย รองเท้า หรือการเตรียมแสง ไฟ ก็จะทำงานกันไม่ได้ เพราะฉะนั้นในแต่ละวันก่อนการแสดงจะมีการมาคุยกันก่อน เพื่อตกลงและซักซ้อม ส่วนนักแสดง ต้องมาซ้อมทุกวัน ก็อย่างที่บอกว่าโชว์ของเราต้องเปลี่ยนทุกวัน เพราะฉะนั้นการซ้อมก็จะทำให้นักแสดงรู้คิวของคน เป็นการเพิ่มทักษะการแสดงของ

นักแสดงเอง อีกอย่างหากเกิดปัญหาอะไรเช่นนักแสดงไม่มา เราจะได้เตรียมแก้ปัญหาได้ทัน” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

การแสดงของทางฟรีแมนมีการเปลี่ยนแปลงทุกวัน ฉะนั้นความพร้อมจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก การซ้อมจะทำให้ทราบถึงรูปแบบและข้อบกพร่องของการแสดง นักแสดงทุกคนต้องมาซ้อมในเวลา 18.00 น.ของทุกวัน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของการแสดงในเวลา 24.00 น. นักแสดงทุกคนต้องมาซ้อมตามกำหนดอย่างเคร่งครัด หากมาไม่ได้ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า

“ทุกวันช่วงเย็น ซักประมาณ 6 โมงถึงทุ่มหนึ่ง จะต้องมาซ้อมกันทุกคน การแสดงของเราจะมีประมาณ เทียงคิน หลังจากโชว์เสร็จ ส่วนมากก็จะไปหาอะไรทานแถวนี้ แล้วจึงเริ่มมาแต่งหน้า เตรียมชุดเตรียมเสื้อผ้าที่จะใช้ในการแสดง ที่ให้ความสำคัญกับการซ้อมมาก ใคร ไม่มาต้องแจ้ง ถือว่าเป็นความรับผิดชอบ เป็นงาน แต่ก่อนรับนักแสดงที่ก็มีการพูดคุยเรื่องนี้กันก่อน เพราะนักแสดงส่วนใหญ่จะมีความเป็นศิลปินสูงมาก หากความรับผิดชอบเต็มร้อยยาก” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

แผนการแสดงในแต่ละคืน จะต้องมีการแสดงเพลงสากล เพลงไทย เพลงเร็ว เพลงช้า และการแสดงตลก

“ทุกคืนต้องมีโชว์เพลงสากล เพลงไทย เพลงเร็ว เพลงช้า โชว์ตลก อย่างโชว์ตลกเป็นที่มีความเสี่ยงของที่นี่มาก เป็นจุดขายของที่นี่” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

รูปแบบของการแสดงทางผู้บริหารจะเป็นผู้วางแผนเองทั้งหมด ทั้งนี้เกิดจากประสบการณ์ การลองผิดลองถูก และการไปดูงานจากที่อื่น แล้วจึงปรับเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

“ที่เป็นคนคิดเอง โดยเริ่มจากลองผิดลองถูก ลองโชว์ทุกโชว์ ว่าคนดูเขาชอบการแสดงประเภทใด หลังจากนั้นจึงค่อยมากำหนดเอาว่า ต้องมีการแสดงนี้นะ อย่างนี้นะ เราก็มีไปดูงานจากที่อื่น ว่าเขามีรูปแบบการแสดงอย่างไร แล้วจึงมาปรับใช้กับเรา เพราะแต่ละที่จะมีเอกลักษณ์ของตนเอง อย่างถ้าเหมือนกันก็จะทำให้ไม่มีจุดขายเป็นของตนเอง” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

จากการที่นักแสดงมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีส่วนในการกำหนดนโยบายในการแสดง คือจะรับนักแสดงหญิงที่เป็นสาวประเภทสอง แต่ไม่มีส่วนในการกำหนดนโยบายในการฝึกซ้อม เพราะทางผู้บริหาร ไม่ได้คิดว่าการเป็นสาวประเภทสอง เป็นสิ่งที่ผิดปกติ การซ้อมการแสดงจะมีทุกวัน ทั้งนักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง หรือนักแสดงชายคือปฏิบัติตามกฎระเบียบเดียวกัน ไม่มีการยกเว้น หรือ มีนโยบายพิเศษต่อนักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศเป็นพิเศษ

การรับนักแสดงจะดูที่ความสามารถเป็นสิ่งสำคัญ รองลงมาคือเรื่องรูปร่างหน้าตา เพราะทางผู้บริหารคิดว่ารูปร่างหน้าตามีผลต่ออาชีพการแสดง แต่เรื่องรูปร่างหน้าตาก็ไม่ใช่ปัญหาสำคัญ เพราะในปัจจุบันมีเทคนิคการแต่งหน้าที่สามารถลบสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ได้

“แน่นอนครับ ทางเรามีนโยบายรับนักแสดงหญิง ที่เป็นสาวประเภทสองเท่านั้น ส่วนนักแสดงชายเราก็รับตามปกติ แต่ไม่ใช่ว่าเป็นสาวประเภทสอง แล้วเราจะรับหมด เราก็ต้องดูความสามารถของเขาด้วยเป็นอันดับแรก อย่าง โช่วนี่เราจะเน้น โช่วเลียนแบบคาราคัง เพราะฉะนั้นความสามารถ จึงมาเป็นอันดับแรก รูปร่างหน้าตา เราก็ต้องดู เพราะงานของเราเป็นงานทางด้านการแสดง ต้องขายหน้าตา ต้องยอมรับว่าลูกค้าที่มาดู เขามาดูเพื่อคลายเครียด แต่เรื่องนี้ไม่มีปัญหา เพราะการแต่งหน้าช่วยได้มาก” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

การคัดเลือกนักแสดง ไม่จำเป็นที่จะต้องผ่านขั้นตอนการทำสัลยกรรมหรือผ่าตัดแปลงเพศ แต่ในการแสดงถ้าเป็นนักแสดงหญิงก็ต้องแต่งเป็นนักแสดงหญิง แต่จากที่พบนักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศทุกคนที่มาสมัครงานมักแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายและใช้ชีวิตเป็นผู้หญิงในชีวิตประจำวัน

“ไม่จำเป็น แต่นักแสดงของเราส่วนใหญ่จะผมยาวมาก่อนทุกคน แต่ครั้งนี้เราไม่ซีเรียสอะไรอยู่แล้ว ขอให้ในการแสดงต้องแต่งเป็นนักแสดงหญิงเท่านั้น” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

นักแสดงของทางฟรีแมนมีส่วนร่วมในการแสดงทุกขั้นตอน ตั้งแต่การร่วมกันออกแบบการแสดง การเลือกเพลง เครื่องแต่งกาย ฉาก การแต่งหน้า เพราะต้องการให้นักแสดงมีความรู้สึกผูกพันกับทางร้าน

“เราให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงทุกขั้นตอน เพราะเราอยากให้เขารู้สึกว่าที่นี่เป็นบ้านของเขา ร้านต้องการเขา เขาก็ต้องการร้าน ร้านจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีนักแสดงที่มีคุณภาพ นักแสดงเองก็อยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีร้านไว้เปิดโชว์การแสดง ร้านเราเป็นร้านขนาดกลาง เมื่อเทียบกับอัลลาซ่า ที่พัทยา เพราะฉะนั้นทุกคนในร้านต้องช่วยกัน ไม่ว่าจะป็นเสิร์ฟ เรื่องทำเดิน ทุกคนต้องออกแบบเอง แต่งหน้าทุกคนต้องทำเอง” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ปัญหาที่พบในการทำงานส่วนใหญ่ของทางฟรีแมน คือปัญหาเรื่องบุคคลทั่วไป เช่นการไม่ตรงต่อเวลา ซึ่งเป็นปัญหาที่พบได้ตามสถานที่ทำงานทั่วไป และมีปัญหาเฉพาะกลุ่มที่ผู้บริหารคิดว่ามีมากในกลุ่มที่เป็นสาวประเภทสองที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง คือ การพูดต่อเสียด ซึ่งทางผู้บริหารมีการแก้ปัญหาโดยการ เรียกเข้ามาพูดคุย เพื่อ โกล่เกลี่ย หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

“ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ คือปัญหาการทำงานธรรมดาทั่วไป เช่นมาสาย ไม่ตรงต่อเวลา ตรงนี้เราจะเน้นความรับผิดชอบมาก เพราะตัวแสดงทุกตัวมีความสำคัญ ขาดตัวใดตัวหนึ่งไป การแสดงก็จะเกิดไม่ได้ หลายคนอาจคิดว่าสาวประเภทสอง เรื่องมาก ทำอะไรไม่ค่อยได้ ต้องลองให้มาทำงานดู แล้วจะรู้ว่าพวกเขามีความสามารถความถนัดตามแบบของเขา ปัญหาเรื่องการพูดกระแทกต่อเสียด ก็เป็นเรื่องธรรมดาถือว่าเป็นปัญหาเฉพาะกลุ่ม อย่างในกลุ่มผู้ชาย ก็มีปัญหาคิมหล้า เป็น

เรื่องปกติ การแก้ไข ก็แยกยาก อย่างเรื่องมาสายส่วนใหญ่จะเรียกมาคุย ซึ่งให้เห็นข้อดีข้อเสียมากกว่าที่จะว่ากล่าวแรงๆ” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

การรับฟังปัญหาของนักแสดง ทางผู้บริหารมีการรับฟังปัญหาทั้งเรื่องการแสดง และเรื่องส่วนตัวของนักแสดง ในเรื่องส่วนตัวนั้นผู้บริหารมีความเห็นว่า หากนักแสดงมีปัญหาส่วนตัวก็ย่อมส่งผลกระทบต่อการแสดง แต่ในทางปฏิบัติแล้ว มักไม่ค่อยมีมาปรึกษาในเรื่องส่วนตัว ในเรื่องการแสดงจะมีมาบอกความต้องการด้านต่างๆ เช่น อุปกรณ์ แสง เสียง และรูปแบบการแสดง

“มีครับ การรับฟังปัญหาของนักแสดง ผมคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงานที่ดี การที่พนักงานมาทำงานด้วยอารมณ์ดี มีความสุข งานที่ออกมาก็มักจะมีคุณภาพ เขาจะเต็มที่กับงานของเรา แต่หากเขามีปัญหาแล้วไม่มีใครช่วยแก้เขาก็จะแย่ ต้องยอมรับว่าสาวประเภทสอง ที่เป็นนักแสดงส่วนใหญ่จะมีอารมณ์แปรปรวน แต่ส่วนใหญ่เขาจะไม่มาปรึกษากับพี่หรอก แต่เขาจะปรึกษากับรุ่นพี่ หรือเพื่อนที่ทำงานด้วยกันเองมากกว่า ถ้ามาปรึกษาที่ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องงาน ส่วนเรื่องส่วนตัวหรือปัญหาชีวิต เขาจะปรึกษากันเอง

อย่างเรื่องงานเขาก็จะมาปรึกษาว่าเขาต้องการอะไร อุปกรณ์อะไร หรือเขาจะไปหาเองแล้วมาเบิกกับพี่ แต่อย่างเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแสดง พี่ให้อิสระกับเขาเต็มที่ จะมีคอมเม้นท์บ้างเล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่จะไม่ค่อย เพราะมันเป็นจินตนาการของเขา การไปติมากจะไม่ดี แต่จะเป็นการพูดในลักษณะว่า จะเพิ่มอย่างนี้จะดีกว่าไหม ชุดอย่างนี้นั้นรุ่มร่ามไปหรือเปล่า” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

การเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ในการทำงาน ผู้บริหารได้มีการส่งเสริมการฝึกซ้อม โดยให้นักแสดงได้ไปดูงานตามสถานที่ต่างๆ และมีการเตรียมสื่อ ต่างๆ เช่นมิวสิกวิดีโอ นิตยสารจากต่างประเทศ หรือหากมีความต้องการเพิ่มเติมก็จะมีการมาแจ้ง ซึ่งบางครั้งจะมีการจัดงบประมาณให้นักแสดงไปหาเอง

“การพัฒนาความสามารถ เราจะให้เขาไปดูงานที่อื่น หรือ จะมีมิวสิกวิดีโอจากต่างประเทศ นิตยสารแฟชั่นต่างๆ ให้เขาดูเทรน ดูไอเดีย ต่างๆ อย่างแฟชั่นก็มีการเปลี่ยนบ่อยการรับนิตยสารเป็นประจำเพื่อดูกระแสจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น

หรือถ้าหากเขาต้องการอะไร เขาก็จะบอกเรา เราก็จะหาให้เขาเต็มที่ ตามที่เขาต้องการทุกอย่าง หรือถ้าเขาต้องการจะไปหาซื้อเองเราก็จะให้เงินเขาไปเบิกเป็นต้น

ทางร้านเราก็มีไปดูงานต่างประเทศด้วยนะ แต่ไม่บ่อยนัก ทางเราจะออกค่าใช้จ่ายให้ทุกอย่าง ทั้งค่ากิน ที่พัก อาหาร” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ด้านงบประมาณทางผู้บริหาร ไม่มีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ เพื่อความคุ้มค่าของการแสดง เนื่องจากการแสดงคาบาเร่ต์ต้องอาศัย เครื่องแต่งกาย ฉาก ที่สวยงาม นอกจากที่ยังอาศัย แสงไฟ และเสียง จึงต้องมีการลงทุนในด้านต่างๆ อย่างเต็มที่ แต่นักแสดงของทางฟรีแมนบางคนมีความถนัดใน

เรื่องเครื่องประดับและการออกแบบ จึงสามารถดัดแปลงเครื่องประดับที่มีอยู่ให้เกิดความหลากหลาย สามารถใช้ได้หลายรูปแบบ

“เรื่องงาเราเติมที่อยู่แล้ว งานจะได้ออกมาดี แต่อย่างอุปกรณ์ ค่าเสื่อผ้า เครื่องเพชรอย่างนี้ มันก็แพงนะ แต่เราก็เติมที่อยู่แล้ว อีกอย่างนักแสดงของเราก็มีหัวศิลป์นะ รู้จักดัดแปลงข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ อย่างเครื่องเพชร อย่างนี้ก็รู้จักนำมาดัดแปลงเป็นอย่างอื่น หลายแบบ เขาก็เก่งนะ มันเหมือนเป็นพรสวรรค์ของสาวประเภทสอง” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงฟรีแมน แคนซอร์รีนำ ในเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

กิจกรรมการซ้อมนั้นเป็นหน้าที่ของนักแสดงทุกคนที่จะต้องมาทำการซ้อมเนื่องจากเป็นกฎบังคับของทางร้าน โดยนักแสดงทุกคนต้องมาทำการซ้อมในเวลา 6 โมงเย็น สาเหตุที่มีการซ้อมนั้นเพื่อเป็นการเช็คเวลาการทำงานของนักแสดง หากนักแสดงไม่มาทำงานนักแสดงที่เป็นหัวหน้าในชุดการแสดงนั้นๆ จะปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดง

การมีส่วนร่วมในการออกแบบและจัดการแสดง พบว่านักแสดงทุกคนในฟรีแมนแคนซอร์รีนำ เป็นผู้ออกแบบและจัดการแสดงซึ่งครอบคลุมไปในเรื่องเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า จัดคิวการแสดง และคิวการหยุดของนักแสดง โดยที่นักแสดงทุกคนจะมีวันหยุดแต่การหยุดของนักแสดงต้องหยุดสลับกัน

รูปแบบการสอนการแสดงคาบารัตจะขึ้นอยู่กับหัวหน้าชุดการแสดงนั้นๆ เป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสม ซึ่งจากการสัมภาษณ์และการสังเกต พบว่าในการสอนจะไม่ค่อยมีเทคนิคพิเศษ เนื่องจากนักแสดงทุกคนมีประสบการณ์ในการทำงาน ทั้งจากที่อื่นและประสบการณ์ในการทำงานกับทางฟรีแมนเป็นเวลานาน ในการสอนผู้สอนจึงทำการสาธิตแล้วให้นักแสดงอื่นทำตาม

การรับฟังปัญหาของนักแสดงพบว่าทางสถานบันเทิงมีการรับฟังปัญหาของนักแสดง แต่ส่วนใหญ่ นักแสดงจะไม่ได้ไปขอรับคำปรึกษาแก่ทางผู้บริหาร หากนักแสดงมีปัญหาในด้านการแสดงพบว่านักแสดงจะมีการสอบถามนักแสดงที่เป็นผู้สอนในชุดนั้นๆทันที และหากมีปัญหาส่วนตัวในการทำงานทั่วไป ก็มักจะปรึกษานักแสดงรุ่นพี่ หากเป็นปัญหาส่วนตัวในการใช้ชีวิตประจำวันทั่วไป ส่วนใหญ่นักแสดงจะปรึกษาเพื่อนนักแสดงที่มีความสนิทสนมกัน แต่ทั้งนี้หากมีใครไปขอคำปรึกษาเรื่องงานหรือเรื่องการแสดงกับผู้บริหาร นักแสดงทุกคนล้วนได้รับความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ โดยผู้บริหารจะให้คำปรึกษา บางปัญหาผู้บริหารจะลงไปจัดการให้ เช่นปัญหาด้านเวทีการแสดง

นักแสดงของฟรีแมนจะสลับกันเป็นนักแสดงนำและนักแสดงทั่วไป นักแสดงทุกคนจึงมีความสนิทสนม และทราบบทบาทในสถานะของตนการรับฟังปัญหาและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจึงเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นประจำวัน

ในการจัดการแสดงจำเป็นที่ผู้บริหารต้องมีการสนับสนุนในด้านต่างๆ กับนักแสดง โดยในฟรีแมนนักแสดงที่เป็นหัวหน้าชุดการแสดงนั้นๆ จะเป็นผู้ไปพูดคุยบอกความต้องการของตนให้กับทางผู้บริหาร ได้โดยตรง ไม่จำเป็นต้องมีการทำหนังสืออย่างเป็นทางการ

การพัฒนาศักยภาพและความสามารถของนักแสดง พบว่านักแสดงทุกคนมีการเรียนรู้ผ่านสื่อต่างๆ เช่น มิวสิควีโอจากต่างประเทศ นิตยสาร โดยพิจารณาจากกระแสความนิยม และบุคลิกลักษณะของตัวเอง

จากประเด็นนักแสดงคาบารัดมีความต้องการเรียนรู้ในความจำเป็นต่อเนื่องในการแสดงคาบารัดด้วยรูปแบบวิธีการใด พบว่านักแสดงคาบารัดมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องความจำเป็นต่อเนื่องในการแสดงคาบารัด คือ ต้องการให้มีนิตยสารที่เกี่ยวกับการออกแบบและเทคนิคการตัดเย็บเสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดงโดยตรง นิตยสารการแต่งหน้า โดยอาจจัดเป็นนวมหนังสือหรือนวมพกก่อน ต้องการที่จะไปดูงานต่างๆ สถานที่เพื่อคูเทคนิค และรูปแบบการแสดง เนื่องจาก การแสดงของฟรีแมนจะเป็นการแสดงเลียนแบบการแสดงที่มีชื่อเสียงและจัดห้องสำหรับคูวิทัศน์การแสดงคาบารัด นอกจากนี้ยังเสนอให้มีการจัดตั้งฝ่ายที่คอยจัดการเรื่อง การรับและสรรหา การยืมคืน นิตยสารและวิทัศน์โดยตรง มีการจัดป้ายนิเทศประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ ซึ่งสามารถแจกแจงได้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 : ความต้องการในรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ประเด็นความต้องการ	จำนวนผู้ที่มีความสนใจ
1. มีนวมหนังสือหรือนวมพกก่อน	15
2. รับนิตยสารที่เกี่ยวข้อง	15
3. ดูงานต่างๆ สถานที่	15
4. จัดตั้งฝ่ายที่คอยจัดการเรื่อง การรับและสรรหา การยืมคืน นิตยสารและวิทัศน์	15
5. จัดป้ายนิเทศประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ	15

ความคิดเห็นของนักแสดงจากประเด็นจากนโยบายของสถานบันเทิงมีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของผู้ชมหรือไม่อย่างไร พบว่านักแสดงทุกคน มีความคิดเห็นว่าเหมาะสม เพราะมีการประชุมนักแสดงและมีการตามกระแสความนิยมอยู่ตลอดเวลา ต้องมีการติดตามสื่อบันเทิงต่างๆ เนื่องจากการแสดงของทางฟรีแมน ต้องเปลี่ยนการแสดงทุกวัน อีกทั้งกลุ่มคนดูก็เป็นกลุ่มเดิม มีการหมุนเวียนอยู่ตลอดเวลาไม่เหมือน คาลิปโซ และอัลคาซ่าซึ่งเน้นกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

1.4 ค้าน อุปกรณ์การเรียน

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการฟรีแมน แคนซอร์ริน่า ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

อุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงหรือการซ้อมการแสดงนั้น จะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้สอนที่เป็นหัวหน้าชุดการแสดงและตัวนักแสดง โดยจะพิจารณาตามความเหมาะสมว่าควรจะใช้อุปกรณ์อะไรในการแสดงหรือการซ้อม โดยจะเสนอมาทงผู้บริหาร ทางผู้บริหารจะเป็นฝ่ายจัดหาให้ตามความต้องการของผู้สอน บางครั้งจะจัดงบประมาณให้ผู้สอนหรือนักแสดงไปจัดหาตามความต้องการ

“อุปกรณ์ที่ต้องใช้แล้วแต่เขาจะเป็นฝ่ายเลือกเอง เขาต้องการอะไรเราก็จัดหาให้ตามความเหมาะสม บางทีเราให้เงินเขาไปจัดหาเอง เพราะของบางอย่างนักแสดงจะเลือกได้ดีกว่า เพราะต้องดูความเหมาะสม กับตัวนักแสดงด้วย อย่างชุด สร้อย เครื่องประดับ” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

การคัดเลือก และเตรียมอุปกรณ์และสื่อในการแสดง/ฝึกซ้อม จะพิจารณาจากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณ์

ในการซ้อมการแสดง นักแสดงจะใช้อุปกรณ์จริงในการซ้อมการแสดง ซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักแสดงด้วยคือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชินในการแสดงคาบารัต

“อย่างการซ้อมจะใช้อุปกรณ์จริงหมดเลย เพราะเป็นการเทสของด้วย แล้วถ้าใช้ของจริงนักแสดงก็จะเกิดความเคยชินกับอุปกรณ์” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

การพิจารณาใช้อุปกรณ์ที่ใช้ในการซ้อมนอกจากจะพิจารณาตามความเหมาะสมแล้วสาเหตุที่ผู้บริหารเปิดโอกาสให้นักแสดงคาบารัตเข้ามามีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็น เพราะการใช้อุปกรณ์ต่างๆ จะส่งผลต่อนักแสดงโดยตรง

การที่นักแสดงคาบาริเป็นสาวประเภทสอง พบว่าไม่เป็นเหตุให้ต้องเตรียมอุปกรณ์อะไรเป็นพิเศษ เนื่องจาก นักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ไม่ได้มีความผิดปกติที่จะต้องเตรียมอุปกรณ์พิเศษที่จะใช้ในการซ้อมแต่อย่าง

บางครั้งในการสอนการแสดงคาบาริ ผู้สอนที่เป็นหัวหน้าชุดการแสดง ยังได้มีการใช้เครื่องฉาย วิดีทัศน์ขนาดใหญ่มาฉายการแสดงคาบาริในต่างประเทศให้นักแสดงได้ดู เพื่อที่นักแสดงจะสามารถเห็นภาพรวมของการแสดงเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการแสดง

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงฟรีแมน แคนซอร์ริน่า ในเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

อุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงและการซ้อมการแสดงนั้น พบว่านักแสดงทุกคนในฟรีแมน แคนซอร์ริน่า เป็นผู้ออกแบบและจัดหาอุปกรณ์การแสดงซึ่งครอบคลุมไปในเรื่องเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า

อุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงคาบาริจะขึ้นอยู่กับหัวหน้าชุดการแสดงนั้นๆ เป็นผู้พิจารณา ร่วมกับนักแสดง ตามความเหมาะสม

การใช้อุปกรณ์ในการซ้อมการแสดงนั้น จากการสัมภาษณ์พบว่านักแสดงทุกคนมีความเห็นว่าผู้สอนที่เป็นหัวหน้าการแสดงแต่ละชุดมีการเลือกใช้อุปกรณ์การสอนได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้นักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อนั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน เช่น การแสดงเพลงจีน ซึ่งต้องมีการใช้ผ้าประกอบการแสดง นักแสดงทุกคนก็สามารถใช้ผ้าที่ใช้ในการแสดงจริงมาใช้ในการซ้อมการแสดงทุกคน

“การซ้อมทุกคนมีโอกาสใช้อุปกรณ์ทุกคนคะ อย่างพวกเพลงจีนที่ต้องใช้ผ้า ตอนซ้อมนักแสดงก็ใช้ผ้าในการซ้อมด้วยทุกคน” (ปึก, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

อุปกรณ์ที่ใช้ในการซ้อม พบว่าในการฝึกซ้อมการแสดงนั้น ได้ใช้อุปกรณ์จริงที่ใช้แสดงในการซ้อม ซึ่งทำให้เกิดผลดี คือนักแสดงมีความเขazin

อุปกรณ์การแสดงทุกอย่างนักแสดงก็มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เช่น เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงหรือการซ้อมการแสดงเช่น ผ้า เครื่องประดับ เครื่องแต่งกาย การคัดเลือก โดยจะพิจารณาการเตรียมอุปกรณ์จากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณ์

ในบางครั้งได้มีการใช้สื่อประเภทเทคโนโลยี เช่น การฉายวิดีโอให้นักแสดงได้ดูก่อนการแสดง เพื่อให้นักแสดงมองเห็นภาพรวมของการแสดงนั้น นักแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าคุณเองสามารถพัฒนาศักยภาพและความสามารถจากสื่อ และนำมาประยุกต์ใช้กับบุคลิกตนเอง

นักแสดงจึงมีโอกาสได้ใช้อุปกรณ์จริงในการซ้อมการแสดง ซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักแสดงด้วย คือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน

การเลือกซื้ออุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ รองเท้า และเครื่องสำอาง นั้นพบว่าทางฝ่ายบริหารได้จัดงบประมาณแล้วให้นักแสดงไปเลือกซื้อตามความต้องการ ในบางครั้งก็เสนอความต้องการไปกับทางผู้บริหาร ให้ผู้บริหารเป็นผู้จัดซื้อให้ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นสิ่งของที่ดองสั่งซื้อจากต่างประเทศ

นอกจากนี้เรื่องเครื่องสำอางซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการแสดง ก็มีการจัดงบประมาณให้นักแสดงทุกคน โดยให้นักแสดงไปจัดหาซื้อเครื่องสำอางตามความพอใจของตนเอง โดยจัดให้ทุกคน หากนักแสดงคนใดใช้เครื่องสำอางเก่าไม่หมด ในเดือนต่อไปก็ยังสมารถได้รับเงินสนับสนุนในเรื่องเครื่องสำอางเท่าเดิมไม่มีการตัดทอนในรายกายดังกล่าวแต่อย่างใด เพราะหากทางสถานบันเทิงเป็นผู้จัดซื้อให้ นักแสดงก็ไม่มีโอกาสได้ลองเครื่องสำอาง เพราะเครื่องสำอางนั้นอาจเหมาะกับนักแสดงคนหนึ่ง แต่อาจไม่เหมาะกับนักแสดงอีกคนหนึ่ง

นอกจากสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหารเอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหารไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ ซึ่งนักแสดงก็มีความเห็นด้วย เนื่องจากข่าวสารบางข่าวสารได้รับการถ่ายทอดจากไปต่อปาก อาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้ การติดป้ายนิเทศจึงทำให้นักแสดงสามารถได้รับข้อมูลข่าวสารจากผู้บริหารได้อย่างถูกต้อง

1.5 ด้านสภาพแวดล้อม

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการฟรีแมน แคนซารีน่า ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการ และแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาอบรมโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเรียน กบารว่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

สถานที่และอุปกรณ์มีผลต่อการแสดงและฝึกซ้อม ทางผู้บริหารจึงได้จัดความพร้อมในด้านต่างๆ ดังนี้ ในด้านสถานที่ฝึกซ้อม มีการจัดห้องฝึกซ้อมไว้เป็นสัดส่วน และมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ นอกจากนี้ยังมีห้องเก็บชุดและเครื่องแต่งกายไว้เป็นสัดส่วน ส่วนเรื่องอุปกรณ์ก็มีการใช้อุปกรณ์จริงที่จะใช้ในการแสดงมาฝึกซ้อม เพราะผู้บริหารมีความเห็นว่าหากนักแสดงได้ใช้อุปกรณ์จริงในการแสดง ก็จะส่งผลให้นักแสดงเกิดความเคยชินและสามารถแสดงได้ดี

“สถานที่ที่เราใช้ฝึกซ้อม เรามีห้องซ้อมอยู่ชั้นบน มีอุปกรณ์ต่างๆ ครบ เพราะเราถือว่า หากนักแสดงได้ซ้อมเหมือนการแสดงจริง เขาก็จะมีความเคยชิน พอแสดงจริงก็ลื่นไหล เป็นการฝึกทักษะเขาไปในตัว” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

เรื่องสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการแสดงและการฝึกซ้อม ได้มีการเตรียมห้องแต่งตัว ห้องซ้อม และห้องเก็บเครื่องแต่งกาย และมีการแยกห้องน้ำสำหรับนักแสดงไว้ต่างหาก ส่วนในเรื่องอาหารให้เป็นความรับผิดชอบของตัวนักแสดงเอง

“ทุกอย่างเราเตรียมให้พร้อม ของทุกอย่างที่ใช้แล้ว หรือไม่ใช่เราเก็บไว้ในห้องเก็บของที่ใช้ในการแสดง การเก็บของก็ต้องเป็นระเบียบ วางเป็นหมวดหมู่อย่างชัดเจน เวลาหยิบใช้จะได้หยิบได้สะดวก เพราะการแสดงบางที่เป็นอะไรที่ฉุกเฉินหุค หรือถ้าหายก็รู้ ก็จะ ได้เตรียมหรือหาใหม่มาทดแทนได้ ห้องซ้อมการแสดง ห้องแต่งตัว ห้องน้ำที่แยกไว้ต่างหากสำหรับนักแสดง

แต่เรามีข้อจำกัดทางด้านสถานที่ เนื่องจากส่วนหนึ่งของร้านเรา เราแบ่งเป็นห้องแคนซ์สำหรับนักเที่ยวด้วย เรากันชั้นบนไว้สำหรับนักแสดง เอาไว้เตรียมการแสดง ซ้อม และแต่งตัว

อย่างเรื่องอาหาร นี่นักแสดงต้องรับผิดชอบเอง อีกอย่างร้านเราก็อยู่ในบริเวณที่มีการขายอาหารตลอดเวลาอยู่แล้ว” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ในเรื่องสวัสดิการ ทางร้านมีการจัดสวัสดิการ ประกันสังคม มีวันหยุด โบนัส และหากมีความต้องการพิเศษก็สามารถเสนอมาทงผู้บริหารได้

“ทางเรามีสวัสดิการต่างๆ พร้อม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องประกันสังคม วันหยุด โบนัส หรือต้องการอะไรเพิ่มเราก็คุยกันได้” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

เรื่องการรักษาความปลอดภัยภายนอกจะใช้พนักงานของทางสถานบันเทิงเอง ส่วนการออกแบบภายในมีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญมาออกแบบให้

“เราให้นักออกแบบผู้เชี่ยวชาญมา เพราะต้องมีกฎหมายเรื่องการต่อเติมอาคารอยู่แล้ว ส่วนเรื่องอื่น เราก็มีอาสาสมัครต่างๆ บริการ อย่างในส่วนชั้นบนซึ่งเป็นส่วนของนักแสดง นั้นเราห้ามทุกคนขึ้นไปเด็ดขาด มีคนคอยเฝ้าอยู่ เป็นพนักงานของเราด้วยเอง” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

สถานที่ตั้งร้านเป็นย่านสถานบันเทิงเป็นข้อดีในแง่การตลาด แต่ข้อเสียคือสถานที่จึงคับแคบ ถ้าหากผู้บริหารได้สถานที่ใหม่ ที่คิดว่าปัจจุบันก็พร้อมจะย้ายที่ตั้งร้าน

“ที่ของเราก็เป็นใจกลางเมือง เป็นแหล่งท่องเที่ยวกลางคืนที่สำคัญแห่งหนึ่งมานานมาก คือการเปิดร้านก็ต้องดูทำเลร้านด้วย คิดว่าถ้ามีที่ใหม่ที่คิดว่าจะย้าย” (อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงฟรีแมน แคนซอร์รีนำ ในเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

สถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อม นักแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่า อุปกรณ์ที่ทางฝ่ายบริหารจัดการให้มีความพร้อมและเหมาะสม ดังนี้ ในด้านสถานที่ฝึกซ้อม มีการจัดห้องฝึกซ้อมไว้เป็นสัดส่วน และมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ นอกจากนี้ยังมีห้องเก็บชุดและเครื่องแต่งกายไว้เป็นสัดส่วน ส่วนเรื่องอุปกรณ์ก็มีการใช้อุปกรณ์จริงที่จะใช้ในการแสดงมาฝึกซ้อม เพราะผู้บริหารมีความเห็นว่าหากนักแสดงได้ใช้อุปกรณ์จริงในการแสดงก็จะส่งผลให้นักแสดงเกิดความเคยชินและสามารถแสดงได้ดี

เรื่องสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการแสดงและการฝึกซ้อม ได้มีการเตรียมห้องแต่งตัว ห้องซ้อม และห้องเก็บเครื่องแต่งกาย และมีการแยกห้องน้ำสำหรับนักแสดงไว้ต่างหาก ส่วนในเรื่องอาหารให้เป็นความรับผิดชอบของตัวนักแสดงเอง

“เราจัดให้เราพร้อมทุกอย่างคะ อย่างเรื่องประกันสังคม แต่เรื่องอาหารเราต้องหาเอง แต่ก็ไม่มีปัญหาคะ ตรงนี้นั้นแหล่งชุมชนมีการขายของตลอดเวลาอยู่แล้วคะ” (หมัด, สัมภาษณ์ 12 กุมภาพันธ์ 2548)

ในเรื่องสวัสดิการ ทางร้านมีการจัดสวัสดิการ ประกันสังคม มีวันหยุด โบนัส และหากมีความต้องการพิเศษก็สามารถเสนอกับทางผู้บริหารได้ซึ่งนักแสดงทุกคนมีความพึงพอใจเป็นอย่างมาก

เรื่องการรักษาความปลอดภัยภายนอกจะใช้พนักงานของทางสถานบันเทิงเอง ส่วนการออกแบบภายในมีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญมาออกแบบให้ นักแสดงทุกคนเองก็มีความพึงพอใจในเรื่องดังกล่าว

สถานที่ตั้งร้านเป็นย่านสถานบันเทิงเป็นข้อดีในแง่การตลาด นักแสดงและผู้ชมเดินทางสะดวกแต่ข้อเสียคือสถานที่จืดจางแคบ

“มันเป็นที่กลางเมืองคะ คีเคินทางสะดวกดี ทั้งเราและลูกค้า” (หมัด, สัมภาษณ์ 12 กุมภาพันธ์ 2548)

แต่ทั้งนี้นักแสดงทั้งหมดก็มีความต้องการให้ปรับปรุงในเรื่อง ห้องซ้อม และห้องแต่งตัวให้มีขนาดใหญ่กว่านี้ และมีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกคือลิฟท์ เนื่องจากห้องซ้อมและห้องแต่งตัวอยู่ชั้น 4 ซึ่งต้องใช้บันไดในการขึ้นลง

นอกเหนือจากที่กล่าวในประเด็นข้างต้น พบว่านักแสดงยังมีความต้องการให้ทางร้านรับนิเทศสารที่เกี่ยวกับการแสดง เครื่องแต่งกาย กระแสความเคลื่อนไหวด้านบันเทิงในต่างประเทศ มีห้องสำหรับใช้คู่วีดิทัศน์การแสดงคาบาเร่ต์ มีการเพิ่มจำนวนชุดวีดิทัศน์ เพื่อใช้ในการปรับปรุงการ

แสดง และต้องการให้มีฝ่ายที่คอยจัดการเรื่อง การรับและสรรหา การยืมคืน นิตยสารและวีดิทัศน์ โดยตรง

1.6 การประเมินผล

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการฟรีแมน แคนซอร์รีน่า ในเรื่องความคิดเห็นเรื่องความต้องการ และแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคตามอรรถศาสตร์สำหรับนักเดินคาบารเต้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

การประเมินผลในกิจกรรมการฝึกซ้อม จะพบว่านักแสดง จะผ่านกระบวนการประเมินจากผู้สอนที่เป็นหัวหน้าชุดการแสดง ในช่วงการซ้อม ในช่วงการแสดงจากผู้ชมและผู้จัดการ

ระหว่างการแสดง จะพบว่านักแสดงจะถูกประเมินจากนักท่องเที่ยวที่มาชมการแสดง และผู้จัดการ การประเมินจากนักท่องเที่ยวที่มาชมการแสดงนั้นส่วนใหญ่ จะเป็นเสียงปรบมือและจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาชมการแสดงที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

“การประเมินเราดูจากเสียงปรบมือและจำนวนผู้ชมที่เข้าชม ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ บางครั้งนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ชอบการแสดงของเรามากๆ ก็จะมาหาที่เราบอกว่า ชอบการแสดงของเรา”(อนันต์ อ่านเปรื่อง, สัมภาษณ์ 10 กุมภาพันธ์ 2548)

ในระหว่างการซ้อมพบว่าผู้สอนจะเดินดูนักแสดงโดยรอบทุกคน แต่ไม่พบปัญหาใด เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนมีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ด้านการแสดงคาบารเต้อยู่แล้ว

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงคาบารเต้ ในฟรีแมน แคนซอร์รีน่า ในเรื่องความต้องการและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคตามอรรถศาสตร์สำหรับนักเดินคาบารเต้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ความคิดเห็นในประเด็นการประเมินผลในกิจกรรมการฝึกซ้อม จะพบว่านักแสดงทุกคน จะผ่านกระบวนการประเมินจากผู้สอน ในช่วงการซ้อม ในช่วงการแสดงจากผู้ชมและผู้จัดการ

ระหว่างการแสดง จะพบว่านักแสดงจะถูกประเมินจากนักท่องเที่ยวที่มาชมการแสดง และผู้จัดการ การประเมินจากนักท่องเที่ยวที่มาชมการแสดงนั้นส่วนใหญ่จะเป็นเสียงปรบมือและจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาชมการแสดงที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

ในระหว่างการซ้อมพบว่าผู้สอนจะเดินดู นักแสดงโดยรอบทุกคน แล้วหากพบนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้สอนก็จะเข้าไปแจ้งผลย้อนกลับทันที แล้วบอกวิธีแก้ไขทำการแก้ไข ซึ่งมักไม่พบว่าเป็นปัญหา เนื่องจากนักแสดงส่วนใหญ่จบทางการแสดง และ

มีประสบการณ์ด้านการแสดงมาโดยตรงอยู่แล้ว ซึ่งนักแสดงทุกคนมีความพึงพอใจในรูปแบบการประเมินดังกล่าว

“อย่างเรื่องทำเดิน มักไม่มีปัญหาละ ทุกคนเก่งอยู่แล้ว แต่จะมีปัญหาอย่างเรื่อง แดว การเดิน จังหวะการเดิน หัวหน้านักแสดงจะเดินเข้ามาบอก แล้วบอกว่าควรทำยังไง ทันทีละ” (หฐู้า, สัมภาษณ์ 12 กุมภาพันธ์ 2548)

เมื่อผู้สอนมีการแจ้งผลการประเมิน ทำให้นักแสดงสามารถปรับปรุงการแสดงได้ทันที

“พอเราเดินคิดอย่างนี้ เขาบอกเราก็แก้ทันที ดีละ บางทีเราไม่รู้ว้าเราเดินคิด ผู้สอนเขาอยู่ข้างหน้าเขาเห็นเขาก็บอก อย่างถ้าเขาไม่บอกเราก็ไม่รู้ เราก็เดินคิดๆ ต่อไป” (หฐู้า, สัมภาษณ์ 12 กุมภาพันธ์ 2548)

สรุปประเด็นความต้องการด้านการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอัยยาศัยของนักเต้นคาบาร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในฟรีแมนแคนซ์ อริน่า

ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบาร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในฟรีแมน แคนซ์ อริน่า

การพัฒนาศัทยภาพและความสามารถของนักแสดงคาบาร่ต์เป็นสิ่งสำคัญของทางฟรีแมน เนื่องจากทางร้านฟรีแมน ไม่ได้มีการจ้างผู้สอนมาทำการวางรูปแบบและออกแบบการแสดงคาบาร่ต์ เพราะฉะนั้นทุกขั้นตอนของการแสดงจึงเป็นหน้าที่ของนักแสดงที่จะเป็นผู้รับผิดชอบในการวางรูปแบบและออกแบบการแสดง เครื่องแต่งกาย ทำการแสดง อุปกรณ์ที่ใช้ในการซ้อมและการแสดง

ทางผู้บริหารร้านฟรีแมนไม่ได้มีนโยบายการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน แต่จะสนับสนุนความต้องการของนักแสดงทุกด้าน ในปัจจุบันพบว่า ทางร้านมีการสนับสนุนให้นักแสดงออกไปรับงานนอกสถานที่ได้ ทั้งนี้เพื่อจุดประสงค์ในการพัฒนาศัทยภาพและความสามารถของนักแสดงเอง และยังมีการประสานงานให้มีการแสดงจากต่างชาติเข้ามาเปิดทำการแสดงในฟรีแมน ทั้งนี้เพื่อให้นักแสดง ได้ศัทยาลักษณะการแสดงคาบาร่ต์ในต่างประเทศ และยังมีการสนับสนุนให้ดูงานนอกสถานที่ นอกจากนี้ยังสนับสนุนให้นักแสดงไปดูงานนอกสถานที่

ในส่วน of นักแสดงมีความคิดเห็น of นักแสดงสามารถสรุปความต้องการได้ดังนี้

1. ด้านผู้สอน นักแสดงคาบาร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความคิดเห็นว้าคุณลักษณะ of ผู้สอนมีความเหมาะสม เนื่องจากผู้สอน of ฟรีแมนคือหัวหน้า

นักแสดงของการแสดงแต่ละชุดซึ่งมาจากการสลับผลัดเปลี่ยนของนักแสดง จะทำการสอนนักแสดงในชุดการแสดงที่ตัวเองออกแบบ และจากการที่หัวหน้านักแสดงมาจากการสลับเปลี่ยนกันของนักแสดงและจะเป็นผู้สอนนักแสดงด้วยจึงมีความเข้าใจในความต้องการและลักษณะปัญหาของนักแสดง โดยผู้สอนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมคือ มีการใช้คำพูดที่เป็นกันเองในระหว่างการฝึกซ้อม ไม่มีการใช้คำพูดที่หยาบคาย เคารพให้เกียรตินักแสดง มีการชมนักแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดี มีการบอกแหล่งสื่อต่างๆ ที่นักแสดงสามารถไปค้นคว้าเพิ่มเติมได้ เช่น ผู้สอนมีการแนะนำนิตยสารที่น่าสนใจเกี่ยวกับกระแสนันทิง การสอนของผู้สอนจะคำนึงถึงศักยภาพความสามารถความแตกต่างของนักแสดง ในส่วนของการคิดทำการแสดง ผู้สอนจะดูบุคลิกท่าทางของนักแสดงแต่ละคน นอกจากนี้นักแสดงมีความคิดเห็นว่าตัวผู้สอนมีการแสดงหาความรู้อยู่เสมอในการตามกระแสความนิยมด้านข่าวสารบันเทิง โดยเฉพาะในต่างประเทศเพื่อปรับปรุงการแสดงซึ่งนักแสดงของทางฟรีแมนจะเป็นนักแสดงที่มีประสบการณ์ในการทำงานมานาน ทั้งจากการทำงานกับทางร้านเอง หรือจากที่อื่น อีกทั้งนักแสดงส่วนใหญ่ยังจบมาทางด้านการศึกษาโดยตรง จึงมักไม่มีปัญหาในเรื่องตัวผู้สอน อีกทั้งนักแสดงเองเนื่องจากมีทักษะอยู่แล้วจึงไม่ต้องทำการสอนหรือใช้เทคนิคอะไรเป็นพิเศษ

2. ด้านเนื้อหา นักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความคิดเห็นว่าเนื้อหาทักษะการแสดงคาบาริที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีความเหมาะสม เนื่องจาก นักแสดงคาบาริจึงเป็นผู้กำหนดเนื้อหา การออกแบบและรูปแบบการแสดงเอง เพราะในปัจจุบัน ทางฟรีแมนไม่ได้มีการจ้างผู้สอน แต่นักแสดงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องความจำเป็นต่อการแสดงคาบาริ

เนื่องจากทักษะในการแสดงคาบาริของนักแสดงแสดงที่ฟรีแมนมีอยู่สูง ความต้องการที่จะเรียนรู้เพิ่มเติม ของนักแสดงจึงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในประเด็นความจำเป็นต่อการแสดงคาบาริ โดยนักแสดงมีความต้องการดังนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 15 คน
- 2) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 9 คน
- 3) การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 4 คน

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีวิธีการสอนที่เหมาะสมแล้ว ผู้สอนจะมาก่อนการซ้อมการแสดง หลังจากนั้นผู้สอนจะมาเตรียมอุปกรณ์และสถานที่ ที่จะใช้ในการซ้อมการแสดง ในช่วงก่อนการซ้อม พบว่าผู้สอนได้มีการเปิดเพลงที่ใช้แสดงให้ฟัง และมีการเดินทำพื้นฐานเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักแสดง ในบางครั้งจะมีวีดิทัศน์มาประกอบการสอน เพื่อให้ให้นักแสดงได้เห็นตัวอย่างการแสดงคาบาริของต่างประเทศ ผู้สอนยังมีการสาธิตและอธิบายประกอบการสอน

เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพและเข้าใจเทคนิคการแสดงในทำนองๆ ในระหว่างการสอนผู้สอนยังไม่มี การแสดงอารมณ์ไม่พอใจในตัวของนักแสดง

นักแสดงทุกคนยังมีโอกาสซ้อมโดยเท่าเทียมกัน ไม่มีการกีดกันให้นักแสดงทำการซ้อม ในระหว่างการแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดีหรือไม่ตรงตามเป้าหมายผู้สอนจะมีประเมินผล และแจ้งให้นักแสดงทราบทันที จากนั้นผู้สอนจะเข้าไปสอนเป็นรายบุคคล นอกจากนี้ผู้สอนมีการ สอนทำการแสดง ทีละท่อนเพลงไปจนจบทั้งเพลง

จากประเด็นนักแสดงคาบาริ่ต์มีความต้องการเรียนรู้ในเรื่องความจำเป็นต่อเนื่องในการ แสดงคาบาริ่ต์นั้นพบว่านักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีความ ต้องการให้จัดในรูปแบบดังนี้

1) คูงานต่างๆ สถานที่ จำนวน 15 คน

4. ด้านอุปกรณ์การสอน นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็น หญิงมีความคิดเห็นว่าอุปกรณ์ที่ใช้มีความเหมาะสม เนื่องจากผู้สอนและนักแสดง เป็นผู้ออกแบบ และจัดหาอุปกรณ์การแสดงซึ่งครอบคลุมไปในเรื่องเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า

การใช้อุปกรณ์ในการซ้อมการแสดงนั้น จากการสัมภาษณ์พบว่านักแสดงทุกคนมีความเห็นว่า ผู้สอนที่เป็นหัวหน้าการแสดงแต่ละชุดมีการเลือกใช้อุปกรณ์การสอนได้อย่างเหมาะสม คือ นักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อนั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน การเตรียมอุปกรณ์จะพิจารณา จากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณ์

ในบางครั้งได้มีการใช้สื่อประเภทเทคโนโลยี

นอกจากนี้นักแสดงทุกคนได้มีโอกาสได้ใช้อุปกรณ์จริงในการซ้อมการแสดง ซึ่งจะเกิด ผลคือนักแสดงด้วยคือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน

การเลือกซื้ออุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ รองเท้า และเครื่องสำอาง นั้นพบว่านักแสดง ทุกคนมีความพอใจที่ทางฝ่ายบริหาร ได้จัดงบประมาณแล้วให้นักแสดง ไปเลือกซื้อตามความ ต้องการ ในบางครั้งก็เสนอความต้องการไปกับทางผู้บริหาร ให้ผู้บริหารเป็นผู้จัดซื้อให้ซึ่งส่วนใหญ่ จะเป็นสิ่งของที่ต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ

นอกจากสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดง ยังมีการจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหารเอาไว้ คิดประกาศ หรือข่าวสารต่างๆที่จากฝ่ายบริหาร

5. ด้านสภาพแวดล้อม นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าควรปรับปรุงเรื่องสภาพห้องซ้อมและห้องแต่งตัวให้มีขนาดใหญ่กว่าใน ปัจจุบัน แต่ที่สิ่งที่ต้องการมากคือ ลิฟท์ เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการขึ้นลงเนื่องจากห้อง ซ้อมการแสดง ห้องแต่งตัวอยู่บนชั้น 4 ซึ่งต้องใช้บันได และมีนักแสดงต้องการให้จัดมุมพักผ่อน จำนวน 15 คน

6. ด้านการประเมินผลนักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคน มีความคิดเห็นว่ารูปแบบการประเมินผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีความเหมาะสม โดยนักแสดงจะผ่านกระบวนการประเมินจากผู้สอน ในช่วงการซ้อม ในช่วงการแสดงจากผู้ชมและผู้จัดการ

ระหว่างการแสดง จะพบว่านักแสดงจะถูกประเมินจากนักท่องเที่ยวที่มาชมการแสดง และผู้จัดการ การประเมินจากนักท่องเที่ยวที่มาชมการแสดงนั้นส่วนใหญ่ จะเป็นเสียงปรบมือและจำนวนนักท่องเที่ยว

ในระหว่างการซ้อมพบว่าผู้สอนจะเดินดู จะนักแสดงโดยรอบทุกคน แล้วหากพบนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้สอนก็จะเข้าไปแจ้งผลย้อนกลับทันที แล้วบอกวิธีแก้ไขทำการแก้ไข

ความต้องการทางการตามอรรถาธิบายของนักเต้นคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในฟรีแมน แคนซอร์ริมา

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการฟรีแมนในความต้องการทางการศึกษาตามอรรถาธิบาย พบว่าผู้จัดการฟรีแมน ได้มีนโยบายในการจัดการศึกษาตามอรรถาธิบายให้แก่นักแสดงทั้งในด้าน ด้านสื่อ ทัศนียภาพจากต่างประเทศ นิตยสารต่างๆ เพื่อให้นักแสดงสามารถติดตามข่าวสารและความเคลื่อนไหวด้านบันเทิง รูปแบบการแสดง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า

ในส่วนของนักแสดงพบว่า นักแสดงไม่มีความต้องการทางด้านบุคคล แต่มีความต้องการทางด้านสื่อ โดยให้ทางผู้บริหารจัดนิตยสารบันเทิงเพิ่มขึ้น จัดห้องสำหรับพักผ่อนมีนิตยสารที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวทางด้านการบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า เพื่อใช้ในการปรับปรุงแสดงคาบาริทั้งในและนอกประเทศและใช้คู่วิดีทัศน์เพื่อดูการแสดงคาบาริ มีความต้องการให้เพิ่มจำนวนวีดิทัศน์ และให้มีฝ่ายที่จัดการเรื่องการจัดหา การรับและสรรหา การยืมคืน นิตยสารและวีดิทัศน์ โดยตรง

แนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับนักเต้นคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในฟรีแมน แคนซอร์ริมา

ฟรีแมนแคนซอร์ริมามีความต้องการที่จะให้นักแสดงมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา เพราะหากนักแสดงมีความสามารถเพิ่มขึ้น ก็ย่อมส่งผลดีต่อทางสถานบันเทิง แต่ทางฟรีแมนไม่ได้มีนโยบายที่ออกมาในเชิงรูปธรรม ทั้งนี้การจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนให้ขึ้นอยู่กับความต้องการของนักแสดง ซึ่งผู้บริหารจะเป็นฝ่ายสนับสนุนทุกด้าน

ในส่วนของนักแสดงพบว่าแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบควรจะจัดในเรื่อง ดังนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 15 คน
- 2) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 9 คน
- 3) การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 4 คน

รูปแบบการจัด

- 1) คูงานต่างๆ สถานที่

แนวทางการจัดการศึกษาตามอรรถาจารย์สำหรับนักเต้นคาบารέต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในฟรีแมน แคนซอร์รีน่า

การจัดการศึกษาตามอรรถาจารย์ของฟรีแมนแคนซอร์รีน่านั้น พบว่าทางผู้บริหารได้มีการสนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาตามอรรถาจารย์ โดยมีการรับนิคยสาร และมีวิคิต์ศน์เกี่ยวกับการแสดงคาบารέต์ให้กับนักแสดง

ในด้านของนักแสดงพบว่านักแสดงต้องการให้มีการจัดการศึกษาตามอรรถาจารย์เรื่องความเคลื่อนไหวข่าวสารในต่างประเทศ ประเด็น ดังต่อไปนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 15 คน
- 2) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 9 คน
- 3) การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 4 คน

รูปแบบการจัด

1) มีการจัดมูมหนังสือหรือมูมพัคก่อนซึ่งที่มีนิคยสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับข่าวสารด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา จำนวน 15 คน

2) จัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับข่าวสารความรู้ด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร จำนวน 15 คน

3) มีห้องสำหรับวิคิต์ศน์การแสดงคาบารέต์ จำนวน 15 คน

4) มีฝ่ายที่คอยจัดการเรื่อง การรับและสรรหา การยืมคิน นิคยสารและวิคิต์ศน์ จำนวน 15

คน

ตอนที่ 3 กรณีศึกษา อัลคาซา พัทยา จังหวัดชลบุรี

สภาพทั่วไปของ อัลคาซา พัทยา จังหวัดชลบุรี

อัลคาซา คาบาเรต์ ตั้งอยู่ในพัทยา จังหวัดชลบุรี เปิดดำเนินการตั้งแต่วันที่ 8 พฤศจิกายน 2524 เป็นเวลา 24 ปี ภายใต้การบริหารของครอบครัว เพ็ชรตระกูล เริ่มแรก เป็นเพียงการแสดงจากทีมงานชายและสาวประเภทสองกลุ่มเล็กๆ ที่มีที่นั่งเพียง 350 ที่นั่ง ในปัจจุบันคาซาได้รับการพัฒนาจนเป็นที่นิยมในหมู่ของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจนสามารถขยายกิจการ และรองรับผู้คนได้ถึง 1,200 คนต่อรอบการแสดง

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการอัลคาซา พัทยา จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาของระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบารเต้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

1.1 ด้านผู้สอน

ระยะแรกได้มีการคัดเลือกผู้สอน โดยคนที่ทางผู้บริหารคัดเลือกจากสถานบันเทิงอื่นๆ แล้วจึงชักชวนให้มาทำการแสดง แต่ในปัจจุบันมีการว่าจ้างผู้สอนจากต่างประเทศที่มีประสบการณ์มาสอนประจำ โดยการคัดเลือกนั้นมาจากการติดตามผลงาน และติดต่อให้มาแสดงให้ทางอัลคาซา พิจารณา นอกจากนี้ยังมีการว่าจ้างผู้สอนจากต่างประเทศมาฝึกซ้อมให้กับนักแสดงเป็นครั้งคราว

“ในระยะเริ่มแรกนั้นเรา เราจะไปดูตามบาร์ต่างๆ ย่านพัฒนาพงศ์ แล้วชวนมาทำงานด้วยกัน เพราะเมื่อก่อนจะมีโชว์สาวประเภทสองเยอะแต่ไม่ค่อยเป็นระบบ ส่วนมากจะอยู่ในบาร์เกย์ เราเห็นเขามีความสามารถก็ชวนมาทำ แต่ปัจจุบันเราจะมีมีการจ้างสอนผู้ที่เชี่ยวชาญทางการแสดงมาสอนเรา โดยตรง จ้างเป็นระยะเวลา เช่น สองเดือน สามเดือน แล้วจ้างคนอื่นมา แต่เราก็มีผู้สอนประจำอยู่หนึ่งคน เป็นผู้หญิงชาวออสเตรเลีย เคยเป็นแดนซ์เซอร์ให้เบิร์ดธงชัยมาก่อน แล้วเราจ้างเขามาทำตรงนี้ให้กับเรา” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

จากการที่มีการว่าจ้างผู้สอนที่มีประสบการณ์มาสอนเป็นครั้งคราวนั้น อาจจะทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการขาดความต่อเนื่อง ของนักแสดงใหม่ที่เข้ามาหลังจากมีการว่าจ้างผู้สอนชั่วคราว นั้น ได้มีการแก้ปัญหา โดยการให้หัวหน้านักแสดงและนักเดินคาบาเรต์ที่มีประสบการณ์มาเป็นผู้สอนพื้นฐานการแสดง

“ตรงนี้เราให้หัวหน้านักแสดงกับรุ่นพี่ที่เป็นนักแสดงเก่า คอยสอนคอยช่วยดู อยู่แล้ว เพราะที่นี้ใครจะมาเก่งกว่ากันไม่ได้ ทุกคนต้องเก่งเท่ากันหมด เพราะการแสดงต้องพร้อมด้วยกันทุกฝ่าย แต่นักแสดงของเรานี้ดีนะ ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ทุกคนทำตามหน้าที่ เพราะเราพยายามให้ทุกคนเห็นความสำคัญของตนเอง คนแสดงน่าจะขาดลูกคู่ก็ไม่ได้ หากขาดลูกคู่ตัวเขาเองก็จะไม่ใช่นักแสดงนำ” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

การคัดเลือกผู้ที่จะมาเป็นผู้สอนชั่วคราวนั้น จะขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้สอน หัวหน้านักแสดง และฝ่ายการผลิตและออกแบบการแสดง

“ตรงนี้ฝ่ายผู้สอน หรือบางทีหัวหน้านักแสดง ฝ่ายการผลิต เขาเป็นคนพิจารณาเอง แล้วเขาก็เสนอเรา เราก็จัดให้เขาตามความต้องการของเขา” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและตัวนักแสดงเองนั้น ทางผู้บริหารมีความเห็นว่าผู้สอนมีการปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักแสดง

ทางอัลคาสามีผู้สอนเพียงคนเดียว เพื่อแก้ปัญหาในเรื่องคูแลนนักแสดงไม่ทั่วถึง จึงจำเป็นที่จะต้องมีผู้ช่วยสอนมาเป็นหัวหน้านักแสดง โดยหัวหน้านักแสดงถัดมาจากนักแสดงเก่าที่มีประสบการณ์และความสามารถในการทำงาน ผู้สอนจะสอนการแสดงให้กับหัวหน้านักแสดง ซึ่งในช่วงการซ้อมการแสดง หัวหน้านักแสดงจะมาช่วยผู้สอนคูแลนนักแสดง

สาเหตุที่ทางคาลิปโซมีการว่าจ้างผู้ฝึกสอนเพียงคนเดียว เนื่องจากผู้บริหารมีความเห็นว่าผู้ฝึกสอนที่ว่าจ้างอยู่นั้นมีความสามารถมากอยู่แล้ว

นอกจากนี้เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กับนักแสดง ทางฝ่ายบริหารยังได้มีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการเต้นคาบาริ่ต์จาก ประเทศเยอรมัน ฝรั่งเศส มาสอนการแสดงคาบาริ่ต์ให้กับนักแสดง

การเพิ่มพูนทักษะ ความรู้ ความสามารถผู้สอนของอัลคาสา พบว่าไม่มีนโยบายที่จะเพิ่มพูนความรู้ให้กับผู้สอนเป็นพิเศษ เนื่องจากผู้บริหารมีความเห็นว่าผู้สอนเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการแสดงอยู่แล้ว นอกจากนี้เรายังได้มีการว่าจ้างผู้ที่มีประสบการณ์ในการแสดงคาบาริ่ต์จากต่างประเทศมาทำการสอนเป็นครั้งคราว และหากโอกาสเอื้ออำนวย ก็มีการไปดูงานวิชาการด้านการแสดงจากต่างประเทศ

“ไม่มี เพราะว่าตัวเขาก่อนที่จะอยู่กับเรา ก็เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่ต่างประเทศ นักเต้นของเราก็มีได้รับการเทรนจากไต้หวัน เยอรมัน อเมริกาอยู่แล้ว แต่ถ้าทุกฝ่ายว่างตรงกัน เราก็จะนัดกันไปดูงานที่ต่างประเทศ ส่วนมากจะไปฝรั่งเศส ที่ไปก็ไม่ได้ไปทุกคนจะเลือกเฉพาะหัวหน้าแผนกต่างๆ เช่น เสื้อผ้า ศิลปกรรม การตลาด ซีไอเนอร์ การผลิต หัวหน้านักแสดงชายหญิง เราไปดูกระแสใน

ต่างประเทศ วิทยาการด้านฉาก แสง ที่สำคัญเมื่อเรากลับมาเมืองไทย ก็คูมิวสิควีดีโออยู่ตลอดเวลา เราจะหยุดไม่ได้” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

การให้คำปรึกษาและรับฟังความคิดเห็นของนักแสดง ทางอัลคาซาและผู้สอนมีการรับฟังความคิดเห็นของนักแสดงทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัว หรือเรื่องการแสดง เพราะทางผู้บริหารและผู้สอนเห็นว่าเรื่องส่วนตัวของนักแสดงนั้น ถ้าปล่อยให้เป็นปัญหา ก็จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพการแสดง อีกทั้งผู้บริหารและนักแสดงมีความสนิทสนมกัน จึงสามารถคุยปรึกษาปัญหากันได้ทุกเรื่อง หรือบางครั้งนักแสดงก็จะมีการปรึกษาในกันภายในกลุ่ม ในรูปแบบรุ่นน้องปรึกษารุ่นพี่ หรือเพื่อนกับเพื่อน

“แน่นอนครับ มีอยู่แล้วที่นี้อยู่กับเป็นครอบครัวอยู่กับด้วยความเข้าใจ การรับฟังปัญหาเขาจะเป็นการที่ช่วยให้เขาปรับตัว ได้ดีขึ้น ต้องเข้าใจว่าสาวประเภทสองเท่าที่ร่วมงานมาด้วยจะมีอารมณ์ อ่อนไหวมาก แล้วเราก็รับฟังปัญหาเขาทุกเรื่องทั้งส่วนตัวและเรื่องงาน ในเรื่องส่วนตัวเช่น ทะเลาะกับแฟนบ้าง พฤติกรรมของเพื่อนร่วมงานบ้าง ส่วนเรื่องงานไม่ค่อยมีส่วนใหญ่เขาจะปรึกษากับรุ่นพี่หรือหัวหน้านักแสดงอยู่แล้ว เพราะเราเห็นนโยบายกับหัวหน้านักแสดงอยู่แล้วว่าเขาต้องทำหน้าที่ เป็นพี่ ที่เป็นพี่จริงต้องคอยดูแลน้องๆ อย่างให้ขาดคบคบพร่อง พี่(ผู้จัดการ) ดูแลพนักงานอื่นอย่างไร เขาก็ต้องทำอย่างนั้น ส่วนใหญ่ก็ไม่เป็นปัญหาจนมาถึงที่ทรอก นอกจากเรื่องส่วนตัว เช่น เรื่องทะเลาะวิวาทเป็นต้น” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงอัลคาซาพัทยา จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความต้องการเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอัยยาศัย สำหรับนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

เมื่อถามความคิดเห็นของนักแสดงที่มีต่อวิธีการสอนเหมาะสมหรือไม่อย่างไร จะพบว่านักแสดงทุกคนมีความเห็นว่าผู้สอนมีวิธีการที่เหมาะสม โดยผู้สอนมีการดูแลนักแสดงอย่างทั่วถึง และมีการให้หัวหน้านักแสดงช่วยดูแลนักแสดง

“เหมาะสมคะ เขาจะถ่ายทำให้หัวหน้านักแสดง หลังจากนั้นหัวหน้านักแสดงจึงมาถ่ายทำให้เราอีกต่อหนึ่ง คือทั้ง อาจารย์ ทั้งหัวหน้านักแสดงเขาก็จะมามาคุเรา ช่วงที่หัวหน้านักแสดงถ่ายทำให้เรา อาจารย์เขาก็จะมาเดินดู พอถ่ายทำเสร็จ ให้ซ้อมตามจังหวะเพลง หัวหน้านักแสดงก็จะมาช่วยเดินดูคะ” (นา, สัมภาษณ์ 8 มีนาคม 2548)

ส่วนในเรื่องจำนวนผู้สอนมีความเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนหรือไม่ จะพบว่านักแสดงทุกคน มีความเห็นว่า จำนวนผู้สอนมีความเหมาะสม ไม่จำเป็นต้องเพิ่มอีก

เรื่องการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกซ้อมมากนัก หรือไม่นักแสดงทุกคนมีความเห็นว่า นักแสดงทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการซ้อมการแสดง เพราะเป็นกฎบังคับ ที่นักแสดงทุกคนจะต้องมาซ้อมกันตรงเวลา

ในการสอนแต่ละครั้ง ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการแสดงความคิดเห็นในเรื่องการแสดงมากนัก หรือไม่ อย่างไร จะพบว่า นักแสดงมีความเห็นว่า ไม่มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เนื่องจากการออกแบบท่าการแสดงนั้น ผู้สอนได้ออกมาจากบุคลิกลักษณะของแต่ละคนและตามลักษณะเพลง

นักแสดงคาบาริเต้ในอัลคาซามีความคิดเห็นในประเด็นคุณลักษณะของผู้สอน นักแสดงทุกคนมีความคิดว่าผู้สอนมีคุณลักษณะที่เหมาะสม โดยผู้สอนจะดูความพร้อม บุคลิกและความสามารถของนักแสดงแต่ละคน

การใช้คำพูดในการสอนนั้น นักแสดงทั้งหมดมีความเห็นว่า ผู้สอนมีการใช้คำพูดที่เป็นกันเองระหว่างการสอนมีการใช้คำชมเมื่อนักแสดงสามารถแสดงได้ดี และมีการดุ บ้างเป็นครั้งคราว หากนักแสดง ไม่ตั้งใจ

“เขาจะดู บุคลิก ความสามารถ ของนักแสดงแต่ละคน แล้วจึงคิดท่าของแต่ละคน คิดเสร็จแล้วจึงมาถ่ายทำให้นักแสดง เขาก็จะสอนกันเป็นกลุ่มใหญ่ แล้วจึงแบ่งกันเป็นกลุ่มย่อย แล้วให้รุ่นที่ผู้สอนคิดว่าโอเคแล้ว ผ่านแล้ว มาดูน้องๆ” (จอย, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2548)

“ก็คินะคะชอบผู้สอนมาก เขาไม่ได้แบบว่า สอนแล้วสอนเลย เขาจะค่อยๆ สอนทีละท่อน แล้วคุณนักแสดงแต่ละคนว่าทำได้อย่างที่สอนหรือเปล่า อย่างคำพูดคำจาทำได้ดีก็มีชม ทำไม่ได้เขาก็มีดุบ้าง บางอย่างเราคิดซัดอะไรก็บอกเขา เขาก็มีเทคนิคแก้ตรงที่เราไม่ได้ เขาคินะคะ เขาจะดูเราจนกว่าเราจะทำได้คะ” (นา, สัมภาษณ์ 8 มีนาคม 2548)

ในเรื่องผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกซ้อมมากนัก หรือไม่ อย่างไรจะพบว่า การซ้อมในแต่ละครั้งที่มีการนัด เป็นกิจกรรมที่บังคับ ทุกคนต้องมาซ้อม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 ด้านเนื้อหา

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการอัคราชาพิทยฯ จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบารัตต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

เนื้อหาที่จะใช้สอนนักแสดงนั้นมีความสำคัญมาก เนื่องจากเนื้อหาจะเป็นตัวกำหนด กิจกรรม แนวการวางแผนต่างๆ ทั้งเรื่องการแสดงและฝึกซ้อม ซึ่งทั้งนี้ผู้บริหารให้ขึ้นอยู่กับตัว ผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดรูปแบบเนื้อหาที่จะใช้สอนนักแสดง เพราะผู้สอนจบมาทางด้านการศึกษา จากประเทศออสเตรเลียโดยตรง และยังคงเป็นนักเดินให้กับนักร้องในสังกัดแกรมมี่ นอกจากนี้ยังมีประสบการณ์ในการทำงานกับอัลคาซามานาน ผู้สอนจึงทราบว่านักแสดงควรจะเรียนรู้เรื่องอะไร ที่เกี่ยวกับการแสดง ทางผู้บริหารจึงไม่ได้มีการกำหนดนโยบายในเรื่องเนื้อหาที่จะใช้สอนที่เป็นทางการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกซ้อมจะเห็นว่านักแสดงควรจะได้รับความรู้เรื่องอะไรบ้าง

ปัจจุบันเนื้อหาที่สำคัญต่อการแสดงคาบารัตต์ คือเรื่อง จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบารัตต์ ซึ่งจะคัดแปลงตามลักษณะและบุคลิกของนักแสดง

ทั้งนี้เมื่อกำหนดเนื้อหาที่จะสอน ผู้สอนได้มีการปรับปรุงและประยุกต์ให้เข้ากับบุคลิกและความสามารถของแต่ละบุคคล เนื่องจากผู้บริหารมีความเห็นว่ากรณีที่นักแสดง ไม่ได้แสดงตามบุคลิกลักษณะของแต่ละคนจะทำให้ไม่สามารถแสดงได้ดีตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

นอกจากนี้ยังพบว่าทางผู้บริหารไม่มีความต้องการที่จะให้นักเดินคาบารัตต์เรียนรู้เนื้อหาอะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากให้ความเชื่อใจและพึงพอใจในผลงานการสอนของผู้สอนอยู่แล้ว โดยเฉพาะผู้สอนและหัวหน้านักแสดง นอกจากนี้จะสอนในเรื่องการแสดงให้กับนักแสดงแล้ว ยังไม่ได้สอนการเข้าสังคม การวางตัวในสังคมให้กับสาวประเภทสองอีกด้วย

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงอัคราชาพิทยฯ จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความต้องการเกี่ยวกับ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบารัตต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ความต้องการเนื้อหาการแสดงคาบารัตต์ในประเด็นทักษะการแสดงคาบารัตต์ จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ของนักแสดงนั้นพบว่านักแสดงมีความเห็นว่าได้รับเพียงพอจากผู้สอนอยู่แล้ว

ประเด็นการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องเนื้อหาที่จะเรียนมากน้อย หรือไม่อย่างไร นักแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่า ไม่มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เนื่องจากครูผู้สอนและหัวหน้านักแสดงจะเป็นผู้กำหนด ซึ่งจะเรียนกันในเรื่องจังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบารัด

ในเรื่องความต้องการของนักเต้นคาบารัด ต้องการเรียนรู้ เรื่องอะไร เป็นการเพิ่มเติม จะพบว่านักแสดง มีความต้องการเรียนรู้เรื่อง การออกแบบ และ ดัดเย็บเครื่องแต่งกาย เทคนิคการแต่งหน้า รูปแบบการเต้น การอนุรักษ์ผิวหน้า รูปร่างภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ เยอรมัน เกาหลี ญี่ปุ่น จีน) ข่าวสารด้านความเคลื่อนไหว กระแสเพลงในต่างประเทศ ทำเดิน การแต่งกาย ศิลปะการป้องกันตัว

“คืออยากเรียนเรื่องพวก ยูโด คาราเต้ เพิ่มเติม ค่ะ แบบว่างานของเรากว่า จะเล็กก็เล็กแล้ว แล้วอย่างพี่ก็ต้องไปแสดงที่อื่นต่ออีก พี่ไม่ได้แสดงที่นี่ที่เดียว แต่พี่แสดงที่อัลคาซ่าเป็นหลักคะ อีกอย่างพี่था ก็มีพวกอาชญากรรมเยอะ ได้เรียนก็ดี” (พลอย, สัมภาษณ์ 9 มีนาคม 2548)
ซึ่งสามารถจำแนกได้ตามตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 8 : ความต้องการในประเด็นความจำเป็นต่อเนื่องในการแสดงคาร์บาร์เร่ต์

ประเด็นความต้องการ	จำนวนผู้ที่มีความสนใจ
1. เทคนิคการแต่งหน้า	36
2. ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ เยอรมัน เกาหลี ญี่ปุ่นจีน)	36
3. การอนุรักษ์ผิวหน้า และรูปร่าง	36
4.รูปแบบการเต้น	34
5. การออกแบบและดัดเย็บเครื่องแต่งกาย	15
6.ศิลปะการป้องกันตัว	14

1.3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการอิตาลีคาทอลิก จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับ แนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเดินคาบารัตต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

นโยบายในการจัดการแสดง ซึ่งเป็นแนวทางการดำเนินงานของอิตาลีคาทอลิก จะมีการวางนโยบายให้เป็นการแสดงของสาวประเภทสอง โดยไม่มีนโยบายรับนักแสดงหญิงเข้ามาร่วมทำงาน เนื่องจากทางผู้บริหารได้แนวคิดในการจัดการแสดงคาบารัตต์มาจากต่างประเทศ ในต่างประเทศนั้น จะมีการให้นักแสดงหญิงมาร่วมแสดงด้วย แต่ด้วยลักษณะวัฒนธรรมของคนไทยในอดีต จะไม่นิยมให้ผู้หญิงประกอบอาชีพทางการแสดงคาบารัตต์เนื่องจากต้องแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายน้อยชิ้น อีกทั้งสาวประเภทสองในอดีตมีความสนใจในการเดินคาบารัตต์มาก การแสดงคาบารัตต์จึงเป็นอาชีพที่นิยมในหมู่สาวประเภทสอง ซึ่งปรากฏว่าสาวประเภทสองสามารถแสดงได้ดี จนเป็นที่ยอมรับ และมีชื่อเสียงของทั้งในและนอกประเทศ

ประเด็นหัวข้อการแสดงขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของที่ประชุมผู้บริหารประกอบด้วย ผู้จัดการฝ่ายออกแบบและผลิตการแสดง หัวหน้านักแสดง หัวหน้าส่วนออกแบบเครื่องแต่งกาย และฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยดูกระแสความนิยมของทั้งในและนอกประเทศ ส่วนในเรื่องการซ้อมการแสดงนั้น จะมีแค่ในช่วงที่เปลี่ยนการแสดงประจำปี จะมีการนัดซ้อมโดยผู้สอนและหัวหน้านักแสดง ซึ่งอยู่ในฝ่ายการผลิตและออกแบบการแสดง นอกจากนี้ยังมีการซ้อมพิเศษให้กับนักแสดงที่เข้ามาใหม่ เมื่อผู้สอนและหัวหน้านักแสดงเห็นว่านักแสดงใหม่มีความพร้อมแล้ว จึงจะนัดซ้อมนักแสดงเก่าและใหม่พร้อมกัน

“มีครับ ในการเรื่องการแสดงของเรา เราจะเป็นโชว์ของสาวประเภทสอง ซึ่งจะไม่มีการรับนักแสดงหญิงที่เป็นเพศหญิงโดยเด็ดขาด เพื่อจะได้แตกต่างกับต่างประเทศ เพราะ การแสดงโชว์แบบนี้เราได้รับมาจากต่างประเทศ แต่ของต่างประเทศจะเป็นโชว์ของ ชายจริง หญิงแท้ แต่ในไทยเรา สมัยก่อนเขาจะไม่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงมาแสดงอย่างนี้ เพราะการแสดงอย่างนี้ เป็นการแสดงที่ต้องแต่งตัว โชว์สัดส่วน ซึ่งสังคมไทยรับไม่ได้ อีกอย่างสาวประเภทสอง ชอบในเรื่องการโชว์อย่างนี้ จึงเป็นโอกาสให้สาวประเภทสองได้เข้ามาทำงาน จนทำให้เป็นภาพลักษณ์ของคนไทย ว่าถ้าจะนึกถึงการแสดงโชว์คาบารัตต์ จะต้องเป็นโชว์ของสาวประเภทสอง จนมีชื่อเสียงในประเทศ แล้วจึงค่อยๆ ไปต่างประเทศ การฝึกซ้อมของเราจะให้ฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการแสดง คือฝ่าย การผลิต และออกแบบการแสดงเป็นคนจัดการ ซึ่งฝ่ายนี้จะเป็นฝ่ายดูแลนักแสดงทุกคน และยังคงดูแลเรื่อง

การแสดงด้วย ซึ่งทุกๆ ปีจะมีการเปลี่ยนการแสดงเพียงหนึ่งครั้ง ก่อนการเปลี่ยนการแสดงจะมีการประชุมคุยกัน มีหัวหน้านักแสดงชาย หญิง ผู้จัดการฝ่ายการผลิต มาปรึกษาหารือเลือกแนวเพลงสากล ไทย จีน ฝรั่งเศส พอลเลือกเพลงเสร็จ ก็มาคิดสร้างฉาก ชุดที่ใช้ในการแสดง ในเรื่องชุดนั้นจะมีดีไซน์เนอร์ เป็นผู้ออกแบบ ซึ่งการออกแบบนั้นจะดูจากนิตยสาร วิดีโอ หนึ่ง บางครั้งในการออกแบบเราจะเลียนแบบเขามาทั้งหมด บางครั้งก็จะออกแบบเอง ที่เลียนแบบเขาเนื่องจากว่าบางโชว์นั้นถ้าออกแบบใหม่ก็จะไม่สื่อถึงการแสดง เช่น การแสดงชุดนางพญาธนู นางพญาภูเขา ซึ่งต้องเลียนแบบของเก่าทั้งหมด ฝ่ายฉากก็จะมีฝ่ายศิลปินมาคุมตรงนี้ โดยเมื่อทุกฝ่ายคิดแล้วก็จะมาคุยพร้อมกัน โดยทุกฝ่ายจะมีส่วนร่วมในการแสดงทั้งหมด” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

“ไม่มีใครเป็นผู้มีสิทธิ์กำหนดฝ่ายเดียว แต่จะเกิดจากการประชุมร่วมกันว่าปีหน้าจะมีกระแสอะไรมาแรง แล้วมาร่วมกันตัดสินใจ ทุกคนต้องร่วมกัน เพราะการร่วมกันคิดจะทำให้มองเห็นจุดบกพร่องของอีกฝ่ายแล้วร่วมกันแก้ไข งานจึงออกมาดีที่สุด” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

การกำหนดนโยบายในการแสดงนั้นมีไว้เพื่อเป็นแนวทางในปฏิบัติให้เป็นแนวทางเดียวกันในเรื่องการฝึกซ้อมนั้นไม่ได้มีการกำหนดนโยบายออกมา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม และการตัดสินใจของฝ่ายการผลิตและออกแบบการแสดง โดยปกติแล้วจะไม่มีมีการซ้อมทุกวัน เนื่องจากช่วงก่อนที่จะมีการเปลี่ยนการแสดงนั้น ได้มีการซ้อมใหญ่จนนักแสดงมีชำนาญ อีกทั้งมีการแสดงทุกวัน วันละ 3 รอบ นักแสดงจึงมีความเชี่ยวชาญในการแสดงของตน

“ในเรื่องการกำหนดนโยบายในการแสดงเกิดจากที่ทุกฝ่ายมาประชุมร่วมกันมีไว้เพื่อเป็นแนวว่าการแสดงควรจะทำออกมาในลักษณะอย่างไร การแสดงจะได้ออกมาในทิศทางเดียวกันกับกระแสดความต้องการของผู้ชม ส่วนนโยบายในการฝึกซ้อมนั้นทางเราไม่มี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับฝ่ายการผลิตของเราว่านักแสดงนั้นมีความพร้อมมากน้อยอย่างไร การซ้อมนั้นโดยปกติจะไม่ซ้อมทุกวัน เนื่องจากเพราะนักแสดงของเรา ก่อนที่จะมาทำงานกับเรานั้นเราจะมีการคัดก่อน แล้วระยะเวลาในการแสดงแต่ละครั้งนั้นจะนานมาก ประมาณ 1 ปี วันหนึ่งจะมีการแสดง 3 รอบ ทำซ้ำ กันทั้งปี นักแสดงจึงเกิดความเคยชินไปเอง แต่จะมาซ้อมหนักช่วงเปลี่ยนการแสดง จะนัดซ้อมกันเป็นเดือน และแต่ละครั้งจะใช้เวลานาน” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ในแต่ละปี จะมีนักแสดงเก่าลาออกและมีนักแสดงใหม่เข้ามาทำงานหมุนเวียนสลับกันไป จึงต้องมีการสอนการแสดงให้กับนักแสดงใหม่ ในการสอนนักแสดงใหม่นั้นจะให้อยู่ในความรับผิดชอบของหัวหน้านักแสดงเป็นผู้พิจารณา โดยจะสอนพื้นฐานการแสดง จากนั้นจะมีผู้สอนทำการสอน ซึ่งบางครั้งจะมีการจ้างผู้สอนชั่วคราวจากต่างประเทศมาสอน โดยผู้ฝึกซ้อมที่จ้างมาสอนนั้นจะทำการสอนให้นักแสดงทุกคนทั้งนักแสดงเก่าและนักแสดงใหม่แล้วจึงให้รุ่นพี่ที่มีประสบการณ์มาประเมิน ลักษณะการสอนของรุ่นพี่จะเข้าไปสอนแบบตัวต่อตัว ซึ่งจะไม่มีปัญหา

ในการฝึกซ้อม เพราะว่าคนที่นักแสดงจะสามารถเข้ามาร่วมงานกับอัลคาซาได้ต้องผ่านการคัดเลือก ซึ่งในการคัดเลือกก็จะมีคัดเลือกผู้ที่มีความเหมาะสม โดยคัดจากรูปร่าง หน้าตา พื้นฐานในการแสดงของนักแสดง

“เรื่องนี้หัวหน้าทีวแลนนักแสดงชายหญิงจะเป็นฝ่ายนัดซ้อม เมื่อก่อนเราจะรับง่าย คนไม่มีพื้นฐานการแสดงเราก็คือรับ แต่ปัจจุบันเราไม่รับเพราะเราจะต้องเสียเวลาในการเทรนนานมาก ส่วนในเรื่องการเทรนนักแสดงใหม่นั้นเราจะสอนพื้นฐานก่อน ไม่ว่าใครจะมีพื้นฐานอย่างไร เราก็คือสอนใหม่เพื่อให้เป็นจังหวะเดียวกันพร้อมกันในการแสดง การซ้อมนั้นเรามีผู้ฝึกสอนประจำ และจะมีการจ้างผู้ฝึกสอน มาเป็นช่วงๆ มาสอน แล้วจะให้รุ่นพี่ที่มีประสบการณ์ มาช่วยดูแลและช่วยสอน เพราะถือว่าเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ รู้จังหวะการเดิน การวางตัวว่าควรทำอย่างไร ที่นี้เรายู่กันเป็นครอบครัว มีอะไรพูดกันได้ ตักเตือนกันได้ การซ้อมเราจะดูความสามารถของแต่ละคน เพราะแต่ละคนจะมีพื้นฐานต่างกัน เพราะฉะนั้นการสอนจึงต่างกัน แต่นักแสดงเรา กับจำนวนครูผู้สอนมีน้อย เพราะฉะนั้นเราจึงต้องให้นักแสดงที่มีประสบการณ์มาช่วยประกบ แต่ส่วนมากจะไม่มีปัญหาเพราะนักแสดงเราจะผ่านการคัดเลือกมาก่อน เพราะฉะนั้นเวลาสอนจะไปไว” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

รูปแบบในการซ้อมของอัลคาซา ไม่มีการนัดนักแสดงมาซ้อมทุกวัน ยกเว้นนักแสดงใหม่ที่เริ่มมาทำงาน จะมีการฝึกซ้อมทุกวัน เมื่อนักแสดงใหม่มีความพร้อม จึงนัดทั้งแสดงเก่าและใหม่มาซ้อมร่วมกัน ในช่วงที่มีการซ้อมนั้นนักแสดงจะได้รับเงินพิเศษวันละ 100 บาท

การคัดเลือกนักแสดงนำนั้นจะขึ้นอยู่กับรูปร่างหน้าตา ประสบการณ์ในการทำงาน ความสามารถ โดยฝ่ายการผลิตและออกแบบการแสดงเป็นผู้คัดเลือก

“ในเรื่องการคัดเลือกนักแสดงนำ นั้นเราจะให้ฝ่ายการผลิตเป็นผู้ดูแลทั้งหมด แต่คร่าวๆ เราจะดูรูปร่างหน้าตาประสบการณ์และความสามารถ ที่นี้จะไม่มีเด็กเส้นเด็ดขาด เพราะหากมีระบบนี้ จะเสียงาน ออกมาจะไม่ดี” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีส่วนกำหนดคนโยบายในการแสดง ในแนวคิด เป็นการแสดงของสาวประเภทสอง ซึ่งจะไม่มีมารับนักแสดงหญิงที่เป็นเพศหญิง เพื่อจะได้แตกต่างกับการแสดงของต่างประเทศที่ใช้นักแสดงหญิงที่เป็นเพศหญิง

ในอดีตสาวประเภทสองมีข้อจำกัดในการเลือกอาชีพน้อยมาก สังคมยังไม่ยอมรับ ซึ่งจัดเป็นปมด้อย จึงได้มีการทำปมด้อยให้เป็นปมเด่น โดยการคัดเลือกสาวประเภทสองมาทำการแสดงจนเป็นที่ยอมรับของทั้งในและต่างประเทศ อีกทั้งสาวประเภทสองส่วนใหญ่มีใจรักการแสดง คาบาเร่ต์ จึงมีความพยายามจนสามารถแสดงคาบาเร่ต์ได้ดี เพราะได้ทำในสิ่งที่ตนรักและชอบ จากความสำเร็จดังกล่าว ทำให้สังคมค่อยๆ เปิดโอกาสและยอมรับสาวประเภทสองมากขึ้น

จากธรรมชาติของสาวประเภทสองที่มีอารมณ์อ่อนไหว บางครั้งเอาเรื่องส่วนตัวมาปนกับเรื่องงาน จนทำให้งานเสียไปบ้าง

สาวประเภทสองในเมืองไทยมีความสวยมาก จะเห็นได้จากการแสดงบางครั้ง จะมีชาวต่างประเทศไม่เชื่อว่านักแสดงหญิงเป็นสาวประเภทสอง

“ก็มีส่วนจะครับ เพราะว่าทางโชว์ของเราเป็นการใช้ในจุดที่คนอื่นคิดว่าเป็นจุดค้อยของสาวประเภทสอง มาเป็นจุดขาย ต้องยอมรับว่าสมัยก่อน คนที่เกิดมาเป็นสาวประเภทสอง เป็นกลุ่มที่ได้รับการดูถูกเหยียดหยามเป็นอย่างมาก เป็นตัวตลกของสังคม เราก็ใช้ในปมค้อยตรงนี้มาเป็นปมเด่น อีกอย่างธรรมชาติของสาวประเภทสองจะรักสวยรักงาม ชอบการแสดงประเภทนางโชว์อยู่แล้ว พอเขาได้มาทำในสิ่งที่เขาชอบงานก็เลยออกมาดี เขาก็พยายามชวนขายจนกว่าจะทำได้ ถ้าลองมาดูตอนคัดเลือกนักแสดง จะเห็นว่าทุกคนมีความพยายามกันมาก พอมาถึงตอนนี้เขาก็ทำได้ดี เป็นที่รู้จัก มีชื่อเสียง ในเมืองนอก นึกถึงโชว์ก็ต้องของลิได้ แต่ลิได้จะมีผู้หญิงแสดงด้วย แต่ของเราเมื่อนึกถึงเมืองไทย ต้องนึกถึงโชว์ของสาวประเภทสอง นึกถึงพญา นักแสดงของเราก็มี่เกียรติ เป็นที่ยอมรับในสังคม บางคนไปใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนอกไปแต่งงานก็มี อย่างแคนาดา ออสเตรเลีย

อีกอย่างต้องยอมรับว่าสาวประเภทสอง จะมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย ชอบจับสุมกันนินทา ทะเลาะวิวาท (เป็นบางคน) เราก็ต้องมีความเข้าใจเขา บางคนพอมีแฟนก็เสียไปเลยก็มี แต่รายมีแฟนนี้เราต้องพยายามดึง จะไปห้ามเขาเลยก็ไม่ได้ บางคนถึงกับเสียการเสียงานไปเลยก็มี

เพราะฉะนั้นจะว่ากำหนดเป็นนโยบายในการแสดงหรือการซ้อมเลขก็มีเพียงอย่างเดียวคือเราไม่รับนักแสดงหญิง แต่จะรับเป็นสาวประเภทสอง ส่วนเรื่องอย่างอื่นเอาเป็นว่าเราเข้าใจในสิ่งที่เขาเป็น และดึงออกมาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด อย่างสาวประเภทสองของเรานั้นตอนเปิดใหม่ๆ ฝรั่งเขาไม่เชื่อ เป็นอย่างนั้นไป

เราให้โอกาสแก่สาวประเภทสอง ทำปมค้อยเป็นปมเด่น และด้วยความสามัคคีของทุกฝ่าย อัลค่าซ่าจึงมีทุกวันนี้ได้ จากโรงละครเล็ก 300 ที่นั่ง เสริมได้ 50 ที่นั่งจนปัจจุบันเรามีโรงละครใหญ่โต ใช้เวลาล้อมดูคลุกคลีจนมาถึงทุกวันนี้” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

นักแสดงหญิงของอัลคาสซาไม่จำเป็นต้องผ่านการทำศัลยกรรมหน้าอกหรือผ่าตัดแปลงเพศมาก่อน แต่ที่มาสมัครงานกับเราทุกคนจะมีพฤติกรรมแต่งตัวเป็นผู้หญิงในชีวิตประจำวัน

“ไม่จำเป็นครับ แต่ส่วนใหญ่ที่มาทำงานกับเราตั้งแต่ตอนคัดเลือก ก็จะแต่งเป็นผู้หญิง ผมขายอยู่แล้ว มีหน้าอกบ้าง ไม่มีบ้าง แปลงเพศ แล้วบ้าง ไม่แปลงบ้าง แต่พออยู่กับเรา ไปสักพัก พวกเขาทำอะไรเลขก็จะค่อยๆ ไปทำ” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ปัญหาในการแสดงและการฝึกซ้อมที่เกี่ยวกับนักแสดงของอัลคาสซาพบว่ามีปัญหา คือ ปัญหาการทำงานร่วมกัน การอยู่ร่วมกันของนักแสดงนอกเวลาทำงานและปัญหาในการประสานงาน ปัญหาการขาดความรับผิดชอบของนักแสดง สาเหตุมาจากความแตกต่างทางด้านการศึกษา ภูมิปัญญา

วิธีป้องกันและแก้ปัญหา นั้น ได้มีการติดข้อความ หรือ จดบอร์ด หากมีปัญหา ก็จะมาคุยกันเพื่อไกล่เกลี่ย

“ปัญหาที่เราพบและเจอกันอยู่บ่อยๆ และคิดว่าที่อื่นก็เป็นเหมือนเราคือ ปัญหานักแสดง ปัญหาในการทำงานและปัญหาในการประสานงาน อย่างมีมา 2-3 วันแล้วก็ออกทำให้เสียเวลาในการฝึกซ้อมและหาคนแทน แต่จริงแล้วนักแสดงของเราทุกคนต้องแสดงได้หมด อย่างตัวนำ ก็ต้องสามารถแสดงถูกคู่ได้ ไม่ใช่เป็นตัวนำแล้วไม่สามารถแสดงอย่างอื่นได้

นอกจากนี้ก็ยังมึ ทะเลาะวิวาท เล่นไฟ นิินทา ทั้งนี้ก็เพราะ นักแสดงที่นี้มีหลากหลายการศึกษา ก็มีหลายระดับ ตั้งแต่ปริญญา จนระดับประถมศึกษา ช่างกลก็มี บางคนก็มาจากต่างจังหวัด เมื่อหลากหลายที่มี ปัญหาข้อมเกิด แต่เราก็มีวิธีแก้ คือคุยกัน มีปัญหาคุยกัน เพราะผมมีความเชื่อว่า หากมีปัญหาแล้วคุยกันทันที ก็จะสามารถแก้ปัญหาได้ง่ายกว่า ปล่อยทิ้งไว้นาน แต่อย่างเรื่องการพนัน เราจะไม่ห้ามเพราะถือเป็นเรื่องส่วนตัว แต่เราขออย่างเดียวคืออย่างทำให้องค์กรของเราเสื่อมเสีย แต่เราจะให้ความรู้เขา อย่างเช่น ดิคชั่นความตามฝ่าผนัง จัคนอร์ค” (กิตติวงค์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ในการประชุมแต่ละครั้งไม่ว่าจะเป็นการประชุมเพื่อหาหัวข้อในการแสดง การประชุมจัดบริหารองค์กร หรืออื่นๆ จะมีภาระแจ้งให้นักแสดง หรือพนักงานแต่ละฝ่ายทราบหรือไม่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของหัวหน้าฝ่ายนั้นๆ แต่หากเป็นเรื่องสำคัญทางฝ่ายบริหารจะมีการเรียกประชุมเพื่อชี้แจงให้ทราบ

“ก็เป็นเรื่องของแต่ละฝ่ายจะพิจารณา ว่าควรบอกเรื่องใดในฝ่ายของคน แต่หากเป็นเรื่องสำคัญทางเราจะเรียกพนักงานทุกคนมาประชุมและบอกกันที่ประชุม” (กิตติวงค์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

รูปแบบการและวิธีการสอนของผู้สอนนั้นพบว่า เริ่มแรกจะสอนทำการแสดงให้กับหัวหน้านักแสดง หลังจากนั้นหัวหน้านักแสดงจึงไปสอนต่อให้นักแสดง พอถึงเวลาซ้อมผู้สอนจะเข้ามาดูภาพรวมของการสอน หากนักแสดงคนใดไม่พร้อม ผู้สอนจะสอนเป็นรายบุคคล หรือนัดซ้อมเพิ่ม หรือบางครั้งผู้สอนจะเป็นผู้สอนนักแสดงเอง ทั้งนี้ผู้สอนจะพิจารณาตามความเหมาะสม

“การสอนของเขา โดยเขาจะเริ่มถ่ายทำให้กับหัวหน้านักแสดง แล้วหัวหน้านักแสดงจะไปถ่ายเทให้นักแสดงอีกทีหนึ่ง แต่พอเวลาฝึกซ้อมเขาก็จะมาดูแล้วจะเข้าไปดูเป็นรายบุคคลไป ใครไม่ได้เขาก็จะชี้ให้ได้ ไม่ได้เขาก็จะนัดซ้อมเพิ่ม” (กิตติวงค์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

นักแสดงของอัลคาซามีจำนวนหลายคน ความสามารถและศักยภาพข้อมแตกต่างกัน ผู้สอนจึงมีวิธีการสอนตามความสามารถและศักยภาพของนักแสดงคน โดยเริ่มจากการสอนท่าแสดงให้กับหัวหน้านักแสดง ในระหว่างที่หัวหน้านักแสดงสอนนักแสดงนั้น ทางผู้สอนจะมีการสังเกตและประเมินนักแสดง หากนักแสดงไม่พร้อมก็จะเข้าไปสอนเป็นรายบุคคล แต่มักไม่พบปัญหา

ดังกล่าวเนื่องจากนักแสดงทุกคนต้องผ่านการคัดเลือก ทำให้ระดับความสามารถของนักแสดงจึงไม่ต่างกันมากนัก

“ตอนนี้เราจะถ่ายทำให้หัวหน้านักแสดงก่อน แล้วพอช่วงที่หัวหน้านักแสดงถ่ายทำ ทางผู้สอนจะเดินดูเป็นรายคน ใครไม่ได้เขาจะเข้าไปสอน แต่โดยมากไม่มีปัญหาเนื่องจากนักแสดงของเราทุกคนมีทักษะตรงนี้อยู่แล้ว การสอนจึงไม่มีปัญหามาก เพราะถ้าใครมีปัญหาจริงๆ ก็จะไม่ผ่านตั้งแต่คอนคัตเลือกนักแสดงอยู่แล้ว” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ด้านงบประมาณที่ใช้ในการแสดงจากการสัมภาษณ์พบว่าแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ งบประมาณที่ใช้ในการแสดงโดยตรง และงบประมาณที่ใช้ในการแสดงทางอ้อม งบประมาณที่ใช้ในการแสดงโดยตรงเช่น เงินพิเศษช่วงซ้อม เสื้อผ้า ฉาก ส่วนงบประมาณที่ไม่ใช่การแสดงทางอ้อม เช่น ปัญหาเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา เนื่องจากอาชีพการแสดงเป็นอาชีพที่ต้องอาศัยรูปร่างหน้าตา จึงมีการอุททหนงบประมาณด้านนี้ให้กับนักแสดงไม่ว่าจะเป็นการไปหาหมอมือเพื่อรักษาผิว หรือรูปร่างหน้าตา

“ตอนนี้เราเต็มทีครับ อยากได้อะไรบอก เขามาทำงานให้เราก็คือต้องทำงานสบายทั้งกาย และใจ ไม่ใช่มาทำงานแล้วลำบาก ถ้าอย่างนี้ใครเขาก็จะมาทำงานให้เรา อีกอย่างอาชีพเราคือการแสดง หากกายกับใจไม่พร้อม ก็ส่งผลการการแสดงด้วย ทุกอย่างเราให้หมด ทั้งเรื่องรองเท้า เครื่องสำอาง อย่างเรื่องเครื่องสำอางเราให้เป็นรายเดือน ถึงแม้ใช้ไม่หมดเราก็ให้ ถ้าเป็นสิว หรือเป็นปัญหาเกี่ยวกับหน้า เราก็คงให้ไปหาหมอ ให้เบิกเงินรักษา ตรงจุดนี้ พี่ยอมรับว่าตัวที่เองก็คิดไม่ถึง เจ้าของกิจการเขาเป็นคนคิดคอยถามดูแล ความเป็นอยู่ของนักแสดงแล้วตั้งให้พี่เป็นคนจัดการให้ เขาดีมาก” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงอดคาชาพทยา จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความต้องการเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาของระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอรรถยาศัย สำหรับนักเต้นคาบารेटที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการสัมภาษณ์นักแสดงถึงรูปแบบการสอนเหมาะสมหรือไม่อย่างไร จะพบว่านักแสดงทั้งหมดมีความเห็นว่าผู้สอนมีวิธีการที่เหมาะสม โดยผู้สอนมีการสอนจากง่ายไปยาก เริ่มเป็นลำดับขั้นตอน สอนทำการแสดงทีละท่อนเพลงไปจนจบ

เรื่องการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกซ้อมมากนักหรือไม่ อย่างไร จะพบว่านักแสดงทุกคน มีความเห็นว่า ทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการซ้อมการแสดง เพราะเป็นกฎบังคับ ที่นักแสดงทุกคนจะต้องมาซ้อมกันตรงเวลา

การฝึกซ้อมการแสดงจะพบว่า นักแสดงจะไม่มีการซ้อมทุกวัน แต่จะมีซ้อมหนักเฉพาะช่วงเปลี่ยนการแสดง ช่วงเวลา 3-4 โมงเย็นเป็นต้นไป หากเป็นช่วงซ้อมนักแสดงทุกคนจะได้รับเงินพิเศษเป็นรายวัน วันละ 100 บาท

“ในคอนเสิร์ต จะมีการให้เงินนักแสดงเป็นรายวัน พิเศษต่างหาก วันละ 100 เหมือนเป็นการจูงใจให้นักแสดงมาซ้อมคะ” (ปิ่น, สัมภาษณ์ 8 มีนาคม 2548)

นักแสดงมีส่วนร่วมในการวางแผนและนโยบาย ในการจัดการแสดง และการฝึกซ้อม จากการสัมภาษณ์พบว่า นักแสดงไม่มีส่วนในการออกความคิดเห็นเนื่องจาก ทางสถานบันเทิงมีฝ่ายต่างๆ ดูแลรับผิดชอบอยู่แล้ว

การรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือกิจกรรมการแสดงต่างๆ ของสถานบันเทิงพบว่าทางสถานบันเทิงมีการรับฟังและช่วยแก้ปัญหา ให้คำปรึกษา ทั้งในเรื่องกิจกรรมการแสดง โดยในเรื่องการซ้อมการแสดง ส่วนใหญ่จะปรึกษาผู้สอน หัวหน้านักแสดง และเรื่องส่วนตัว เพราะว่าทางผู้บริหารและนักแสดงมีความสนิทสนมกันมาก จึงสามารถพูดคุยเรื่องส่วนตัวได้ อีกทั้งผู้บริหารเองก็ตระหนักถึงปัญหาส่วนตัวของนักแสดงอาจส่งผลกระทบต่อการทำงาน ผู้บริหารจึงรับฟังปัญหาทุกด้านของนักแสดง

เมื่อเกิดปัญหาในการแสดงและปัญหาส่วนตัว นักแสดงส่วนใหญ่จะมี การรับฟังและช่วยแก้ปัญหาของเพื่อนนักแสดง

การเลือกวิธีการฝึกซ้อม นักแสดงทุกคนต่างไม่มีส่วนร่วมในการเลือกการจัดการแสดงและการฝึกซ้อมทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและการตัดสินใจของผู้สอนและหัวหน้านักแสดง

นอกจากนี้ผู้สอนยังได้บอกแหล่งหาความรู้ให้กับนักแสดงเพื่อการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์เพิ่มเติม เช่น วีดีโอ โทรทัศน์ นิตยสารต่างๆ และนำมาประยุกต์ใช้กับตัวเองโดยพิจารณาจากบุคลิกลักษณะของตน

จากประเด็นนักแสดงคาบาริ่ต์มีความต้องการเรียนรู้ในเรื่องความจำเป็นต่อเนื่องในการแสดงคาบาริ่ต์นั้นพบว่านักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีความต้องการให้จัดในรูปแบบจัดให้มีการจัดฝึกอบรมที่จัดโดยทางสถานบันเทิงเป็นผู้ประสาน ให้ผู้เชี่ยวชาญมาจัด หรือคนที่มีความรู้มาสอน แล้วให้จัดเรียนตามที่สนใจ อาจจะเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก มุมหนังสือ ต้องการให้มีนิตยสารที่เกี่ยวกับการออกแบบและเทคนิคการตัดเย็บเสื้อผ้าที่ใช้ในการแสดงโดยตรง นิตยสารการแต่งหน้า ต้องการที่จะไปดูงานต่างๆ สถานที่เพื่อคูเทคนิค และรูปแบบการแสดง เพิ่มจำนวนวีดิทัศน์ และมีห้องสำหรับคูวีดิทัศน์ ซึ่งสามารถแจกแจงได้ตามตารางต่อไปนี้

นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดงมีความพึงพอใจผู้บริหารในเรื่องงบประมาณ เพราะมีการสนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงได้รักษารูปร่าง

ตารางที่ 9 : ความต้องการในรูปแบบการจัดการเรียนรู้

ประเด็นความต้องการ	จำนวนผู้ที่มีความสนใจ
1.รับนิคยสาร ที่เกี่ยวข้อง ีกับ ความเคลื่อนไหวด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย	36
2.จัดฝึกอบรมโดยสถานบันเทิงเป็นผู้ประสานให้องค์กรหรือผู้เชี่ยวชาญมาจัด	36
3. จัดวิทัศน์และห้องดูวิทัศน์	36
4. ดูงานต่างสถานที่	30

1.4 อุปกรณัการเรียนการสอน

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการอธกษาพทยางหวัดชลบุรี ในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอธยาศัยด้าหรับนักเดินคาบเร่ต์ที่มีพหุศักรรณเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

อุปกรณัที่ใช้ในการแสดงหรือการซ้อมการแสดงนั้น จะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้สอน โดยผู้สอนจะพิจารณาตามความเหมาะสมว่าควรจะใช้อุปกรณัอะไรในการแสดง หรือการซ้อม โดยผู้สอนจะเสนอมาทงผู้บริหาร ทางผู้บริหารจะเป็นฝ่ายจัดหาให้ตามความต้องการของผู้สอน

การคัดเลือกและเตรียมอุปกรณัและสื่อในการแสดง/ฝึกซ้อม พบว่าการเตรียมอุปกรณันั้น จะพิจารณาจากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณั

ในการซ้อมมีการ ใช้อุปกรณัจริงในการซ้อมการแสดง ซึ่งจะเกิดผลคัต่อนักแสดงด้วยคือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน ในการแสดงคาบารเร่ต์

การพิจารณาใช้อุปกรณัที่ในการซ้อมนอกจากผู้สอนจะเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสมแล้ว บางครั้งก็มีการเปิด โอกาสให้นักแสดงคาบารเร่ต์เข้ามามีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็น เพราะการใช้อุปกรณัต่างๆ จะส่งผลต่อนักแสดงโดยตรง และจากการที่นักแสดงคาบารเร่ต์เป็นสาวประเภทสอง พบว่าผู้สอน ไม่ได้มีการเตรียมอุปกรณัอะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากผู้สอนมีความเห็นว่า

นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ไม่ได้มีความผิดปกติที่จะต้องเตรียมอุปกรณ์พิเศษที่จะใช้ในการซ้อมแต่อย่างใด

อุปกรณ์ที่พบว่าผู้สอนได้ใช้ในระหว่างการสอนการซ้อมการแสดงคาบาริ่ต์ ก็จะมีกระดานดำไว้ในการแสดงตำแหน่งและจังหวะการแสดงคาบาริ่ต์ ซึ่งพบว่ามีกระดานกระดานค้ำขนาดใหญ่ ซึ่งนักแสดงทุกคนสามารถมองเห็นด้วยกันอย่างทั่วถึง

ในบางครั้งในการสอนการแสดงคาบาริ่ต์ ผู้สอนยังได้มีการใช้เครื่องฉาย วิดีทัศน์ขนาดใหญ่มาฉายการแสดงคาบาริ่ต์ในต่างประเทศให้นักแสดงได้ดู เพื่อที่นักแสดงจะสามารถเห็นภาพรวมของการแสดงเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการแสดง

นอกจากอุปกรณ์และสื่อที่ได้กล่าวมาข้างต้น ยังมีอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องที่ต้องใช้คือ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ รองเท้า และเครื่องสำอาง โดยเครื่องสำอางจะมีการซื้อแจกให้เดือนละหนึ่งครั้ง ส่วนประเภท รองเท้าจะให้ 2 คู่ ต่อ 6 เดือน

“อย่างเรื่องเครื่องสำอางเราก็ซื้อแจกให้เดือนละครั้ง เมื่อครบเดือนนึง ใครใช้หมดหรือไม่หมด เราก็ซื้อให้ทุกคน เครื่องสำอางที่เราแจกจะเป็นเครื่องสำอางอย่างคิ อย่างรองเท้า ก็ประมาณ 6 เดือน 2 คู่ ที่นี้เราออกให้ทุกอย่าง” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงอัคราชาพัทยา จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความต้องการเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาคตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

การใช้อุปกรณ์ในการสอนการแสดงคาบาริ่ต์ของผู้สอนนั้น จากการสัมภาษณ์พบว่านักแสดงทุกคนมีความเห็นว่าผู้สอนมีการเลือกใช้อุปกรณ์การสอนได้อย่างเหมาะสมโดยที่นักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อเหล่านั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน เช่นการแสดงชุดอาริ่ด ในการซ้อมนักแสดงทุกคนสามารถซักลองจริงมาทำการซ้อมทุกคน จึงทำให้นักแสดงรู้จังหวะการตีกลองการเดิน และคุณภาพ คือสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้นั้นมีคุณภาพดี เช่นการตีกลองในการแสดงชุดอาริ่ด ก็เป็นกลองที่มีคุณภาพดี แข็งแรงทนทาน

วิธีการคัดเลือกและเตรียมอุปกรณ์และสื่อในการแสดงและการฝึกซ้อม พบว่านักแสดงทุกคนต่างไม่มีส่วนร่วมในการคัดเลือกและเตรียมอุปกรณ์ สื่อต่างๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สอนหัวหน้านักแสดง เป็นผู้เตรียมและจัดหาทั้งหมด

อุปกรณ์ที่ใช้ในการซ้อม พบว่าในการฝึกซ้อมการแสดง นั้นได้ใช้อุปกรณ์จริงที่ใช้แสดงในการซ้อม เพราะนักแสดงจะเกิดความเคยชิน

ในการเรียนรู้ของนักแสดงผ่านสื่อต่างๆ ที่จัดให้ เช่น การฉายวีดิทัศน์ให้นักแสดงได้ดูก่อนการแสดง เพื่อให้ให้นักแสดงมองเห็นภาพรวมของการแสดงนั้น นักแสดงทั้งหมดมีความคิดเห็นว่าคุณเองสามารถพัฒนาศักยภาพและความสามารถจากสื่อ และนำมาประยุกต์ใช้กับบุคลิกตนเอง

ในเรื่องอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ รองเท้า และเครื่องสำอาง นั้นพบว่านักแสดงมีความพอใจ ที่ทางฝ่ายบริหาร ได้มีการจัดซื้อเครื่องสำอางคุณภาพดีกับนักแสดงเป็นรายเดือน นอกจากนี้ยังมีการซื้อรองเท้าให้กับนักแสดง เป็นประจำทุก 6 เดือน ค่ารองเท้า 2 คู่

นอกจากนี้ยังมีสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหารเอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหารไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ ซึ่งนักแสดงก็มีความเห็นด้วย เนื่องจากข่าวสารบางข่าวสาร ได้รับการถ่ายทอดจากไปต่อปาก อาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้ การติดป้ายนิเทศจึงทำให้นักแสดงสามารถได้รับข้อมูลข่าวสารจากผู้บริหารได้อย่างถูกต้อง

1.5 สภาพแวดล้อม

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการอำนวยการ วิทยาลัยการศึกษาศรีนครินทร์ ในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาของระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับนักเต้นคาบารัตต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

สถานที่ฝึกซ้อมนั้น ได้มีการจัดห้องซ้อมซึ่งมีขนาดใหญ่พอเหมาะกับนักแสดง ในห้องฝึกซ้อมจะมีอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ได้อย่างครบถ้วน เช่น เครื่องเสียง ในห้องซ้อมก็จะมีเครื่องดนตรีครบทุกด้าน เพื่อให้ให้นักแสดงสามารถดูท่าการแสดงของคนและคนอื่น ได้สะดวก ซึ่งจะมีการใช้ในการซ้อมการแสดงโดยเฉพาะ จะไม่มีการใช้ในวัตถุประสงค์อย่างอื่น เมื่อนักแสดงมีความพร้อมในการแสดงแล้วจึง จะมีการประสานงานไปยังฝ่ายเวที เพื่อซ้อมจริง ซึ่งจะมีการซ้อมบ่อยครั้งในช่วงที่มีการเปลี่ยนการแสดงประจำปี

นอกจากนี้ยังมีการจัดสวัสดิการตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ประกันสังคม ให้ลาหยุดเพื่อทำศัลยกรรม หยุดในวันนักขัตฤกษ์ และให้หยุดชดเชย 2 วัน ในเรื่องการหยุดนั้นจะมีการจัดคิวการหยุด เพื่อความต่อเนื่องในการแสดง และทุกปีจะมีการแจกโบนัส

“เรื่องสถานที่ เรามีห้องฝึกซ้อมซึ่งมีขนาดใหญ่ มีอุปกรณ์พร้อม เช่น เครื่องเสียง มีเครื่องดนตรีครบทุกด้าน เพื่อให้ได้ดูท่าของตัวเองและเพื่อน เมื่อการซ้อมได้ที่แล้ว หัวหน้านักแสดง ก็จะนัดฝ่ายฉาก แสง เสื้อผ้า ฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ไปซ้อมกันที่เวทีจริง จะซ้อมกันบ่อยมากในช่วงที่เปลี่ยนโชว์ เป็นการเช็คความพร้อมของฝ่ายต่างๆ ไปในตัว

ในเรื่องสวัสดิการอื่นๆ เราก็มีให้พร้อมตามที่กฎหมายกำหนด อย่างพวกประกันต่างๆ เราก็มีพร้อมไม่ใช่ว่าเป็นงานกลางคืนแล้วเราจะไม่มีตรงนี้ เราช่วยเหลือนักแสดงทุกอย่าง เมื่อก่อนเรามีการให้กู้เงินเพื่อทำศัลยกรรม ให้ลาหยุดยาวเพื่อทำศัลยกรรม วันหยุดของเราเราให้หยุดเดือนละ 2 ครั้ง และให้หยุดวันหยุดนักขัตฤกษ์แต่ต้องสลับคิวกันหยุด ตรงนี้เรามีฝ่ายที่คอยๆ เราก็มีโบนัสให้พนักงานทุกปี เรามีย่านพัก อยู่หลังอัลคาซ่านี้เอง ให้เช่าในราคาถูก ” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

อัลคาซ่ายังได้มีการบริการด้านอาหารให้กับนักแสดง โดยมีการจัดศูนย์อาหารราคาถูกกว่าท้องตลาด และมีอาหารหลากหลาย ให้กับนักแสดง เป็นการอำนวยความสะดวกและประหยัดราคาอาหารให้กับนักแสดง

“เรามีศูนย์อาหารไว้ให้กับพนักงานทุกคน อาหารที่นี้คุณภาพดี ราคาถูก พนักงานก็ไม่ต้องออกไปหาอาหารไกล มีอาหารหลาย อย่าง เหนือ ใต้ กลาง อีสาน” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงอัลคาซ่าพัทยา จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความต้องการเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบaret ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศชายเป็นหญิง

ประเด็นการมีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบายของสถานบันเทิงของนักแสดงในอัลคาซ่าพัทยา พบว่านักแสดงทุกคนต่างไม่มีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบายการแสดงและการบริหาร ทั้งนี้การบริหารจะขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของที่ประชุมฝ่ายบริหาร ในประเด็นการแสดงที่ประชุมฝ่ายบริหารจะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกรูปแบบการแสดงที่เสนอ โดยฝ่ายออกแบบและผลิตรายการแสดง ส่วนเรื่องการซ้อมจะขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้สอน หัวหน้านักแสดง ทั้งนี้จะพิจารณาตามความสามารถของนักแสดงเป็นสิ่งสำคัญ

“นโยบายต่างๆ ทางฝ่ายบริหารจะเป็นคนจัดการคะ พนักงานไม่มีสิทธิ์เข้าไปยุ่ง” (เนตร, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ความคิดเห็นจากประเด็นจากนโยบายของสถานบันเทิงมีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของผู้ชมหรือไม่อย่างไร นักแสดงทุกคนต่างมีความคิดเห็นว่าเหมาะสม เพราะมีการประชุมหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และมีการตามกระแสอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้พิจารณาจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าชมซึ่งจะมีจำนวนมากในแต่ละรอบ

“การแสดงที่นี้ทันสมัยคะ เพราะก่อนคิดการแสดงจะมีการประชุม หลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ผู้สอน ผู้จัดการ หัวหน้านักแสดง ก็จะดูกระแสช่วงปีนั้นๆ” (โก้, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ในด้านสภาพแวดล้อมพบว่าทางอัลตาซาพิทยา มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก โดยมีการจัดห้องซ้อมการแสดงที่มีขนาดใหญ่ มีเครื่องปรับอากาศ เครื่องเสียง มีการติดกระจกรอบด้านในห้องซ้อม อยู่ใกล้ห้องน้ำ การรักษาความสะอาดและการรักษาความปลอดภัยมีการจ้างบริษัทมาดูแล อีกทั้งยังมีสวัสดิการด้านต่างๆ คือ บ้านพักในราคาถูกกว่าท้องตลาด ศูนย์อาหารที่มีอาหารหลากหลาย และราคาถูก การประกันสังคม เงินพิเศษในช่วงซ้อม การจัดป๊ายนิเทศให้ความรู้ข่าวสารด้านต่างๆ ทั้งเรื่องการแสดงและการใช้ชีวิต

1.6 การประเมินผล

ผลการสัมภาษณ์ ผู้จัดการอัลตาซาพิทยา จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคตามอัธยาศัยสำหรับนักเต้นคาบารุ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

การประเมินผลการซ้อมหรือการแสดงของนักแสดง ในระหว่างการซ้อมจะถูกประเมินโดยผู้สอนและหัวหน้านักแสดง ช่วงระหว่างการแสดงนั้นจะมีฝ่ายประเมินการแสดงเป็นผู้ประเมิน โดยจะมาจากหัวหน้านักแสดง นักแสดงรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์

นักแสดงของอัลตาซาพิทยา มีจำนวนหลายคน ความสามารถและศักยภาพย่อมแตกต่างกัน ผู้สอนจึงมีวิธีการประเมินนักแสดงดังนี้ โดยเริ่มจากการสอนท่าแสดงให้กับหัวหน้านักแสดง ในระหว่างที่หัวหน้านักแสดงสอนนักแสดงนั้น ทางผู้สอนจะมีการสังเกตและประเมินนักแสดง หากนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ก็จะเข้าไปสอนเป็นรายบุคคล แต่มักไม่พบปัญหาดังกล่าว เนื่องจากนักแสดงทุกคนต้องผ่านการคัดเลือก ทำให้ระดับความสามารถของนักแสดงจึงไม่ต่างกันมากนัก

“ตรงนี้จะถ่ายทำให้หัวหน้านักแสดงก่อน แล้วพอช่วงที่หัวหน้านักแสดงถ่ายทำ ทางผู้สอนจะเดินดูเป็นรายคน ใคร ไม่ได้เขาจะเข้าไปสอน แต่โดยมากไม่มีปัญหาเนื่องจากนักแสดงของเราทุกคนมีทักษะตรงนี้อยู่แล้ว การสอนจึงไม่มีปัญหามาก เพราะถ้าใครมีปัญหาจริงๆ ก็จะไม่ผ่านตั้งแต่ตอนคัดเลือกนักแสดงอยู่แล้ว” (กิตติวงศ์ ชัยสุภกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ในระหว่างการแสดงจะมีฝ่ายตรวจสอบเป็นผู้ประเมินการแสดง ฝ่ายตรวจสอบนั้นในปัจจุบันจะเป็นนักแสดงที่มีประสบการณ์ในการทำงาน หัวหน้านักแสดง ในระหว่างการแสดงหากเกิดปัญหาในการแสดงจะมีการแจ้งผลให้กับนักแสดงหลังเวทีเมื่อแสดงจบในแต่ละรอบ เพราะทางผู้บริหารมีความเห็นว่าหากเกิดปัญหาแล้วแจ้งให้ทราบทันที จะสามารถแก้ปัญหาต่างได้สะดวก แต่จากการทำงานที่ผ่านมา มักไม่พบปัญหาในการแสดงเนื่องจากนักแสดงมีทักษะในการแสดงและการแก้ปัญหาในระดับดีมาก

“จะมีการนัดซ้อมเฉพาะเด็กใหม่จนชำนาญ (ขึ้นอยู่กับผู้คุมนักแสดง) แล้วจึงมานัดซ้อมรวมกัน เพื่อความพร้อมและเข้ากันในการแสดง แต่หากในช่วงแสดงจะมีฝ่ายตรวจสอบ (QC) เป็นฝ่ายประเมินตรวจสอบทั้งในเรื่องความพร้อมของการแต่งกาย รูปแบบการเดิน ตำแหน่ง ส่วนใหญ่จะไม่ค่อยมีปัญหา เนื่องจากทุกคนจะมีทักษะในการแก้ปัญหา ตรงเรื่องนี้เราต้องยอมรับว่า คนที่เป็นสาวประเภทสองส่วนใหญ่จะมีทักษะการแก้ปัญหาในเรื่องอย่างนี้สูงมาก แต่ก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคนด้วย” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

“QC จะมาจากนักแสดงที่เป็นรุ่นพี่ หัวหน้านักแสดง สมัยก่อนผู้จัดการจะเป็นคนดูแล ซึ่งเมื่อเกิดปัญหาในการแสดงจะมีการเรียกมาคุยหาทางแก้ปัญหากันทันที เราจะคุยกันจริงๆ เพราะเราถือเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน อีกอย่างการที่เราคุยทันทีเมื่อเกิดปัญหา การแก้ปัญหาก็ยังง่ายขึ้น” (กิตติวงศ์ ชัยศุกกิจ, สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2548)

ผลการสัมภาษณ์ นักแสดงอดคาซาพิทยา จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความต้องการเกี่ยวกับแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษาอบรมโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเต้นคาบaret ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

วิธีการประเมินผลในกิจกรรมการฝึกซ้อม พบว่านักแสดงทุกคนต่างได้รับการประเมินจากผู้สอน หัวหน้านักแสดง ในช่วงการซ้อม และในช่วงการแสดงจากฝ่ายประเมิน หรือผู้จัดการ

“จะมีรุ่นพี่ละ มาเป็น QC คอยดูจังหวะการเดิน ความพร้อมเพียงระหว่างการแสดง บางทีผู้จัดการก็จะมาดูเอง” (นา, สัมภาษณ์ 8 มีนาคม 2548)

“มีรุ่นพี่มาดูละ เป็นฝ่าย QC ละ มาดู แล้วจะมาบอกเราหลังเวที จะได้ปรับปรุงในรอบการแสดงต่อไป” (โก้, สัมภาษณ์ 8 มีนาคม 2548)

ในระหว่างการแสดง นักแสดงจะถูกประเมินจากฝ่ายประเมินและนักท่องเที่ยวนักชมนักแสดง หลังจากการแสดงจบจะพบว่านักแสดงจะเข้าไปติดชมการแสดงของนักแสดงและขอถ่ายรูปกับนักแสดงคาบaret ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง เป็นจำนวนมาก

ช่วงการแสดง ฝ่ายประเมินจะมานั่งชมการแสดงเป็นการประเมินระหว่างการแสดง หากนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ เช่น จังหวะท่าการแสดงไม่ถูกต้อง จังหวะการเดินไม่ถูกต้อง ไม่มีความพร้อมเพียงกันระหว่างการแสดงจะแจ้งผลย้อนกลับทันทีหลังจบการแสดงแต่ละรอบ พร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข

“เขาจะมานั่งดูการแสดง ถ้าหากเราแสดงไม่ดี เขาจะบอกทันทีหลังการแสดงจบ โดยเขาจะไปบอกเราหลังเวที ว่าควรจะปรับปรุงเรื่องอะไรบ้าง ใครเดินไม่ตรงแถว แล้วควรปรับปรุงยังไง” (ฮาน่า, สัมภาษณ์ 8 มีนาคม 2548)

ในระหว่างการซ้อมพบว่าผู้สอนจะเดินดู จะนักแสดงโดยรอบทุกคน แล้วหากพบนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้สอนก็จะเข้าไปสอนจะเข้ามาสอบถามปัญหาที่เกิดขึ้นและทำการแก้ไข โดยบอกเทคนิคพิเศษเฉพาะตัวบุคคล เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนมีความสามารถ สรีระและศักยภาพต่างกัน เทคนิคการแก้ไขปัญหาการแสดงของแต่ละคนจึงต่างกัน หลังจากนั้นผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะดูแลนักแสดงที่มีปัญหาต่อไป

ในบางครั้งหลังจากพบปัญหา หากผู้สอนพบว่านักแสดงมีปัญหาแบบเดียวกันหลายคน ผู้สอนจะเรียกนักแสดงที่มีปัญหาลักษณะคล้ายกันมาสอนรวมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อจะได้ดูเทคนิคการแก้ปัญหาของแต่ละคน นักแสดงอาจจะนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับตนได้ บางครั้งหัวหน้านักแสดงจะได้รับมอบหมายจากผู้สอนให้มาประเมินนักแสดง

สรุปประเด็นความต้องการด้านการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอรรถยาศัยของนักเต้นคาบาริ่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในอิตาลี ทักษะ จังหวัดชลบุรี

ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบาริ่ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในอิตาลี ทักษะ จังหวัดชลบุรี

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการอิตาลี ทักษะ จังหวัดชลบุรี ในเรื่องความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ด้านผู้สอน พบว่าผู้จัดการมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีคุณลักษณะที่เหมาะสม ผู้จัดการมีความมั่นใจในศักยภาพของผู้สอน ในการจัดกิจกรรมซ้อมการแสดง ผู้สอนคนปัจจุบันยังได้ร่วมงานกับทางอิตาลีมาเป็นเวลานาน อีกทั้งมีประสบการณ์ทางการแสดงให้กับคารานักแสดงในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีหัวหน้านักแสดงซึ่งมีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในการแสดงคาบาริ่มาเป็นผู้ช่วยสอนการแสดง โดยจะได้รับการถ่ายทอดเทคนิคการแสดงมาจากผู้สอน ผู้สอนยังมีการพัฒนาตัวเองให้ตามกระแสความนิยมในการแสดงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งวัดได้จากผลงานที่ผ่านมาเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ นอกจากนี้พบว่าหัวหน้านักแสดงยังมีการสอนการวางตัวและการใช้ชีวิตประจำวันของสาวประเภทสองในสังคม ดังนั้นผู้สอนจึงได้รับความไว้วางใจจากผู้บริหารให้เป็นกำหนดกิจกรรมการซ้อม และการประเมินการแสดงของนักแสดง

นอกจากจะมีผู้สอนและหัวหน้านักแสดงทำการสอนแล้วพบว่าทางอิตาลีได้มีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการเต้นคาบาริ่จากต่างประเทศมาทำการสอนเป็นครั้งคราวเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะและประสบการณ์ให้กับนักแสดงคาร์บาริ่

2. ด้านเนื้อหา พบว่าผู้จัดการมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีการกำหนดเนื้อหาการสอนที่เหมาะสม ผู้บริหารให้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของตัวผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดรูปแบบเนื้อหาที่จะใช้สอน นักแสดง เพราะผู้สอนจบมาทางด้านการศึกษาจากประเทศออสเตรเลียมาโดยตรง นอกจากนี้ยังมีประสบการณ์ในการทำงาน ทางผู้บริหารจึง ไม่ได้มีการกำหนดนโยบายในเรื่องเนื้อหาที่จะใช้สอนที่เป็นทางการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ฝึกซ้อมจะเห็นว่านักแสดงควรจะได้รับความรู้เรื่องอะไรบ้าง

ปัจจุบันเนื้อหาที่มีสำคัญต่อการแสดงคาบารัด คือเรื่อง จังหวะในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลงของนักแสดง ทักษะทำการแสดงคาบารัดของนักแสดง ซึ่งจะคัดแปลงตามลักษณะและบุคลิกของนักแสดง

ทั้งนี้เมื่อกำหนดเนื้อหาที่จะสอน ผู้สอนได้มีการปรับปรุงและประยุกต์ให้เข้ากับบุคลิกและความสามารถของแต่ละบุคคล

นอกจากนี้ยังพบว่าทางผู้บริหารไม่มีความต้องการที่จะให้นักเต้นคาบารัดเรียนรู้เนื้อหาอะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากให้ความเชื่อใจและพึงพอใจในผลงานการสอนของผู้สอน โดยเฉพาะผู้สอนและหัวหน้านักแสดง นอกจากนี้จะสอนในเรื่องการแสดงให้กับนักแสดงแล้ว ยังไม่ได้สอนการเข้าสังคม การวางตัวในสังคมให้กับสาวประเภทสองอีกด้วย

3 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าผู้จัดการมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม ผู้จัดการมีความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการซ้อมการแสดงของผู้สอนเป็นอย่างมาก และให้เป็นสิทธิ์ขาดแก่ผู้สอนในการกำหนดและออกแบบกิจกรรมการซ้อม เนื่องจากผู้สอนจะสอนนักแสดงตามความสามารถของนักแสดง

ในส่วน of นักแสดงที่เข้ามาทำงานใหม่ พบว่าทางผู้สอนได้มีการปรับพื้นฐานของนักแสดงแต่ละคนให้อยู่บนพื้นฐานที่เป็นเอกลักษณ์ของอัลคาซา เพราะแต่ละคนจะมีพื้นฐานทางการแสดงต่างกัน ผู้สอนและหัวหน้านักแสดงจึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับพื้นฐานให้เป็นในแนวทางเดียวกัน

แต่ละปี จะมีนักแสดงเก่าลาออกและมีนักแสดงใหม่เข้ามาทำงานหมุนเวียนสลับกันไป จึงต้องมีการสอนการแสดงให้กับนักแสดงใหม่ ในการสอนนักแสดงใหม่นั้นจะให้อยู่ในความรับผิดชอบของผู้สอนและหัวหน้านักแสดงเป็นผู้พิจารณา โดยจะสอนพื้นฐานการแสดง จากนั้นจะมีผู้สอนทำการสอน ซึ่งบางครั้งจะมีการจ้างผู้ฝึกซ้อมมาสอน โดยผู้ฝึกซ้อมที่จ้างมาสอนนั้นจะทำการสอนให้นักแสดงทุกคนทั้งนักแสดงเก่าและนักแสดงใหม่ แล้วจึงให้รุ่นพี่ที่มีประสบการณ์มาช่วยสอนและประเมิน

รูปแบบในการซ้อมของอัลคาซา ไม่มีการนัดนักแสดงมาซ้อมทุกวัน ยกเว้นนักแสดงใหม่ที่เริ่มมาทำงาน จะมีการฝึกซ้อมทุกวัน เมื่อนักแสดงใหม่มีความพร้อม จึงนัดทั้งแสดงเก่าและใหม่มาซ้อมร่วมกัน ในช่วงที่มีการซ้อมนั้นนักแสดงจะได้รับเงินพิเศษวันละ 100 บาท

นักแสดงของอัลคาซามีจำนวนหลายคน ความสามารถและศักยภาพย่อมแตกต่างกัน ผู้สอนจึงมีวิธีการสอนตามความสามารถและศักยภาพของนักแสดงคน โดยเริ่มจากการสอนท่าแสดงให้กับหัวหน้านักแสดง ในระหว่างที่หัวหน้านักแสดงสอนนักแสดงนั้น ทางผู้สอนจะมีการสังเกตและประเมินนักแสดง หากนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ก็จะเข้าไปสอนเป็นรายบุคคล แต่มักไม่พบปัญหาดังกล่าวเนื่องจากนักแสดงทุกคนต้องผ่านการคัดเลือก ทำให้ระดับความสามารถของนักแสดงจึงไม่ต่างกันมากนัก

4. อุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงหรือการซ้อมการแสดงนั้น พบว่าผู้จัดการมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีการเตรียมและเลือกใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม โดยจะขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้สอน ผู้สอนจะพิจารณาตามความเหมาะสมว่าควรจะใช้อุปกรณ์อะไร ในการแสดงหรือการซ้อม โดยผู้สอนจะเสนอมาทางผู้บริหาร ทางผู้บริหารจะเป็นฝ่ายจัดหาให้ตามความต้องการของผู้สอน

การคัดเลือก และเตรียมอุปกรณ์และสื่อในการแสดงหรือการซ้อม พบว่าการเตรียมอุปกรณ์นั้นจะพิจารณาจากเพลง ประเภทของการแสดง ความปลอดภัย ความเป็นไปได้ ระยะเวลาในเตรียมอุปกรณ์

นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้อุปกรณ์จริงในการซ้อมการแสดง ซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักแสดงด้วยคือทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน การพิจารณาใช้อุปกรณ์ที่ช่วยส่งเสริมการซ้อมนอกจากผู้สอนจะเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสมแล้ว บางครั้งก็มีการเปิด โอกาสให้นักแสดงคาบารัดเข้ามามีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็น เพราะการใช้อุปกรณ์ต่างๆ จะส่งผลต่อนักแสดงโดยตรง และจากการที่นักแสดงคาบารัดเป็นสาวประเภทสอง พบว่าผู้สอนไม่ต้องการเตรียมอุปกรณ์อะไรเป็นพิเศษ เนื่องจากผู้สอนมีความเห็นว่า นักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ไม่ได้มีความผิดปกติที่จะต้องเตรียมอุปกรณ์พิเศษที่จะใช้ในการซ้อมแต่อย่างใด

ในบางครั้งในการสอนการแสดงคาบารัด ผู้สอนยังได้มีการใช้เครื่องฉายวีดิทัศน์ขนาดใหญ่มาฉายการแสดงคาบารัดในต่างประเทศให้นักแสดงได้ดู เพื่อที่นักแสดงจะสามารถเห็นภาพรวมของการแสดงเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนการแสดง

นอกจากอุปกรณ์และสื่อที่ได้กล่าวมาข้างต้น ยังมีอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องที่ต้องใช้คือ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ รองเท้า และเครื่องสำอาง โดยเครื่องสำอางจะมีการซื้อแจกให้เดือนละหนึ่งครั้ง ส่วนประเภท รองเท้าจะให้ 2 คู่ ต่อ 6 เดือน

5. สภาพแวดล้อม พบว่าสถานที่ฝึกซ้อมนั้น ได้มีการจัดห้องซ้อมซึ่งมีขนาดใหญ่พอเหมาะกับนักแสดง ในห้องฝึกซ้อมจะมีอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้อย่างครบถ้วน เช่น เครื่องเสียง ในห้องซ้อมก็จะมีการติดกระจกทุกด้าน เพื่อให้นักแสดงสามารถดูท่าการแสดงของตนและคนอื่นได้สะดวก ซึ่งจะมีการใช้ซ้อมการแสดงเท่านั้นๆ จะไม่มีการใช้ในวัตถุประสงค์อย่างอื่น เมื่อนักแสดงมีความพร้อมในการแสดงแล้วจึง จะมีการประสานงานไปยังฝ่ายเวที เพื่อซ้อมจริง ซึ่งจะมีการซ้อมบ่อยครั้งในช่วงที่มีการเปลี่ยนการแสดงประจำปี

สวัสดิการตามที่กฎหมายกำหนด เช่นประกันสังคม ให้ลาหยุดเพื่อทำศัลยกรรม หยุดในวัน นักชดถุกษ์ และให้หยุดธรรมดา เดือนละ 2 วัน ในเรื่องการหยุดนั้นจะมีการ จัดคิวการหยุด เพื่อ ความต่อเนื่องในการแสดง และทุกปีจะมีการแจกโบนัส

อัลคาซายังได้มีการบริการด้านอาหาร ให้กับนักแสดง โดยมีการจัดศูนย์อาหารราคาถูกกว่า ท้องตลาด และมีอาหารหลากหลายให้กับนักแสดง เป็นการอำนวยความสะดวกและเป็นการลด ค่าใช้จ่ายด้านอาหาร ให้กับนักแสดง

6. การประเมินผลการแสดงของนักแสดง พบว่าทางผู้จัดการมีความคิดเห็นว่ารูปแบบการ ประเมินนักแสดงที่ใช้ในปัจจุบันมีความเหมาะสม และมีความพึงพอใจในตัวผู้สอน จึงให้เป็น สิทธิขาดกับผู้สอนในการประเมินนักแสดงร่วมกับฝ่ายประเมินการแสดง ซึ่งจะแบ่งเป็นช่วงการ ซ้อมการแสดงและช่วงการแสดง โดยในช่วงการแสดงฝ่ายประเมินผลการแสดงจะประเมินและมึ การแจ้งผลการประเมินทันทีเมื่อนักแสดงทำการแสดงคาบಾರೆต์ไม่ได้ตามเป้าหมายที่วางไว้หลังการ แสดงแต่ละรอบ ในช่วงซ้อมการแสดงผู้สอนและหัวหน้านักแสดงจะเป็นผู้ประเมิน หากนักแสดง ไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้จะมีการแจ้งให้ทราบทันที แล้วจึงทำการสอนให้นักแสดง ปรับปรุงการแสดง โดยผู้สอนจะเป็นผู้พิจารณารูปแบบการสอนตามความเหมาะสม

ในส่วนของนักแสดงมีความคิดเห็นของนักแสดงสามารถสรุปความต้องการได้ดังนี้

1. ด้านผู้สอนนักแสดงทุกคนมีความเห็นว่าผู้สอนมีคุณลักษณะที่เหมาะสมคือ มีการใช้ คำพูดที่เป็นกันเองในระหว่างการฝึกซ้อม ไม่มีการใช้คำพูดที่หยาบคาย เคารพให้เกียรตินักแสดง มี การชมนักแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดี หากนักแสดงเกิดปัญหาในการแสดง ผู้สอนจะมี การจัดเวลาซ้อมนอกตารางเป็นพิเศษแก่นักแสดง มีการดูแลเอาใจใส่นักแสดงเป็นอย่างดีมีการบอก แหล่งสื่อต่างๆ ที่นักแสดงสามารถไปค้นคว้าเพิ่มเติมได้ เช่น ผู้สอนมีการแนะนำนิตยสารที่น่าสนใจ เกี่ยวกับกระแสนันทิง การสอนของผู้สอนจะคำนึงถึงศักยภาพ ความสามารถความแตกต่างของ นักแสดง ในส่วนของการคิดทำการแสดง ผู้สอนจะคุนุคลิกท่าทางของนักแสดงแต่ละคน นอกจากนี้นักแสดงมีความคิดเห็นว่าคุณผู้สอนมีการแสดงหาความรู้อยู่เสมอ ในการตามกระแส ความนิยมด้านข่าวสาระบันเทิง โดยเฉพาะในต่างประเทศเพื่อปรับปรุงการแสดง

2. ความต้องการเนื้อหาการแสดงคาบಾರೆต์ในประเด็นทักษะทำการแสดงคาบಾರೆต์ จึงหวัะ ในการแสดง เนื้อหาเพลงที่ใช้ในการแสดง อารมณ์เพลงในการแสดง การแสดงอารมณ์ตามเพลง ของนักแสดง ของนักแสดงนั้นพบว่านักแสดงมีความเห็นว่าได้รับเพียงพอจากผู้สอนอยู่แล้ว แต่ นักแสดงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในประเด็นความจำเป็นต่อเนื่องจากการแสดงคาบಾರೆต์ ซึ่งเรียง ตามลำดับความต้องการ ได้ดังนี้

1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 36 คน

2) ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น
จำนวน 36 คน

3) การศรัทธาชีวหน้า และรูปร่าง จำนวน 36 คน

4) รูปแบบการเดิน จำนวน 34 คน

5) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 15 คน

6) ศิลปะการป้องกันตัว จำนวน 14 คน

3. รูปแบบการสอนนักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความคิดเห็นว่าผู้สอนมีวิธีการสอนที่เหมาะสมแล้ว จึงไม่มีความต้องการด้านใดเป็นพิเศษ ผู้สอนจะมาก่อนการซ้อมการแสดง หลังจากนั้นผู้สอนจะมาเตรียมอุปกรณ์และสถานที่ ที่จะใช้ในการซ้อมการแสดง ในช่วงก่อนการซ้อม พบว่าผู้สอนได้มีการเปิดเพลงในแสดงฟังทั้งเพลง และมีการเดินท่าพื้นฐานเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของนักแสดง ในบางครั้งจะมี วิทยุสนับมาประกอบการสอน เพื่อให้นักแสดงได้เห็นตัวอย่างการแสดงคาบารัดของต่างประเทศ ผู้สอนยังมีการสาธิตและอธิบายประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพและเข้าใจเทคนิคการแสดงในทำนองนั้นๆ หากนักแสดงมีปัญหา พบว่าผู้สอนยังมีการสอนเทคนิคเฉพาะตัวของนักแสดงแต่ละคน เพราะผู้สอนคำนึงถึงความแตกต่างกันระหว่างบุคคลของนักแสดง ในระหว่างการสอนผู้สอนยังไม่มีการแสดงอารมณ์ไม่พอใจในตัวนักแสดง

นักแสดงทุกคนยังมีโอกาสซ้อมโดยเท่าเทียมกัน ไม่มีการกีดกันให้นักแสดงทำการซ้อม ในระหว่างการแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดีหรือไม่ตรงตามเป้าหมายผู้สอนจะมีประเมินผลและแจ้งให้นักแสดงทราบทันที จากนั้นผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะเข้าไปสอนเป็นรายบุคคล หรือแบ่งเป็นกลุ่มย่อยตามการพิจารณาของผู้สอน นอกจากนี้ผู้สอนมีการสอนทำการแสดง ที่ละท่อนเพลงไปจนจบทั้งเพลง

ในประเด็นที่นักแสดงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องความจำเป็นต่อเนื่องเกี่ยวกับการแสดงคาบารัดนั้นพบว่านักแสดงมีความต้องการให้มีการจัดในรูปแบบ ต่างๆ ดังนี้

3.1 การจัดฝึกอบรมที่จัดโดยทางสถาบันเชิงเป็นผู้ประสาน ให้ผู้เชี่ยวชาญมาจัด หรือองค์กรต่างๆ มาจัดให้ แล้วให้จัดลงทะเลเรียนตามที่สนใจ อาจจะเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 36 คน

3.2 คูงานต่างสถานที่ จำนวน 30 คน

4. การใช้อุปกรณ์ในการสอนการแสดงคาบารัดของผู้สอนนั้น นักแสดงทุกคนมีความเห็นว่าผู้สอนมีการเลือกใช้อุปกรณ์การสอน ได้อย่างเหมาะสมนักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อนั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน

วิธีการคัดเลือก และเตรียมอุปกรณ์และสื่อในการแสดงและการฝึกซ้อม พบว่านักแสดงทุกคน ต่างไม่มีส่วนร่วมในการ คัดเลือกและเตรียมอุปกรณ์ สื่อต่างๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ผู้สอน หัวหน้านักแสดง เป็นผู้เตรียมและจัดหาทั้งหมด

อุปกรณ์ ที่ใช้ในการซ้อม พบว่าในการฝึกซ้อมการแสดง นั้นได้ใช้อุปกรณ์จริงที่ใช้แสดงในการซ้อม เพราะนักแสดงจะเกิดความเคยชิน นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีคือ เครื่องฉายวีดิทัศน์ในการสอน

ในเรื่องอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ รองเท้า และเครื่องสำอาง นั้นพบว่านักแสดงมีความพอใจ ที่ทางฝ่ายบริหาร ได้มีการจัดซื้อเครื่องสำอางคุณภาพดีกับนักแสดงเป็นรายเดือน นอกจากนี้ยังมีการซื้อรองเท้าให้กับนักแสดง เป็นประจำทุก 6 เดือน ต่อรองเท้า 2 คู่

นอกจากนี้ยังมีสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหาร เอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหาร ไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ ซึ่งนักแสดงก็มีความเห็นด้วย เนื่องจากข่าวสารบางข่าวสาร ได้รับการถ่ายทอดจากไปต่อปาก อาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้ การติดป้ายนิเทศจึงทำให้นักแสดงสามารถ ได้รับข้อมูลข่าวสารจากผู้บริหาร ได้อย่างถูกต้อง

5. ด้านสภาพแวดล้อม นักแสดงคาบาริเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีความคิดเห็นว่าสิ่งที่ทางอัลคาซา จัดให้มีความเหมาะสมและเพียงพออยู่แล้ว ทั้งในด้านการบริการ ศูนย์อาหารให้กับนักแสดง ห้องซ้อมที่มีเครื่องปรับอากาศ กระจกรอบทิศทาง เครื่องเสียง ห้องแต่งตัวแยกนักแสดงชายหญิง ห้องน้ำที่อยู่ใกล้ห้องแต่งตัวและห้องซ้อม ที่ การประกันสังคม วันหยุด

6. ด้านการประเมินผลนักแสดงคาร์บาร์เร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความเห็นว่าวิธีการประเมินผลในกิจกรรมการฝึกซ้อมที่จัดนั้นมีความเหมาะสม โดยนักแสดงต่างได้รับการประเมินจาก ผู้สอน หัวหน้านักแสดง ในช่วงการซ้อม และในช่วงการแสดง จากฝ่ายประเมิน หรือผู้จัดการ

ในระหว่างการแสดง นักแสดงจะถูกประเมินจากฝ่ายประเมินและนักท่องเที่ยงที่เข้าชมการแสดง หลังจากการแสดงจบ จะพบว่านักแสดงจะเข้าไปดิชมการแสดงของนักแสดงและขอถ่ายรูปกับนักแสดงคาร์บาร์เร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง เป็นจำนวนมาก

ช่วงการแสดง ฝ่ายประเมินจะมานั่งชมการแสดงเป็นการประเมินระหว่างการแสดง หากนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ จะแจ้งผลย้อนกลับทันทีหลังจบการแสดงแต่ละรอบ พร้อมทั้งบอกวิธีแก้ไข

ในระหว่างการซ้อมพบว่าผู้สอนจะเดินดูนักแสดง โดยรอบทุกคน แล้วหากพบนักแสดงคนใดไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้สอนก็จะเข้าไปสอนจะเข้ามาสอบถามปัญหาที่เกิดขึ้นและทำการแก้ไข โดยบอกเทคนิคพิเศษเฉพาะตัวบุคคล เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนมี

ความสามารถ สรีระและศักยภาพต่างกัน เทคนิคการแก้ไขปัญหาการแสดงของแต่ละคนจึงต่างกัน หลังจากนั้นผู้สอนหรือผู้ช่วยสอนจะดูแลนักแสดงที่มีปัญหาต่อไป

ในบางครั้งหลังจากพบปัญหา หากผู้สอนพบว่านักแสดงมีปัญหาแบบเดียวกันหลายคน ผู้สอนจะเรียกนักแสดงที่มีปัญหาล้ายกันมาสอนรวมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อจะได้ดูเทคนิคการแก้ปัญหาของแต่ละคน นักแสดงอาจจะนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับคนได้ บางครั้งหัวหน้านักแสดงจะได้รับมอบหมายจากผู้สอนให้มาประเมินนักแสดง

ความต้องการทางการตามอรรถาธิบายของนักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ จากชายเป็นหญิงในอัลคาซา พัทยา จังหวัดชลบุรี

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการคาบิลโซ ในความต้องการทางการศึกษาตามอรรถาธิบาย พบว่าผู้จัดการคาบิลโซ ได้มีนโยบายในการจัดการศึกษาตามอรรถาธิบายให้แก่นักแสดงทั้งในด้านบุคคลและด้านสื่อ ในด้านบุคคลทางอัลคาซาจะมีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญทางการเดินคาบารัดจากต่างประเทศมาทำการสอนนักแสดงเป็นครั้งคราว ในช่วงที่ผู้เชี่ยวชาญทางการเดินคาบารัดพักอยู่ในอัลคาซา นักแสดงคนใดมีความต้องการเรียนรู้การแสดงเพิ่มเติมเป็นพิเศษก็สามารถ ขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญได้ทันทีโดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ เนื่องจากทางอัลคาซาได้จ้างผู้สอนในอัตราเหมาจ่าย นอกจากนี้ยังได้มีการจัดซื้อสื่อต่างๆ คือ นิตยสาร หรือวีดิทัศน์ เกี่ยวกับข่าวสาระบันเทิงที่เกี่ยวข้องกับการแสดงคาบารัดให้กับนักแสดง

ในส่วน of นักแสดงพบว่า นักแสดงคาบารัดไม่มีความต้องการด้านบุคคลเพราะนักแสดงได้รับความรู้จากผู้สอน และผู้เชี่ยวชาญที่ทางอัลคาซาจ้างมา เพียงพอต่อความต้องการของนักแสดงอยู่แล้ว แต่ก็ต้องการให้ทางผู้บริหาร จัดมุมพักผ่อน โดยมีโทรทัศน์และเครื่องเล่นวีดิทัศน์ให้กับนักแสดง เพื่อติดตามความเคลื่อนไหวข่าวสาระบันเทิงในต่างประเทศ

แนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับนักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในอัลคาซา พัทยา

อัลคาซามีความต้องการที่จะให้นักแสดงมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา เพราะหากนักแสดงมีความสามารถเพิ่มขึ้น ก็ย่อมส่งผลดีต่อทางสถานบันเทิง ทางอัลคาซาจึงมีนโยบายที่ออกมาในเชิงรูปธรรม เพื่อพัฒนาศักยภาพและความสามารถของนักแสดง โดยผู้บริหารพิจารณาตามความเหมาะสม และตามความต้องการของนักแสดง ซึ่งผู้บริหารสนับสนุนกิจกรรมอย่างเต็มที่ โดยจากในด้านการแสดงแล้วทางอัลคาซายังได้มีการประสานงานกับทางองค์กรที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ในการจัดการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิต โดยเฉพาะเรื่องโรคเอดส์

นอกจากนี้ยังได้มีการจัดสวัสดิการ การอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อให้นักแสดงไม่ต้องกังวลในเรื่องความเป็นอยู่ เช่น ด้านที่พัก ศูนย์อาหาร

ในส่วนของการจัดที่พัก นักแสดงพบว่าแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบควรจัดในเรื่องต่างๆ โดยเรียงตามลำดับความต้องการ ได้ดังนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 36 คน
- 2) ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 36 คน
- 3) การคุรุรักษามิวหน้า และรูปร่าง จำนวน 36 คน
- 4) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 34 คน
- 5) รูปแบบการเดิน จำนวน 34 คน
- 6) ศิลปะการป้องกันตัว จำนวน 14 คน

รูปแบบการจัดสามารถแยกเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้

3.1 การจัดฝึกอบรมที่จัดโดยทางสถานบันเทิงเป็นผู้ประสาน ให้ผู้เชี่ยวชาญมาจัด หรือองค์กรต่างๆ มาจัดให้ แล้วให้จัดลงทะเลียนตามที่สนใจ อาจจะเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 36 คน

3.2 คูงานต่างสถานที่ จำนวน 30 คน

แนวทางการจัดการศึกษาตามอัยาศัยสำหรับนักแสดงคาบารัตต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงของอัลคาซาพัตยา จังหวัดชลบุรี

การจัดการศึกษาตามอัยาศัยของอัลคาซาพัตยา นั้น พบว่าทางผู้บริหารได้มีการสนับสนุนและออกเป็นนโยบาย เช่นการจัดปายนิเทศตามสถานที่ของอัลคาซา การจัดมุมหนังสือ การจัดวิถีทัศนัการแสดงคาร์บาร์เรตต์ให้กับนักแสดง

ในด้านของนักแสดงพบว่านักแสดงต้องการให้มีการจัดการศึกษาตามอัยาศัยเรื่องความเคลื่อนไหวข่าวสารในต่างประเทศ ประเด็นดังต่อไปนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 36 คน
- 2) ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 36 คน
- 3) การคุรุรักษามิวหน้า และรูปร่าง จำนวน 36 คน
- 4) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 34 คน
- 5) รูปแบบการเดิน จำนวน 34 คน

6) ศิลปะการป้องกันตัว จำนวน 14 คน

รูปแบบการจัด

- 1) มีการจัดมุมหนังสือซึ่งมีนิตยสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับข่าวสารด้านบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการติดต่อสื่อสาร จำนวน 36 คน
- 2) จัดห้องสำหรับคู่มือวีดิทัศน์,เพิ่มจำนวนวีดิทัศน์ จำนวน 36 คน

ตอนที่ 4 : สรุปความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาคามอรรถยาศัยสำหรับ นักเต้นคาบารेटที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

4.1 ความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบารेटที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบารेटที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในกรณีศึกษาคาลิปโซ กรณีศึกษาฟรีแมน แคนซอร์ริ่น่า กรณีศึกษาอัลคาซ่าพัทยาจังหวัดชลบุรี สามารถสรุปแยกเป็นประเด็น ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อม และการวัดประเมินผล ได้ดังนี้

1. ด้านผู้สอน นักแสดงคาบารेटที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคน มีความคิดเห็นว่าการจัดการด้านผู้สอน คุณลักษณะของผู้สอนมีความเหมาะสมอยู่แล้ว คือ ผู้สอน มีความใกล้ชิดและเป็นกันเองกับนักแสดง มีการเตรียมการสอนทุกครั้ง นอกจากนี้ผู้สอนการแสดง คาบารेटยังมีการค้นคว้าหาความรู้ที่เกิดขึ้นใหม่อยู่เสมอ มีวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการศึกษาตัวผู้เรียน โดยจะศึกษาบุคลิกและ พื้นฐานความรู้เดิมของนักแสดง เพื่อวางแผนและออกแบบการแสดง ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้ พัฒนาศักยภาพเต็มที่ตามความสามารถ ผู้สอนการแสดงคาบารेटยังมีการใช้คำพูดที่เหมาะสมเป็น กันเองกับผู้เรียน ไม่แสดงอารมณ์ไม่พอใจหากนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ มีการชมนักแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดี หากนักแสดงเกิดปัญหาในการแสดง ผู้สอนจะมีการจัดเวลาซ้อมนอกตารางเป็นพิเศษแก่นักแสดงมีการดูแลเอาใจใส่นักแสดงเป็นอย่างดีมีการบอก แหล่งสื่อต่างๆ ที่นักแสดงสามารถ ไปค้นคว้าเพิ่มเติมได้ ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องรูปแบบการแสดง และเมื่อเกิดปัญหาในการแสดงพบว่าตัวผู้สอนมีการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่นักแสดงทุกคนทั้งในเรื่อง การแสดง และเรื่องส่วนตัว

2. ด้านเนื้อหา พบว่านักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการในด้านเนื้อหา เรียงตามลำดับความต้องการได้ ดังนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 69 คน
- 2) ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน จำนวน 54 คน
- 3) การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา จำนวน 54 คน
- 4) รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ จำนวน 48 คน
- 5) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 39 คน
- 6) การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 14 คน
- 7) ศิลปการป้องกันตัว จำนวน 14 คน

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นักแสดงคาบาริที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง มีความเห็นว่ากิจกรรมด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับทำการแสดงคาบาริมีความเหมาะสมอยู่แล้ว แต่นักแสดงมีความต้องการที่จะให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความจำเป็นต่อเนื่องจากการแสดงคาบาริ คือ กิจกรรมการเรียนการสอน การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ เทคนิคการแต่งหน้า การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดงมีความต้องการที่ไม่เกี่ยวกับการแสดงคาบาริเลยคือเรื่องศิลปการป้องกันตัว

ในประเด็นที่นักแสดงมีความเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับทำการแสดงคาบาริ มีความเหมาะสมอยู่แล้วนั้นเนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นผู้สอนจะจัดตามความสามารถ ศักยภาพ ความต้องการ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักแสดง

ในกิจกรรมการสอน นอกจากผู้สอนจะสอนเกี่ยวกับการแสดงคาบาริแล้ว ผู้สอนยังได้มีการสอนการวางตัวของสาวประเภทสองในสังคม ก่อนการสอนผู้สอนจะมาก่อนนักแสดงเสมอเพื่อทำการเตรียมการสอนและเตรียมอุปกรณ์ ก่อนการสอนจะมีการเปิดเพลงที่จะใช้สอนการแสดง และเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายแก่นักแสดง เป็นการเตรียมความพร้อมของนักแสดงก่อนการสอน ผู้สอนการแสดงคาบาริได้มีการสอนเรียงลำดับขั้นตอนนี้จากง่ายไปยาก ก็จะสอนทำการแสดงทีละท่อนเพลงไปจนจบ

การสอนผู้สอนจะทำการสาธิตประกอบการบรรยาย ทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นภาพการแสดงและเข้าใจในการแสดงทำนองๆ มากยิ่งขึ้นมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงลงมือกระทำอยู่ตลอดเวลา มีกิจกรรมการเรียนการสอนหลายรูปแบบ ทั้งการสาธิต การบรรยาย แบ่งกลุ่มการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ และกลุ่มย่อย มีผู้ช่วยสอนในการสอนการแสดงคาบาริ

ผู้สอนยังมีการแจ้งผลย้อนกลับในกรณีที่นักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ และมีการทำการปรับปรุงทันที

ส่วนในประเด็นความต้องการด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความจำเป็นต่อเนื่องจากการแสดงคาบารัต คือ กิจกรรมการเรียนการสอน การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ รูปแบบการเดินแบบใหม่ เทคนิคการแต่งหน้า การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชาย เป็นหญิงในพัทลุงมีความต้องการที่จะเรียน ศิลปการป้องกันตัว นั้นนักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการให้รูปแบบการจัดนั้นจัดโดยสามารถเรียงลำดับความต้องการได้ดังนี้

1) การประสานของสถานบันเทิงให้ผู้เชี่ยวชาญหรือคนที่มีความรู้มาสอน ตามความต้องการของนักแสดง แล้วจัดให้เรียนตามความสนใจ อาจจะให้บริการฟรีหรือเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 54 คน

2) พานักแสดงไปดูงานนอกสถานที่ จำนวน 52 คน

3) สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนที่เกี่ยวกับความจำเป็นต่อเนื่องเกี่ยวกับการแสดงคาบารัตตามความสนใจของนักแสดง จำนวน จำนวน 9 คน

4. อุปกรณ์การสอน นักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความเห็นว่าอุปกรณ์การสอนที่ใช้นั้นมีความเหมาะสม เนื่องจากอุปกรณ์ สื่อการสอนที่ผู้สอนใช้นั้นเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงจริงมาทำการสอน เช่น การแสดงซูดาริดัง มีการนำกล่องจริงที่ใช้ในการแสดงมาทำการซ้อมทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน ในน้ำหนัก และจังหวะของการแสดง

ผู้สอนยังมีการใช้สื่อที่เป็นสื่อทัศนูปกรณ์ คือ เครื่องฉายมาประกอบการสอน เพื่อให้นักแสดงสามารถเห็นภาพการแสดงคาบารัตเต็มรูปแบบเหมาะสมทั้งที่เป็นด้านปริมาณคือ นักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อเหล่านั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน และคุณภาพ คือสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้นั้นมีคุณภาพดี

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ เครื่องสำอาง และ รองเท้า นั้นพบว่านักแสดงมีความพอใจเป็นอย่างมาก ที่ทางฝ่ายบริหาร ได้จัดงบประมาณแล้วให้นักแสดงไปเลือกซื้อตามความพอใจของแต่ละคน ซึ่งหากใช้ไม่หมดในแต่ละเดือน นักแสดงก็สามารถมาขอเบิกงบประมาณของเดือนต่อไปได้ โดยไม่มีการหักไปทบกับเดือนต่อไป

นอกจากนี้ยังมีสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหาร เอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างๆที่จากฝ่ายบริหาร ไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ

5. ด้านสภาพแวดล้อมพบว่านักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทั้งหมดในอัลคาซาปัตยา จังหวัดชลบุรีมีความคิดเห็นว่าสภาพห้องซ้อมและห้องแต่งตัวที่ทางผู้บริหารจัดให้มีความเหมาะสมอยู่แล้ว ส่วนในฟรีแมน แคนซอร์รียน่านักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทั้งหมด มีความต้องการให้ปรับปรุง สภาพห้องซ้อม ห้องแต่งตัว ให้มีขนาดใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักแสดง ในคาลิปโซต้องการให้มีการจัดห้องซ้อม การแสดง จำนวน 7 คน ส่วนนักแสดงอีก 11 คนมีความคิดเห็นว่าการใช้เวทีในการซ้อมการแสดง นั้นมีความเหมาะสม นอกจากนี้นักแสดงคาบารัดในคาลิปโซและฟรีแมน แคนซอร์รียน่าทั้งหมดมีความต้องการให้จัดมุมพักผ่อนสำหรับนักแสดง นักแสดงคาบารัดทั้งหมดในฟรีแมนมีความต้องการลิฟท์ในการขึ้นลงห้องซ้อม นักแสดงคาบารัดในคาลิปโซมีความต้องการให้แก้ปัญหาเรื่องการระบายอากาศด้วยการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านอาคารสถานที่ จำนวน 15 คน

6. ด้านการประเมินผล นักแสดงคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความเห็นว่าการประเมินผลของผู้สอนมีความเหมาะสม โดยผู้สอนจะมีการสังเกตนักแสดง ผู้สอนจะมีการประเมินด้วยความเที่ยงตรง ไม่มีการใช้อคติในการประเมิน และมีการแจ้งผลการประเมินทันทีเมื่อนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ เมื่อแจ้งแล้วผู้สอนยังมีการสอนเทคนิคการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อปรับปรุงการแสดง

4.2 สรุปแนวทางด้านการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับนักเต้นคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบ โรงเรียนของนักเต้นคาบารัดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถเสนอเป็นแนวทางทางการจัดได้ดังนี้

1. จัดโดยการประสานให้องค์กรต่างๆ หรือผู้เชี่ยวชาญมาจัดตามความสนใจของนักแสดง อาจจะให้บริการฟรี และเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 54 คน
2. สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนตามความสนใจของนักแสดง จำนวน 19 คน
3. พานักแสดงไปดูงานนอกสถานที่ จำนวน 52 คน
4. แนวทางการแก้ไขปัญหาสภาพแวดล้อม สามารถแยกเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้
  - ในฟรีแมน แคนซอร์รียน่า ที่นักแสดงมีความต้องการให้ปรับปรุง สภาพห้องซ้อม ห้องแต่งตัว ให้มีขนาดใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักแสดง นักแสดงมีความเห็นว่าควรให้ผู้บริหารแก้ปัญหาตามความเหมาะสม อาจแก้โดยการต่อเติมอาคารหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบภายใน

- ในคาลิปโซประเด็นนักแสดงมีความต้องการให้มีการจัดห้องซ้อมการแสดง นักแสดงมีความเห็นว่า ทางผู้บริหารควรเจรจาเช่าพื้นที่เพิ่มจากทางโรงแรม
- ในประเด็นนักแสดงคาบาเรต์ในคาลิปโซและฟรีแมน แคนซอร์รึน่าทั้งหมดมีความต้องการให้จัดมุมพักผ่อนสำหรับนักแสดง นักแสดงมีความเห็นว่าควรให้ผู้บริหารแก้ปัญหาตามความเหมาะสม อาจแก้ไขโดยการต่อเติมอาคารหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบภายใน
- ในฟรีแมนนักแสดงคาบาเรต์มีความต้องการลิฟท์ในการขึ้นลงห้องซ้อม ห้องแต่งตัว นักแสดงมีความคิดเห็นว่าควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านอาคารสถานที่ในการติดตั้งลิฟท์
- ประเด็นการแก้ปัญหาเรื่องการระบายอากาศในคาลิปโซ นักแสดงมีความเห็นว่าควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านอาคารสถานที่

4.3 ความต้องการทางด้านการศึกษิตตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษิตตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในด้านบุคคลและสื่อ สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ความต้องการด้านบุคคล นักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความเห็นว่า การศึกษิตตามอรรถศาสตร์ด้านบุคคลได้รับจากผู้สอนและจากการจัดจากสถาบันบันเทิงเพียงพอแล้ว เนื่องจากทางสถาบันบันเทิงมีการจัดการเชิญผู้เชี่ยวชาญในด้านการแสดงคาบาเรต์มาทำการสอนประจำ โดยที่ผู้สอนมีความสามารถอยู่แล้ว นอกจากนี้นักแสดงมีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในการทำงานอยู่แล้ว นักแสดงบางคนยังจบมาทางด้านการแสดง นอกจากนี้นักแสดงยังมีความสามารถในการพัฒนาตัวเองโดยดูจากสื่อต่างๆ

2. ความต้องการด้านสื่อ พบว่านักแสดงมีความต้องการที่ให้สถาบันบันเทิงมีการจัด รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวด้านข่าวสารการบันเทิง รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ การรักษารูปร่างหน้าตา เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี จำนวน 69 คน และจัดวิทัศน์ที่เกี่ยวกับการแสดงคาบาเรต์จำนวน 54 คน

4.4 แนวทางการจัดการศึกษิตตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษิตตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถเสนอเป็นแนวทางทางการจัด ได้ดังนี้

1. จัดห้องสำหรับคู่วิดีทัศน์,เพิ่มจำนวนวีดิทัศน์ จำนวน 54 คน
2. มีการจัดมุมหนังสือซึ่งอาจจะเป็นมุมพักผ่อน ที่มีนิตยสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับข่าวสารด้านบันเทิง การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร จำนวน 33 คน
3. มีการจัดป้ายนิเทศในการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ต่างๆ อย่างทั่วถึง จำนวน 33 คน
4. จัดให้มีฝ่ายสรรหาและยืมคืนนิตยสาร วีดิทัศน์ จำนวน 15 คน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการสรุปเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนในด้าน ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก และการประเมินผลของนักเดินคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง
2. เพื่อศึกษาความต้องการทางการศึกษาตามอัธยาศัยในด้าน บุคคลและสื่อ ของนักเดินคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง
3. เพื่อเสนอแนวทางในการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย ของนักเดินคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

วิธีดำเนินการวิจัย

กรณีศึกษาผู้วิจัยเลือกกรณีศึกษาแบบเจาะจง โดยเลือกนักเดินคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง และเจ้าของกิจการหรือผู้จัดการ จากสถานบันเทิงที่มีชื่อเสียงทั้งหมดในกรุงเทพมหานครและพัทยา จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 แห่งคือ ฟรีแมนแดนซ์ออร์ริ่น่า กรุงเทพมหานคร คาลิปโซ กรุงเทพมหานคร อัลคาซาพัทยา จังหวัดชลบุรี โดยแบ่งเป็นผู้จัดการสถานบันเทิงจำนวน 3 คน นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงจำนวน 69 คน เพราะสถานบันเทิงทั้ง 3 แห่ง เป็นสถานบันเทิงที่มีขนาดใหญ่และมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับทั้งในและนอกประเทศ

เครื่องมือที่ใช้วิจัย เป็นแบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การลดทอนข้อมูล การตรวจสอบข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบaret ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบaret ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถแยกเป็นประเด็น ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก และการประเมินผล ได้ดังนี้

1. ด้านผู้สอน นักแสดงคาบaret ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคน มีความคิดเห็นว่าการเรียนด้านผู้สอน คุณลักษณะของผู้สอนมีความเหมาะสมอยู่แล้ว คือ ผู้สอนมีความใกล้ชิดและเป็นกันเองกับนักแสดง มีการเตรียมการสอนทุกครั้ง นอกจากนี้ผู้สอนการแสดงคาบaret ยังมีการค้นคว้าหาความรู้ที่เกิดขึ้นใหม่อยู่เสมอ มีวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการศึกษาตัวผู้เรียน โดยจะศึกษาบุคลิกและพื้นฐานความรู้เดิมของนักแสดง เพื่อวางแผนและออกแบบการแสดง ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพที่ตามความสามารถ ผู้สอนการแสดงคาบaret ยังมีการใช้คำพูดที่เหมาะสมเป็นกันเองกับผู้เรียน ไม่แสดงอารมณ์ไม่พอใจหากนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ มีการชมนักแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดี หากนักแสดงเกิดปัญหาในการแสดง ผู้สอนจะมีการจัดเวลาซ่อมนอกตารางเป็นพิเศษแก่นักแสดงมีการดูแลเอาใจใส่นักแสดงเป็นอย่างดีมีการบอกแหล่งสื่อต่างๆ ที่นักแสดงสามารถไปค้นคว้าเพิ่มเติมได้ ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องรูปแบบการแสดง และเมื่อเกิดปัญหาในการแสดงพบว่าตัวผู้สอนเองการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่นักแสดงทุกคนทั้งในเรื่อง การแสดง และเรื่องส่วนตัว

2. ด้านเนื้อหา พบว่านักแสดงคาบaret ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการในด้านเนื้อหา เรียงตามลำดับความต้องการได้ ดังนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า จำนวน 69 คน
- 2) ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน จำนวน 54 คน
- 2) การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา จำนวน 54 คน
- 3) รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ จำนวน 48 คน
- 4) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย จำนวน 39 คน
- 5) การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ จำนวน 14 คน

7) ศิลปการป้องกันตัว จำนวน 14 คน

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคน มีความเห็นว่ากิจกรรมด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับทำการแสดงคาบารัตมีความเหมาะสมอยู่แล้ว แต่นักแสดงมีความต้องการที่จะให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความจำเป็นต่อเนื่องจากการแสดงคาบารัต คือ กิจกรรมการเรียนการสอน การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ เทคนิคการแต่งหน้า การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดงมีความต้องการที่ไม่เกี่ยวกับการแสดงคาบารัตเลยคือเรื่องศิลปการป้องกันตัว

ในประเด็นที่นักแสดงมีความเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับทำการแสดงคาบารัตมีความเหมาะสมอยู่แล้วนั้นเนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นผู้สอนจะจัดตามความสามารถ ศักยภาพ ความต้องการ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักแสดง

ในกิจกรรมการสอน นอกจากผู้สอนจะสอนเกี่ยวกับการแสดงคาบารัตแล้ว ผู้สอนยังได้มีการสอนการวางตัวของสาวประเภทสองในสังคม ก่อนการสอนผู้สอนจะมาก่อนนักแสดงเสมอเพื่อทำการเตรียมการสอนและเตรียมอุปกรณ์ ก่อนการสอนจะมีการเปิดเพลงที่จะใช้สอนการแสดง และเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายแก่นักแสดง เป็นการเตรียมความพร้อมของนักแสดงก่อนการสอน ผู้สอนการแสดงคาบารัตได้มีการสอนเรียงลำดับขั้นตอนจากง่ายไปยาก คือจะสอนทำการแสดงทีละท่อนเพลงไปจนจบ

การสอนผู้สอนจะทำการสาธิตประกอบการบรรยาย ทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นภาพการแสดงและเข้าใจในการแสดงทำนั้นๆ มากยิ่งขึ้นมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงลงมือกระทำอยู่ตลอดเวลา มีกิจกรรมการเรียนการสอนหลายรูปแบบ ทั้งการสาธิต การบรรยาย แบ่งกลุ่มการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ และกลุ่มย่อย มีผู้ช่วยสอนในการสอนการแสดงคาบารัต

ผู้สอนยังมีการแจ้งผลย้อนกลับในกรณีที่นักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้และมีการทำการปรับปรุงทันที

ส่วนในประเด็นความต้องการด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความจำเป็นต่อเนื่องจากการแสดงคาบารัต คือ รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ๆ การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ เทคนิคการแต่งหน้า การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในพัทยามีความต้องการที่จะเรียน ศิลปการป้องกันตัว นั้นนักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการให้รูปแบบการจัดนั้นจัดโดยสามารถเรียงลำดับความต้องการได้ดังนี้

1) การประสานของสถานบันเทิงให้ผู้เชี่ยวชาญหรือคนที่มีความรู้มาสอน ตามความต้องการของนักแสดง แล้วจัดให้เรียนตามความสนใจ อาจจะให้บริการฟรีหรือเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 54 คน

2) พานักแสดงไปดูงานนอกสถานที่ จำนวน 52 คน

3) สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่เกี่ยวกับความจำเป็นต่อเนื่องเกี่ยวกับการแสดงคาบาร่ต์ตามความสนใจของนักแสดง จำนวน จำนวน 9 คน

4. อุปกรณ์การสอน นักแสดงคาบาร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความเห็นว่าอุปกรณ์การสอนที่ใช้นั้นมีความเหมาะสม เนื่องจากอุปกรณ์ สื่อการสอนที่ผู้สอนใช้นั้นเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงจริงมาทำการสอน เช่น การแสดงชุดอริคัง มีการนำกล้องจริงที่ใช้ในการแสดงมาทำการซ้อมทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน ในน้ำหนักร และจังหวะของการแสดง

ผู้สอนยังมีการใช้สื่อที่เป็นโสตทัศนูปกรณ์ คือ เครื่องฉายมาประกอบการสอน เพื่อให้นักแสดงสามารถเห็นภาพการแสดงคาบาร่ต์เต็มรูปแบบ เหมาะสมทั้ง ที่เป็นด้านปริมาณคือนักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อที่นั่นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน และคุณภาพ คือสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้นั้นมีคุณภาพดี

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ เครื่องสำอาง และ รองเท้า นั้นพบว่านักแสดงมีความพอใจเป็นอย่างมาก ที่ทางฝ่ายบริหารได้จัดงบประมาณแล้วให้นักแสดงไปเลือกซื้อตามความพอใจของแต่ละคน ซึ่งหากใช้ไม่หมดในแต่ละเดือน นักแสดงก็สามารถมาขอเบิกงบประมาณของเดือนต่อไปได้ โดยไม่มีการหักไปพบกับเดือนต่อไป

นอกจากนี้ยังมีสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการซ้อมการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหารเอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหารไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ

5. ด้านสภาพแวดล้อมพบว่านักแสดงคาบาร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทั้งหมดในอัลคาซาพาทยา จังหวัดชลบุรีมีความคิดเห็นว่าสภาพห้องซ้อมและห้องแต่งตัวที่ทางผู้บริหารจัดให้มีความเหมาะสมอยู่แล้ว ส่วนในฟรีแมน แคนซอร์ริน่านักแสดงคาบาร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทั้งหมด มีความต้องการให้ปรับปรุง สภาพห้องซ้อม ห้องแต่งตัว ให้มีขนาดใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักแสดง ในคาลิปโซต้องการให้มีการจัดห้องซ้อมการแสดง จำนวน 7 คน ส่วนนักแสดงอีก 11 คนมีความคิดเห็นว่าการใช้เวทีในการซ้อมการแสดงนั้นมีความเหมาะสม นอกจากนี้นักแสดงคาบาร่ต์ในคาลิปโซและฟรีแมน แคนซอร์ริน่าทั้งหมดมีความต้องการให้จัดมุมพักผ่อนสำหรับนักแสดง นักแสดงคาบาร่ต์ทั้งหมดในฟรีแมนมีความต้องการลิฟท์ในการขึ้นลงห้องซ้อม นัก

แสดงคาบารัตในคาลิปโซมีความต้องการให้แก้ปัญหาเรื่องการระบายอากาศด้วยการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านอาคารสถานที่ จำนวน 15 คน

6. ด้านการประเมินผล นักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความเห็นว่าการประเมินผลของผู้สอนมีความเหมาะสม โดยผู้สอนจะมีการสังเกตนักแสดง ผู้สอนจะมีการประเมินด้วยความเที่ยงตรง ไม่มีการใช้อคติในการประเมิน และมีการแจ้งผลการประเมินทันทีเมื่อนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ เมื่อแจ้งแล้วผู้สอนยังมีการสอนเทคนิคการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อปรับปรุงการแสดง

แนวทางด้านการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบ โรงเรียนของนักเต้นคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถเสนอเป็นแนวทางทางการจัดได้ดังนี้

1. จัดโดยการประสานให้องค์กรต่างๆ หรือผู้เชี่ยวชาญมาจัดตามความสนใจของนักแสดง อาจจะให้บริการฟรี และเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก จำนวน 54 คน
2. สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามความสนใจของนักแสดง จำนวน 9 คน
3. พานักแสดงไปปฏิบัติงานนอกสถานที่ จำนวน 52 คน
4. แนวทางการแก้ไขปัญหาสภาพแวดล้อม สามารถแยกเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้
  - ในฟรีแมน แคนซอร์ริน่า ที่นักแสดงมีความต้องการให้ปรับปรุง สภาพห้องซ้อม ห้องแต่งตัว ให้มีขนาดใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักแสดง นักแสดงมีความเห็นว่าควรให้ผู้บริหารแก้ปัญหาตามความเหมาะสม อาจแก้ไขโดยการต่อเติมอาคารหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบภายใน
  - ในคาลิปโซประเด็นนักแสดงมีความต้องการให้มีการจัดห้องซ้อมการแสดง นักแสดงมีความเห็นว่า ทางผู้บริหารควรเจรจาขอเช่าพื้นที่เพิ่มจากทางโรงแรม
  - ในประเด็นนักแสดงคาบารัตในคาลิปโซและฟรีแมน แคนซอร์ริน่าทั้งหมดมีความต้องการให้จัดมุมพักผ่อนสำหรับนักแสดง นักแสดงมีความเห็นว่าควรให้ผู้บริหารแก้ปัญหาตามความเหมาะสม อาจแก้ไขโดยการต่อเติมอาคารหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบภายใน
  - ในฟรีแมนนักแสดงคาบารัตมีความต้องการลิฟท์ในการขึ้นลงห้องซ้อม ห้องแต่งตัว นักแสดงมีความคิดเห็นว่าควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านอาคารสถานที่ในการติดตั้งลิฟท์
  - ประเด็นการแก้ปัญหาเรื่องการระบายอากาศในคาลิปโซ นักแสดงมีความเห็นว่าควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านอาคารสถานที่

ความต้องการทางการศึกษาตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษาตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในด้านบุคคลและสื่อ สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ความต้องการด้านบุคคล นักแสดงคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ทุกคนมีความเห็นว่า การศึกษาตามอรรถศาสตร์ด้านบุคคล ได้รับจากผู้สอนและจากการจัดจากสถานบันเทิงเพียงพอแล้ว เนื่องจากทางสถานบันเทิงมีการจัดการเชิญผู้เชี่ยวชาญในด้านการแสดงคาร์บาริ่ต์มาทำการสอนประจำ โดยที่ผู้สอนมีความสามารถอยู่แล้ว นอกจากนี้นักแสดงมีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในการทำงานอยู่แล้ว นักแสดงบางคนยังจบมาทางด้านการแสดง นอกจากนี้นักแสดงยังมีความสามารถในการพัฒนาตัวเองโดยดูจากสื่อต่างๆ

2. ความต้องการด้านสื่อ พบว่านักแสดงมีความต้องการที่ให้สถานบันเทิงมีการจัด รับนิตยสารที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวด้านข่าวสารการบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี รูปแบบการแสดงแบบใหม่ๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา จำนวน 69 คน และจัดวีดิทัศน์ที่เกี่ยวกับการแสดงคาบาริ่ต์ จำนวน 54 คน

แนวทางการจัดการศึกษาตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษาตามอรรถศาสตร์ของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถเสนอเป็นแนวทางทางการจัดได้ดังนี้

1. จัดห้องสำหรับดูวีดิทัศน์,เพิ่มจำนวนวีดิทัศน์ จำนวน 54 คน
2. มีการจัดมุมหนังสือซึ่งอาจจะเป็นมุมพักผ่อน ที่มีนิตยสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับข่าวสารด้านบันเทิง การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร จำนวน 33 คน
3. มีการจัดป้ายนิเทศในการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ต่างๆ อย่างทั่วถึง จำนวน 33 คน
4. จัดให้มีฝ่ายสรรหาและยืมคืนนิตยสาร วีดิทัศน์ จำนวน 15 คน

การอภิปรายผลการวิจัย

ความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถอภิปรายผลในประเด็น ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน เนื้อหา อุปกรณ์การสอน สภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก และการประเมินผล ได้ดังนี้

1. ด้านผู้สอน นักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคน มีความคิดเห็นว่าการเรียนด้านผู้สอน คุณลักษณะของผู้สอนมีความเหมาะสมอยู่แล้ว คือ ผู้สอนมีความใกล้ชิดและเป็นกันเองกับนักแสดง มีการเตรียมการสอนทุกครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับ รัตนา พุ่มไพศาล (2533) ได้กล่าวถึงครูผู้ทำหน้าที่สอนผู้เรียนที่อยู่นอกระบบโรงเรียนซึ่งถือว่าเป็นผู้ให้ ต้องไม่เป็นครูอย่างเดียว ต้องเป็นทั้งผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ จัดสภาพการเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความสนใจแก่ผู้เรียน นอกจากนี้ผู้สอนการแสดงคาบาเรต์ยังมีการค้นคว้าหาความรู้ที่เกิดขึ้นใหม่อยู่เสมอ มีวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการศึกษาตัวผู้เรียน โดยจะศึกษาบุคลิกและพื้นฐานความรู้เดิมของนักแสดง เพื่อวางแผนและออกแบบการแสดง ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียน ได้พัฒนาศักยภาพเต็มที่ตามความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับ พนัส หันนาคินทร์ (2528) ได้กล่าวถึงลักษณะของครูที่ดีในทัศนะของผู้เรียนไว้ว่าผู้สอนควรค้นคว้าหาความรู้ทำให้ทันสมัยในด้านวิชาการ และมีความสามารถใช้เทคนิคการสอนให้เหมาะสมกับบทเรียนและกาลเวลา นอกจากนี้ผู้สอนการแสดงคาบาเรต์ยังมีการใช้คำพูดที่เหมาะสมเป็นกันเองกับผู้เรียน ไม่แสดงอารมณ์ไม่พอใจหากนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ มีการชมนักแสดงหากนักแสดงสามารถแสดงได้ดี หากนักแสดงเกิดปัญหาในการแสดง ผู้สอนจะมีการจัดเวลาซ่อมนอกตารางเป็นพิเศษแก่นักแสดงมีการดูแลเอาใจใส่นักแสดงเป็นอย่างดีมีการบอกแหล่งสื่อต่างๆ ที่นักแสดงสามารถไปค้นคว้าเพิ่มเติมได้ นอกจากนี้ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องรูปแบบการแสดง และเมื่อเกิดปัญหาในการแสดงพบว่าตัวผู้สอนเองการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาแก่นักแสดงทุกคนทั้งในเรื่อง การแสดง และเรื่องส่วนตัว ซึ่งสอดคล้องกับอุณา นพคุณ (2527) ที่กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้สอนไว้ว่า ผู้สอนควรมีลักษณะ 3 ประการ คือ 1) มีความจริงใจแก่ผู้เรียน 2) มีความห่วงใยในตัวผู้เรียน โดยไม่ยึดมั่น ถือมั่น ให้ความเคารพในเกียรติและเห็นคุณค่าของตัวผู้เรียน 3) เป็นผู้เห็นใจอย่างเอาใจเขามาใส่ใจเรา อ่อนโยน ละเอียดอ่อนน้อมในการเขาถึงอารมณ์ของผู้เรียน

2. ด้านเนื้อหา พบว่านักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการในด้านเนื้อหา เรียงตามลำดับความต้องการได้ ดังนี้

- 1) ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน
- 2) เทคนิคการแต่งหน้า
- 3) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
- 4) การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา
- 5) รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่
- 6) การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ
- 7) ศิลปการป้องกันตัว

ความต้องการด้านภาษาต่างประเทศที่นักแสดงทุกที่ต่างมีความต้องการที่จะเรียนรู้ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน เนื่องจากว่า สถานบันเทิงทุกที่จะมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เป็นชาว อังกฤษ เกาหลี ญี่ปุ่น จีน เยอรมัน การสื่อสารกับผู้ชมเพื่อสื่อความหมายการแสดงกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดง

เทคนิคการแต่งหน้า เนื่องจากการแสดงคาบารัต จัดเป็นงานประเภทบันเทิง ซึ่งต้องอาศัยกระแสความนิยม การแต่งหน้าตามกระแสนิยมจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดงในการดึงดูดความสนใจจากผู้ชม ทั้งนี้เทคนิคการแต่งหน้าตามกระแสนิยมมีการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาลแฟชั่นจึงมีความจำเป็นที่ต้องติดตามกระแสอยู่ตลอดเวลา

การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย เนื่องจากเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดงในสถานบันเทิงบางแห่ง นักแสดงต้องเป็นผู้ออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกายเอง และในสถานบันเทิงบางแห่งจะไม่สามารถใช้เครื่องแต่งกายซ้ำได้ ความต้องการในเรื่องการออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกายตามกระแสความนิยมจึงเป็นสิ่งจำเป็น นอกจากนี้ยังมีนักแสดงคาบารัตจำนวนหนึ่งต้องการจะเรียนรู้เรื่องดังกล่าวเพื่อการประกอบอาชีพเสริม

การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดง เนื่องจากอาชีพการแสดงคาบารัต นอกจากจะใช้ความสามารถและทักษะในการแสดง ยังต้องใช้รูปร่างหน้าตาในการแสดง เพราะหากนักแสดงมีรูปร่างหน้าตาที่ไม่ดี ก็ย่อมไม่เป็นที่ดึงดูดใจผู้ชม เทคนิคการดูแลรักษารูปร่างหน้าตานั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องรูปร่างผิวพรรณ

การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ ในการแสดงบางชุดจำเป็นต้องมีเครื่องสวมศีรษะ นักแสดงต้องเป็นผู้ออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะเอง ความต้องการในเรื่องการออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะตามกระแสความนิยมจึงเป็นสิ่งจำเป็น นอกจากนี้ยังมีนักแสดงคาบารัตจำนวนหนึ่งต้องการจะเรียนรู้เรื่องดังกล่าวเพื่อการประกอบอาชีพเสริม

ศิลปการป้องกันตัว พบว่านักแสดงเฉพาะที่อัลคาซาปัทยาเท่านั้นที่มีความต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องศิลปการป้องกันตัว เนื่องจากลักษณะการแสดงคาบารัตที่ต้องเลิกงานดึก และในระหว่างการแสดง

นักแสดงคาบารัตมีความจำเป็นที่ต้องใส่เสื้อฝ้ายขึ้น อีกทั้งพัทธา ยังเป็นแหล่งที่มีสถิติอาชญากรรมสูง นักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงจึงมีความต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องดังกล่าว

จากความต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องต่างๆ จากประเด็นข้างต้นนั้นจะสอดคล้องกับแนวคิดของ Lindeman (1926 อ้างใน Knowles, 1980) ได้สรุปไว้ว่า ผู้ใหญ่จะถูกชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี หากตรงกับความต้องการและความสนใจ ผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีหากสถานการณ์เรียนรู้นั้นตรงกับชีวิตผู้ใหญ่ จึงต้องมีการวิเคราะห์ประสบการณ์เพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป และ Swanson & Arnold (1996) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ของผู้ใหญ่นั้นจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้ใหญ่ต้องการพัฒนาความสามารถตนเองอันนำสู่ความเจริญก้าวหน้าในงานทั้งส่วนบุคคลและองค์กร นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ โรเจอร์ (Rogers, 1979) (อ้างถึงใน อาชญญา รัตนอุบล, 2540) ที่กล่าวว่าสาเหตุที่ผู้ใหญ่ต้องกลับเข้ามาเรียนใหม่ คือ 1) แรงจูงใจด้านอาชีพ 2) แรงจูงใจพัฒนาตัวเอง 3) แรงจูงใจด้านสังคม 4) แรงจูงใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสมองและสติปัญญา 5) แรงจูงใจอื่นๆ เช่น ได้รับโอกาสอีกครั้งสำหรับผู้ที่เคยพลาดโอกาสจากการศึกษาในระบบโรงเรียน

3. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน นักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคน มีความเห็นว่ากิจกรรมด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการแสดงคาบารัตมีความเหมาะสมอยู่แล้ว แต่นักแสดงมีความต้องการที่จะให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความจำเป็นต่อเนื่องจากการแสดงคาบารัต คือ รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ ศิลปป้องกันตัว การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ เทคนิคการแต่งหน้า การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดงมีความต้องการที่ไม่เกี่ยวกับการแสดงคาบารัตเลยคือเรื่องศิลปการป้องกันตัว

ในประเด็นที่นักแสดงมีความเห็นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการแสดงคาบารัต มีความเหมาะสมอยู่แล้วนั้นเนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นผู้สอนจะจัดตามความสามารถ ศักยภาพ ความต้องการ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักแสดง ซึ่งสอดคล้องกับคิมเบลอร์ (Kibler อ้างถึงใน รัตนา บุญยะชาติ, 2540) ที่ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากว่าผู้เรียนแต่ละคนนั้นมีคามแตกต่างกันในด้านวิธีการเรียนรู้และอัตราในการเรียนรู้ ฉะนั้นประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดให้แก่ผู้เรียนจึงต้องจัดในลักษณะที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยวิธีการที่เขาถนัดและในอัตราที่เหมาะสมกับความสามารถ และไชยยศ เรืองสุวรรณ (2537) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพว่าควรคำนึงถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนและประสบการณ์เดิมของผู้เรียน นอกจากนี้นักแสดงคาบารัตทุกคนยังมีโอกาสได้มีการลงมือกระทำระหว่างการสอนและการซ้อมการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Dewey (1938) ที่ได้เสนอแนวคิดให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำในกิจกรรมการเรียนการสอน

ในกิจกรรมการสอน นอกจากผู้สอนจะสอนเกี่ยวกับการแสดงคาบารัตแล้ว ผู้สอนยังได้มีการสอนการวางตัวของสาวประเภทสองในสังคม ก่อนการสอนผู้สอนจะมาก่อนนักแสดงเสมอเพื่อทำการเตรียมการสอนและเตรียมอุปกรณ์ ก่อนการสอนจะมีการเปิดเพลงที่จะใช้สอนการแสดง และเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายแก่นักแสดง เป็นการเตรียมความพร้อมของนักแสดงก่อนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับคิมเบลอร์ (Kibler อ้างถึงใน รัตนา บุญยะชาติ, 2540) ได้เสนอแนะหลักการในการจัดการเรียนการสอนเอาไว้ดังนี้ 1) การเตรียมตัวก่อนการเรียนรู้ ก่อนที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่นั้นผู้เรียนควรจะได้มีความรู้ อันถือว่าเป็นพื้นฐานที่จำเป็นมาก่อนแล้ว และผู้เรียนควรได้รับการ “อุ่นเครื่อง” เสียก่อนด้วยการที่ผู้สอนแจ้งให้รู้ว่า ความรู้เดิมอะไรบ้างที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่และความรู้เดิมอะไรบ้างที่อาจมาขัดขวางการเรียนรู้ใหม่ 2) การจูงใจ ผู้เรียนจะเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าหากเขามีความสนใจในสิ่งที่ถูกนำมาให้เขาเรียน การเลือกเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน หรือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้จะเพิ่มความสนใจใคร่เรียนให้แก่ผู้เรียน ได้กิจกรรมหรืองานต่างๆ ที่จะให้ผู้เรียนกระทำควรจะมีลักษณะที่ทำให้เขามั่นใจว่าจะกระทำให้สำเร็จได้ 3) การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเห็นพฤติกรรมปลายทางเป็นแบบอย่าง การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างพฤติกรรมที่ถือว่าประสบความสำเร็จหรือน่าพอใจจะช่วยทำให้เขาเกิดการเรียนรู้ด้วยการเลียนแบบพฤติกรรมนั้นตามไปด้วย 4) การตอบสนองอย่างมีชีวิตชีวา การกระทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน ควรเป็นเรื่องของผู้เรียนเป็นหลัก เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้จากสิ่งที่เขาได้ลงมือกระทำเอง 5) การแนะนำในการแสดงพฤติกรรมที่เป็นการเรียนรู้ใหม่นั้น ผู้เรียนควรได้รับคำแนะนำช่วยเหลือจนกระทั่งเขาสามารถแสดงพฤติกรรมนั้นเองได้โดยลำพัง 6) การฝึกปฏิบัติ ในการเรียนการสอนนั้นผู้เรียน ควรจะได้รับโอกาสที่จะฝึกพฤติกรรมต่างๆ ที่เรียนรู้ใหม่บ่อย ๆ ครั้ง

นอกจากนี้ผู้สอนการแสดงคาบารัตได้มีการสอนเรียงลำดับขั้นตอนจากง่ายไปยาก ก็จะสอนทำการแสดงที่ละท่อนเพลงไปจนจบซึ่งสอดคล้องกับคิมเบลอร์ (Kibler อ้างถึงใน รัตนา บุญยะชาติ, 2540) ที่ได้กล่าวถึงการการจ้ดลำดับขั้นตอนในการเรียนการสอนนั้นเนื้อหาวิชาควรถูกนำมาจัดในลักษณะที่จะให้ผู้เรียน เรียนจากง่ายไปยาก หรือจากสิ่งที่ใกล้ตัวไปยังสิ่งที่ไกลตัว การเรียนรู้ให้สำเร็จก็จะได้ดำเนินไปตามนั้น หากไม่แล้วผู้เรียนจะเกิดความเบื่อหน่าย

การสอนผู้สอนจะทำการสาธิตประกอบการบรรยาย ทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นภาพการแสดงและเข้าใจในการแสดงทำนองๆ มากยิ่งขึ้นมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงลงมือกระทำอยู่ตลอดเวลา มีกิจกรรมการเรียนการสอนหลายรูปแบบ ทั้งการสาธิต การบรรยาย แบ่งกลุ่มการสอนเป็นกลุ่มใหญ่ และกลุ่มย่อย มีผู้ช่วยสอนในการสอนการแสดงคาบารัต ซึ่งสอดคล้องกับเชิรศรี วิวิศศิริ (2527) ได้เสนอลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ที่จะช่วยให้ผู้ใหญ่อสามารถเรียนได้เกิดประสิทธิผล 3 ประเภทคือ 1.) การเรียนเป็นรายบุคคล หมายถึง การจัดผู้เรียนเพื่อให้เรียนเพียงคนเดียว เช่นการศึกษาหรือการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนโดยใช้บทสรุป เรียนทางไปรษณีย์ ศึกษาทางไกลเรียนแบบตัวต่อตัว เน้นการฝึกปฏิบัติ การฝึกหัด 2.) การเรียนเป็นกลุ่ม หมายถึง ผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย 6 – 10 คน เช่น การจัดชั้นเรียน

ขนาดเล็ก จัดกลุ่มอภิปรายหรือการศึกษาค้นคว้า การจัดกลุ่มชั้นเรียนขนาดใหญ่ เป็นต้น 3.) การเรียนในสถานการณ์มวลชน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนให้แก่กลุ่มคนจำนวนมากโดยอาศัยสื่อมวลชนเข้าช่วย อาจไม่จำเป็นต้องจัดเป็นชั้นเรียน และยังซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สวัสดิ์ ภูทอง (2546) ที่พบว่า การแบ่งกลุ่มย่อยในการจัดการศึกษานั้นทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนได้เต็มที่ตามความสามารถ นอกจากนี้ยังมีผู้ช่วยสอนในการสอนการแสดงคาบารัต และรูปแบบการสอนคาบารัตเป็นกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อยนั้นเป็นการช่วยให้นักแสดงสามารถเรียนรู้เทคนิคการแสดงของเพื่อนนักแสดงรอบข้าง การที่ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกลุ่มย่อยทำให้นักแสดงสามารถศึกษาเทคนิคการแสดงของเพื่อนนักแสดงได้อย่างสะดวก และนำมาประยุกต์ใช้ให้กับบุคลิกลักษณะของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Kolb (1984) ที่ได้เสนอวงจรการเรียนรู้ นั่น เมื่อผู้เรียนรับรู้ปัญหาแล้วในกระบวนการการเรียนรู้จะต้องมีการสังเกตและไตร่ตรอง การเรียนรู้ที่ดีที่สุดโดยการให้ผู้เรียนได้มีการสะท้อนกลับ มีการไตร่ตรองประสบการณ์ที่ได้รับ เพื่อนำมาใช้ในการพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ สิ่งใดไม่เป็นประโยชน์ หลังจากนั้นนักแสดงคาบารัตจึงนำเทคนิคนั้นมาปรับใช้กับตนเองตามบุคลิกและศักยภาพความเหมาะสมของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Pfeiffer and Jones (1983) ที่ว่าเมื่อผู้เรียนได้ข้อสรุปจึงมีการนำองค์ความรู้ใหม่มาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและสร้างเป็นประสบการณ์ใหม่สำหรับตนเอง

ผู้สอนยังมีการแจ้งผลย้อนกลับในกรณีที่นักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้และมีการทำการปรับปรุงทันที ซึ่งสอดคล้องกับคิมเบลอร์ (Kibler อ้างถึงใน รัตนา บุญยชาติ, 2540) ที่ได้กล่าวว่าการแจ้งผลกลับให้ทราบ ในการแสดงพฤติกรรมที่เป็นการเรียนรู้ใหม่แต่ละครั้ง ผู้เรียนควรจะได้ทราบผลของการแสดงพฤติกรรมหรือการปฏิบัติงานของเขาโดยทันที ถ้าหากเป็นการปฏิบัติงานที่ได้ผลดี การให้รางวัลจะเป็นตัวเสริมแรงทำให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมนั้นอีก

ส่วนในประเด็นความต้องการด้านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความจำเป็นต่อเนื่องจากการแสดงคาบารัต คือ รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ ศิลปป้องกันตัว การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ เทคนิคการแต่งหน้า การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา นอกจากนี้ยังพบว่านักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในพัทยามีความต้องการที่จะเรียน ศิลปการป้องกันตัว นั้นนักแสดงคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงมีความต้องการให้รูปแบบการจัดนั้นจัดโดยสามารถเรียงลำดับความต้องการได้ดังนี้

- 1) การประสานของสถานบันเทิงให้ผู้เชี่ยวชาญหรือคนที่มีความรู้มาสอน ตามความต้องการของนักแสดง แล้วจัดให้เรียนตามความสนใจ อาจจะให้บริการฟรีหรือเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก
- 2) สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่เกี่ยวกับความจำเป็นต่อเนื่องเกี่ยวกับการแสดงคาบารัตตามความสนใจของนักแสดง
- 3) การพานักแสดงไปดูงานนอกสถานที่

4. อุปกรณ์การสอน นักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความเห็นว่าอุปกรณ์การสอนที่ใช้นั้นมีความเหมาะสม เนื่องจากอุปกรณ์ สื่อการสอนที่ผู้สอนใช้นั้นเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงจริงมาทำการสอน เช่น การแสดงซุคอรีดิง มีการนำกล้องจริงที่ใช้ในการแสดงมาทำการซ้อมทำให้นักแสดงเกิดความเคยชิน ในน้ำหนัก และจังหวะของการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับ รัตนา พุ่มไพศาล, 2533 ที่ได้กล่าวถึงคุณค่าของสื่อการสอนที่ใช้ในการศึกษานอกระบบ ไว้ดังนี้ 1) คุณค่าทางวิชาการ สื่อการศึกษานอกระบบทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงมีผลการเรียนที่ดีกว่าการไม่ใช้สื่อการศึกษา ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายได้กว้างขวาง ส่งเสริมการคิดแก้ปัญหาให้ประสบการณ์ที่เป็นจริง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง จดจำเรื่องราวต่างๆ ได้มาก และจำได้นาน รวมทั้งช่วยเพิ่มทักษะในการเรียนรู้ด้วย 2) คุณค่าทางจิตวิทยา สื่อการศึกษานอกระบบ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ต้องการเรียนรู้ในเรื่องต่างๆ ทำให้มีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนเกิดความพอใจ

นอกจากนี้ผู้สอนยังมีการใช้สื่อที่เป็น โสตทัศนูปกรณ์ คือ เครื่องฉายมาประกอบการสอน เพื่อให้ให้นักแสดงสามารถเห็นภาพการแสดงคาบาเรต์เต็มรูปแบบ เหมาะสมทั้ง ที่เป็นด้านปริมาณคือนักแสดงทุกคนสามารถมีโอกาสได้ใช้สื่อที่นั้นอย่างเท่าเทียมกันทุกคน และคุณภาพ คือสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้นั้นมีคุณภาพดี

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการแสดง คือ เครื่องสำอาง และ รองเท้า นั้นพบว่านักแสดงมีความพอใจเป็นอย่างมาก ที่ทางฝ่ายบริหารได้จัดงบประมาณแล้วให้นักแสดงไปเลือกซื้อตามความพอใจของแต่ละคน ซึ่งหากใช้ไม่หมดในแต่ละเดือน นักแสดงก็สามารถมาขอเบิกงบประมาณของเดือนต่อไปได้ โดยไม่มีการหักไปพบกับเดือนต่อไป

นอกจากนี้ยังมีสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนการแสดงยังมี การจัดป้ายนิเทศของฝ่ายบริหารเอาไว้ติดประกาศ หรือข่าวสารต่างที่จากฝ่ายบริหารไว้ให้นักแสดงได้อ่าน อย่างเป็นทางการ

5. ด้านสภาพแวดล้อมพบว่านักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนในฟรีแมน แคนซอร์รีน่า มีความต้องการให้ปรับปรุง สภาพห้องซ้อม ห้องแต่งตัว ให้มีขนาดใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักแสดง เฉพาะในคาลิปโซในประเด็นห้องซ้อมการแสดงนั้นแบ่งความคิดเห็นเป็น 2 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 นักแสดงจำนวน 11 มีความคิดเห็นว่าการใช้เวทีจริงในการซ้อมการแสดงมีความเหมาะสม เพราะการซ้อมบนเวทีจริงจะช่วยให้นักแสดงทราบตำแหน่งการแสดงและสามารถสลับตำแหน่งได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักแสดง 7 คน มีความต้องการให้มีห้องซ้อมแยกออกมาต่างหากเพราะนักแสดงมีความเห็นว่า หากมีห้องซ้อมก็จะสามารถติดกระจกในห้องซ้อมได้ทำให้นักแสดงสามารถประเมินการแสดงของตนได้ นอกจากนี้การมีห้องซ้อมแยกต่างหากจะทำให้พื้นที่ในการซ้อมมีมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ และเมื่อนักแสดงทุกคนสามารถแสดงได้ตามเป้าที่วางไว้ จึงค่อยไปซ้อมการแสดงบนเวทีจริง นักแสดงในคาลิปโซยังมีความต้องการให้แก้ปัญหาเรื่องการระบายอากาศด้วยการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านอาคารสถานที่ นอกจากนี้นักแสดงในฟรีแมน แคนซอร์รีน่ามีความต้องการลิฟท์ในการขึ้นลง

ห้องซ้อม และยังมีความต้องการจัดห้องสำหรับคู่มือทัศน มีความต้องการให้มีฝ่ายที่รับผิดชอบการ สรรหาคัดเลือก ยืมคืนนิตยสารและวีดิทัศน์โดยตรง นอกจากนี้นักแสดงคาบาเรต์ในสถานบันเทิงทั้ง 3 แห่งมีความต้องการให้จัดมุมหนังสือที่มีนิตยสารต่างๆ ด้านบันเทิงที่เกี่ยวกับการแสดงคาบาเรต์ ไว้คอยติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวในต่างประเทศ เพราะการแสดงคาบาเรต์มีความจำเป็นที่จะต้องอาศัย กระแสนิยมในการแสดง โดยเฉพาะในต่างประเทศเพราะผู้ชมส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศและเป็นคนไทยที่นิยมการแสดงของต่างประเทศ

6. ด้านการประเมินผล นักแสดงคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคนมีความเห็นว่าการประเมินผลของผู้สอนมีความเหมาะสม โดยผู้สอนจะมีการสังเกตนักแสดง ซึ่งสอดคล้องกับ สุจิตรา หังสพฤกษ์ (2538) ที่ได้กล่าวถึงวิธีการประเมินของผู้สอนไว้ดังนี้ 1) การสอบ 2) การสังเกต 3) การสัมภาษณ์ 4) การให้การปฏิบัติจริง 5) การตรวจสอบผลงาน นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้สอนจะมีการประเมินด้วยความเที่ยงตรง ไม่มีการใช้อคติในการประเมิน และมีการแจ้งผลการประเมินทันทีเมื่อนักแสดงไม่สามารถแสดงได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ เมื่อแจ้งแล้วผู้สอนยังมีการสอนเทคนิคการแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อปรับปรุงการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา คุณารักษ์ (2531) ที่กล่าวว่า การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน เป็นการประเมิน โดยการตรวจสอบความรู้พื้นฐานและทักษะเบื้องต้นของผู้เรียน เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนการสอน และเป็นการประเมินผลการเรียน กับจุดประสงค์ที่วางไว้ เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอนของผู้เรียน และการสอนของครู

แนวทางด้านการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนของนักเต้นคาบาเรต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถเสนอเป็นแนวทางทางจัดการโดยเรียงตามลำดับความต้องการ เป็นขั้นๆ โดยที่นักแสดงคาบาเรต์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าความต้องการในลำดับต้นๆ เป็นวิธีการจัดหรือรูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ คอฟแมนและอิงลิช ที่กล่าวว่า มนุษย์เราจะมีการประเมินความต้องการเป็นกระบวนการประเมินช่องว่าง ระหว่างผลผลิตที่เป็นอยู่ในสภาพปัจจุบันกับผลผลิตที่เราต้องการ และจัดช่องว่างตามลำดับความสำคัญ เลือกเอาสิ่งที่มีความสำคัญไปปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา เพื่อสนองความต้องการเหล่านั้น จากการวิจัยสามารถเรียงลำดับรูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้ดังนี้

1. จัดโดยการประสานในองค์กรต่างๆ หรือผู้เชี่ยวชาญมาจัดตามความสนใจของนักแสดง อาจให้บริการฟรี และเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูกลง เนื่องจากว่าการจัดในรูปแบบดังกล่าวจะทำให้นักแสดงได้รับความสะดวกในการเดินทาง และยังคงเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูกลง เนื่องจากการเป็นการประสานให้ผู้เชี่ยวชาญ

มาจัดให้กับนักแสดงหลายคนอาจทำให้ลดค่าใช้จ่ายในการจ้างวิทยากร อีกทั้งยังเป็นการจัดได้ตรงกับความต้องการของนักแสดง จะทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนมากขึ้นและยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในการทำงาน ซึ่งจะสอดคล้องกับโนลล์(Knowls อ้างถึงใน รัตนา พุ่มไพศาล 2536) การที่ผู้เรียน ได้เรียนตามความสนใจของตน ผู้นั้นก็จะมีแรงเร้าที่อยากจะเรียนมากขึ้น และถ้าความต้องการของผู้นั้นสอดคล้องกับความต้องการขององค์กร สังคมที่มีต่อเขาแล้วก็ยิ่งจะเป็นเรื่องสนับสนุนให้การศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Lindeman (1926 อ้างใน Knowles, 1980) ได้สรุปไว้ว่า ผู้ใหญ่จะถูกชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี หากตรงกับความต้องการและความสนใจ ผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีหากสถานการณ์เรียนรู้นั้นตรงกับชีวิตผู้ใหญ่ จึงต้องมีการวิเคราะห์ประสบการณ์เพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป ผู้ใหญ่ต้องการเป็นผู้นำตนเองในการแสวงหาคำตอบ และผู้ใหญ่มีความแตกต่างระหว่างบุคคล และเพิ่มขึ้นเมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้น ความสามารถในการเรียนรู้ ในแต่ละช่วงชีวิตของผู้ใหญ่แต่ละคน แตกต่างกัน

2. สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบ โรงเรียนตามความสนใจของนักแสดง เนื่องจากว่าการจัดอบรมในบางเรื่องการใช้สถานที่ในสถานบันเทิง จะไม่ได้รับความสะดวกในเรื่องการใช้อุปกรณ์ และสื่อการสอนต่างๆ เช่นการออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้า มีความจำเป็นที่จะต้องใช้จักรเย็บผ้าในการเรียนการสอน ซึ่งจะไม่สะดวกหากมีการขนย้ายอุปกรณ์มาทำการสอนในสถานบันเทิง หรือการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา

3. พานักแสดงไปดูงานนอกสถานที่ การไปดูงานนอกสถานที่เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการเรียนการสอน ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ อาชญญา รัตนอุบล ,2540 ได้กล่าวว่า การจัดทัศนศึกษา จะเป็นการนำผู้เข้ารับการฝึกอบรม ดูงาน ณ สถานที่ที่น่าสนใจ เพื่อศึกษาสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ช่วยให้เข้าใจได้เห็นการปฏิบัติจริง โดยควรจัดทัศนศึกษาควบคู่กับเทคนิคการฝึกอบรมแบบอื่นๆ เช่น การบรรยายก่อนไปดูงาน หรือจัดให้มีการอภิปรายหลังกลับมาจากทัศนศึกษา ซึ่งการจัดทัศนศึกษาจะช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้ารับการฝึกอบรมด้วยกัน หรือระหว่างผู้ฝึกอบรมดีขึ้น ตลอดจนสร้างความกระตือรือร้นและความสนใจเป็นอย่างดี

4. แนวทางการแก้ไขปัญหาสภาพแวดล้อม สามารถแยกเป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

- ในฟรีแมน แคนซอร์ริน่า ที่นักแสดงมีความต้องการให้ปรับปรุง สภาพห้องซ้อม ห้องแต่งตัว ให้มีขนาดใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักแสดง นักแสดงมีความเห็นว่าควรให้ผู้บริหารแก้ปัญหาตามความเหมาะสม อาจแก้โดยการต่อเติมอาคารหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบภายใน
- ในคาลิปโซประเด็นนักแสดงมีความต้องการให้มีการจัดห้องซ้อมการแสดง นักแสดงมีความเห็นว่า ทางผู้บริหารควรเจรจาขอเช่าพื้นที่เพิ่มจากทางโรงแรม

- ในประเด็นนักแสดงคาบารेट์ในคาลิปโซและฟรีแมน แคนซอร์น่าทั้งหมดมีความต้องการให้จัดมุมพักผ่อนสำหรับนักแสดง นักแสดงมีความเห็นว่าควรให้ผู้บริหารแก้ปัญหาตามความเหมาะสม อาจแก้ไขโดยการต่อเติมอาคารหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบภายใน
- ในฟรีแมนนักแสดงคาบารेट์มีความต้องการลิฟท์ในการขึ้นลงห้องซ้อม ห้องแต่งตัว นักแสดงมีความคิดเห็นว่าควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านอาคารสถานที่ในการติดตั้งลิฟท์
- ประเด็นการแก้ปัญหาเรื่องการระบายอากาศในคาลิปโซ นักแสดงมีความเห็นว่าควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในด้านอาคารสถานที่

ความต้องการทางการศึกษาตามอรรถาธิบายของนักเต้นคาบารेट์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษาตามอรรถาธิบายของนักเต้นคาบารेट์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ในด้านบุคคลและสื่อ พบว่าบางสถานประกอบการ คือ ฟรีแมนแคนซอร์น่าและอัลคาซาพัทยา จังหวัดชลบุรี ได้จัดให้มีการบริการข้อมูลข่าวสารโดยรับนิเทศสารเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวด้านการบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแสดง เทคนิคการแต่งหน้า ภาษาต่างประเทศ การประดิษฐ์และออกแบบเครื่องสวมศีรษะการดูแลรักษารูปร่างหน้าตา เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพและความสามารถในการแสดง ซึ่งจะส่งผลต่อการดำเนินงานของสถานบันเทิง ซึ่งสอดคล้องกับ ปัทมาธรรมเจริญ (2538) ที่พบว่านายจ้างในสถานประกอบการมีเหตุผลในการจัดสวัสดิการทางการศึกษาในสถานประกอบการว่าเป็นการพัฒนา ลูกจ้างซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาการดำเนินงานของสถานประกอบการ ซึ่ง สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. ความต้องการด้านบุคคล นักแสดงคาบารेट์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงทุกคน ได้รับการศึกษาตามอรรถาธิบายด้านบุคคลจากผู้สอนและจากการจัดจากสถานบันเทิงเพียงพอแล้ว เนื่องจากทางสถานบันเทิงมีการจัดเชิญผู้เชี่ยวชาญในด้านการแสดงคาบารेट์มาทำการสอนประจำ โดยที่ผู้สอนมีความสามารถอยู่แล้ว สถานบันเทิงบางแห่งยังมีการเชิญผู้เชี่ยวชาญทางการแสดงคาบารेट์มาทำการสอนเป็นครั้งคราว นอกจากนี้นักแสดงมีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในการทำงานอยู่แล้ว นักแสดงยังมีความสามารถในการพัฒนาตัวเองโดยดูจากสื่อต่างๆ

2. ความต้องการด้านสื่อ พบว่านักแสดงมีความต้องการที่ให้สถานบันเทิงมีการจัด รับนิเทศสารที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวด้านข่าวสารการบันเทิง รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เพิ่มขึ้นและให้มีความหลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับ สิปพนนท์ เกตุทัต (2543) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ตามอรรถาธิบายต้องอาศัยสื่อมวลชน เพื่อพัฒนาทักษะการแสดงอันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2540) ที่พบว่าผู้ใหญ่จะเกิด

การเรียนรู้ก็ต่อเมื่อ เกิดความต้องการและความสนใจ ทั้งนี้เนื่องจากนักแสดงคาบาริ่ต์ต้องทำงานกลางคืน ในขณะที่แหล่งข้อมูลส่วนใหญ่เปิดบริการในเวลากลางวัน นอกจากนี้สื่อต่างๆ ที่มาจากประเทศจะมีราคาแพง ซึ่งสอดคล้องกับมาสโลว์ (Maslow) ที่มีความเชื่อว่าความต้องการของมนุษย์ขั้นต่ำสุด คือความต้องการขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิต ความต้องการระดับสูงจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ จนกว่าความต้องการในลำดับต่ำจะเป็นที่พอใจหรือเกิดขึ้นจนเป็นที่เพียงพอแล้ว เมื่อนักเต้นคาบาริ่ต์ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสาร จึงทำให้เกิดความต้องการในด้านดังกล่าว นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับพรหมทิพางามสม (2530) ที่พบว่าผู้ใช้แรงงานมีความต้องการด้านการรับบริการข่าวสารมากเป็นอันดับหนึ่ง

เมื่อนักแสดงคาบาริ่ต์ได้ถึงแหล่งข้อมูลข่าวสาร นอกจากนักแสดงคาบาริ่ต์จะสามารถพัฒนาศักยภาพทางการแสดงของตนแล้ว นักแสดงยังสามารถนำความรู้ข่าวสารเทคนิคต่างที่ได้มามีส่วนร่วมในการพัฒนา รูปแบบและออกแบบการแสดง ซึ่งจะเป็นการพัฒนาศักยภาพของสถานบันเทิงอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมพงษ์ บัวชาบาล (2530) ที่พบว่า องค์กรจะพัฒนาได้ก็ต้องอาศัยความร่วมมือ เพราะประชาชนจะมีความรู้ลึกเป็นเจ้าของโครงการ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรัสวดี หุ่นยนต์ (2528) การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของประชาชน เพราะว่าคุณเองได้รับผลประโยชน์ ซึ่งนักแสดงคาบาริ่ต์เองหากมีการพัฒนาศักยภาพในการแสดงคาบาริ่ต์อยู่เสมอ ก็จะเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะชาวต่างชาติให้มาชมการแสดง ซึ่งเมื่อสถานบันเทิงมีรายได้เพิ่มขึ้นจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติก็จะส่งผลให้ นักแสดงคาบาริ่ต์ได้รับ โบนัสและเงินเดือนเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังเป็นโอกาสให้ตนเองสามารถรับงานนอกสถานที่เป็นการเพิ่มพูนทักษะทางการแสดง และรายได้ไปในตัว

แนวทางการจัดการศึกษาตามอรรถาธิบายของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

จากการศึกษาความต้องการทางการศึกษาตามอรรถาธิบายของนักเต้นคาบาริ่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง สามารถเสนอเป็นแนวทางทางการจัดได้ดังนี้

1. มีการจัดมุมหนังสือซึ่งอาจเป็นมุมพักผ่อน ที่มีนิตยสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับข่าวสารด้านบันเทิง การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่ การดูแลรักษาอุปกรณ์ประดับประดา การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร
2. จัดห้องสำหรับคู่วิทัศน์, เพิ่มจำนวนคู่วิทัศน์
3. มีการจัดปายนิเทศในการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ต่างๆ อย่างทั่วถึง

ซึ่งแนวทางการจัดการศึกษาตามอรรถาธิบายข้างต้นนี้ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้บริหารเป็นผู้จัดแล้ว นักแสดงคาบาริ่ต์จะไปค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองในการพัฒนาศักยภาพ ความสามารถ และทักษะในการแสดง เป็นลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ซึ่งGuglielmino, Lucy M (1979) กล่าวถึงลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองไว้ดังนี้ คือ 1) เปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ได้แก่ความสนใจ ชอบศึกษาค้นคว้าจาก

ห้องสมุด มีความพยายามทำความเข้าใจในเรื่องที่ยาก 2) มองตนเองว่า เป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความสามารถที่จะเรียนรู้เมื่อต้องการเรียนรู้ รู้ว่าเมื่อไหร่จะต้องเรียน สามารถหาวิธีการเรียน และรู้ว่าจะไปข้อมูลได้จากที่ใด 3) มีความคิดริเริ่ม และสามารถเรียนรู้ได้โดยอิสระ 4) มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อน 5) มีความรักในการเรียน ได้แก่ ความสนุกสนานในการค้นคว้าหรือมีความปรารถนาที่จะเรียนรู้ 6) มีความคิดสร้างสรรค์ 7) มองอนาคตในแง่ดี ได้แก่ มีความต้องการที่จะเรียนรู้ตลอดชีวิต คิดว่าปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทาย และรู้ว่าตนเองต้องการที่จะเรียนอะไรเพิ่ม 8) สามารถใช้ทักษะหาความรู้ และทักษะการแก้ปัญหา และสอดคล้องกับ สมคิด อิศระวัฒน์ (2541) ที่ได้เสนอลักษณะการเรียนรู้แบบนาคตนเองไว้ว่า 1) สนุกใจที่จะเรียนรู้ด้วยตัวเอง ผู้เรียนเรียนเพราะความสนใจ ความอยากรู้ มิใช่เรียนเพราะมีใครบังคับหรือเพราะความจำใจ 2) ตนเองต้องเป็นข้อมูลของตนเอง นั่นคือ ผู้เรียนสามารถบอกได้ว่า สิ่งที่ตนเองจะเรียนคืออะไร รู้ว่าทักษะและข้อมูลที่ต้องการหรือจำเป็นต้องใช้มีอะไรบ้าง สามารถกำหนดเป้าหมาย วิธีการรวบรวมข้อมูลที่ต้องการและวิธีการประเมินผลการเรียน ผู้เรียนต้องเป็นผู้จัดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องมีความตระหนักในความสามารถ และสามารถตัดสินใจ มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่และบทบาทในการเป็นผู้เรียนที่ดี 3) ผู้เรียนต้องรู้ “วิธีการที่จะเรียน” ผู้เรียนจะต้องทราบขั้นตอนการเรียนรู้ของตนเอง รู้ว่าจะไปยังจุดที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างไร

เมื่อนักแสดงคาบาริเกิดการเรียนรู้ ก็จะทดลองกระทำตามการเรียนรู้ที่ได้รู้มา ทำให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ และสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการแสดงคาบาริได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ Lewis and Williams (Lewis and Williams, 1994 อ้างใน สุริน คล้ายรามัญ), 2543 ที่กล่าวว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์ เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำ โดยมีความเชื่อว่าหากผู้เรียนเกิดการลงมือกระทำจริง ผู้เรียนจะสร้างความรู้ใหม่ ซึ่งเป็นความรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียนสามารถนำไปใช้จริงได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ Knowles, 1975 ที่มีความเชื่อว่าการเรียนรู้จะได้ผลดีมากที่สุดก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีส่วนเกี่ยวข้องในการเรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ 1) อัคมโนทัศน์ หมายถึง เมื่อบุคคลเจริญเติบโตและมีวุฒิภาวะมากขึ้นจะมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้นตามลำดับ ด้วย และหากบุคคลรู้สึกรู้ว่าตนเองได้เจริญเติบโตและมีวุฒิภาวะมากพอที่จะควบคุมตนเองได้ บุคคลก็จะเกิดความต้องการทางจิตใจที่จะควบคุมตนเอง นั่นคือ ผู้ใหญ่จะมองว่าตนเองสามารถควบคุมและนำตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นแต่อย่างใด 2) ความพร้อม หมายถึง ผู้ใหญ่เป็นวัยที่พร้อมที่จะเรียนรู้เมื่อเห็นว่าสิ่งที่เรียนไปมีความหมาย และมีความจำเป็นต่อบทบาทและสถานภาพทางสังคม เนื่องจากผู้ใหญ่มีหน้าที่การงาน มีบทบาทในสังคม เพราะฉะนั้นผู้ใหญ่จะมีความรู้สึกรู้ว่าพร้อมที่จะเรียนอยู่เสมอถ้าหากว่าการเรียนมีประโยชน์ต่อตนเอง นั่นคือ เรียนไปเพื่อเป็นส่วนพัฒนาอาชีพการงาน และเรียนไปเพื่อเป็นส่วนประกอบสถานภาพทางสังคม เพื่อให้ตนเป็นที่ยอมรับในสังคม 3) แนวโน้มต่อการเรียนรู้ หมายถึง ผู้ใหญ่เป็นผู้ที่มีบทบาทและสถานะทางสังคม การเรียนรู้ของผู้ใหญ่จึงเป็นการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีก็ต่อเมื่อความรู้ที่ได้

รับจากการเรียนนั้นสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ทันที เนื้อหาในการเรียนจะต้องเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน เรียนแล้วเกิดประโยชน์ต่อตนเอง ผู้ใหญ่จะไม่ไปเสียเวลาเรียนในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากผลการวิจัย สถานบันที่จัดการแสดงคาบารัตต์อาจจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย ได้ในเนื้อหาและรูปแบบดังต่อไปนี้

1. สถานบันที่อาจจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีเนื้อหาการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนในประเด็นต่างๆ ดังนี้

- 1) เทคนิคการแต่งหน้า
- 2) ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน
- 3) การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา
  - 1) รูปแบบทำการแสดงแบบใหม่
  - 2) การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย
  - 3) การออกแบบและประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ
  - 7) ศิลปการป้องกันตัว

2. สถานบันที่อาจจัดรูปแบบการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้ดังนี้

- 1) จัดการประสานในองค์กรต่างๆ หรือผู้เชี่ยวชาญมาจัดตามความสนใจของนักแสดง อาจให้บริการฟรี และเสียค่าใช้จ่ายในราคาถูก
- 2) สนับสนุนงบประมาณให้นักแสดงไปเรียนตามองค์กรต่างๆ ที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนตามความสนใจของนักแสดง
- 3) พานักแสดงไปดูงานนอกสถานที่

3. สถานบันที่อาจจัดเนื้อหาการศึกษาตามอัธยาศัยได้ดังนี้

- 1) ด้านสื่อ ให้มีการรับนิเทศสารที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวด้านข่าวสารการบันเทิง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี และวีดิทัศน์ที่เกี่ยวกับการแสดงคาบารัตต์

4. สถานบันที่อาจจัดรูปแบบการจัดการศึกษาตามอัธยาศัยได้ดังนี้

- 1.) จัดห้องสำหรับคู่วิดีทัศน์,เพิ่มจำนวนวีดิทัศน์
- 2.) มีการจัดมุมหนังสือซึ่งอาจเป็นมุมพักผ่อน ที่มีนิเทศสารทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับข่าวสารด้านบันเทิง การออกแบบและตัดเย็บเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า การแสดงต่างๆ การดูแลรักษารูปร่างหน้าตา การประดิษฐ์เครื่องสวมศีรษะ การใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร
- 3.) มีการจัดป้ายนิเทศในการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ต่างๆ อย่างทั่วถึง

4) จัดให้มีฝ่ายสรรหาและยืมคืนนิตยสาร วิกิทัศน์

5. จากผลการวิจัยเนื่องจากภาครัฐได้มีการร่วมมือกับสถานบันเทิงที่เปิดการแสดงคาบาเร่ต์ของนักเต้นที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของประเทศ ภาครัฐจึงควรให้การสนับสนุนงบประมาณ ในการพัฒนาศักยภาพของนักแสดง
6. จากผลการวิจัยภาครัฐหรือเอกชนควรให้ความช่วยเหลือนักแสดงคาบาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิงในการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กร เพื่อให้ความช่วยเหลือ หรือเรียกร้องสิทธิต่างๆ ของนักแสดงเอง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรจะทำการศึกษาเชิงคุณภาพในเรื่อง ความต้องการและแนวทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัยของนักเต้นที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ที่กำหนดกลุ่มประชากรที่เป็นกรณีศึกษากลุ่มเล็ก ไม่ใช่กลุ่มที่เป็นกลุ่มใหญ่และมีความพร้อมทางด้านงบประมาณ และบุคลากร อุปกรณ์ อย่างเช่น อัลคาซา คาลิปโซ และฟรีแมน แคนซอร์รีน่า หรือเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานน้อย
2. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรจะทำการศึกษาเชิงคุณภาพ ในประเด็นที่ที่เจาะลึกในกระบวนการเข้าสู่การประกอบนักแสดงคาบาเร่ต์ ของนักเต้นที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง เพื่อดูกระบวนการวิธีการแสวงหาความรู้และทักษะการแสดงคาบาเร่ต์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กชกร สังขชาติ. (2533). การศึกษานอกระบบโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 3. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์, แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2520 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520).
- เกียรติวรรณ อาตยกุล. การศึกษานอกระบบโรงเรียนนอกระบบโรงเรียนกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพมหานคร : โครงการดำรงและเอกสารทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2530.
- จรรยา พานิชยผลินไชย. การศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เจริญกิจ, 2528.
- เจดนา มีแสงเพ็ชร. การให้การศึกษาแก่ลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยาในทศวรรษหน้า. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- นที จีระโรจน์พงษ์. พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ. **TMTL** (เมษายน-มิถุนายน 2543) : 34-37
- นายกรัฐมนตรี, สำนัก. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 .กรุงเทพมหานคร:สำนักนายกรัฐมนตรี,2542.
- นิตา ชูโต. การวิจัยเชิงคุณภาพ.กรุงเทพมหานคร : พีเอ็นการพิมพ์ , 2540
- ทิสนา แคมมณี และคณะ. ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด : ต้นแบบการเรียนรู้ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540
- ทวีป อภิสัท. การศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท. , 2523.
- ปฐม นิคมานนท์. การศึกษาระบบนอกโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: หจก. ทีพีอักษร,2528
- ประคอง วรรณสุด. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. (ฉบับปรับปรุง) ปทุมธานี:ศูนย์หนังสือ ดร.ศรีสง่า ,(ม.ป.ป.).
- วิไล ตั้งจิตสมคิด.การศึกษากับการพัฒนาชุมชน.กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2528
- พรรณทิพา งามสม.ความต้องการการศึกษานอกระบบโรงเรียนของผู้ใช้แรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ :การศึกษาเฉพาะกรณีโรงงานผ้าทอไทเทยีน.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา นอกระบบ โรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- มิถุณา อนุแสน. ความพร้อมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ของครูสังกัดกระทรวงศึกษาธิการในจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษานอกระบบ โรงเรียน คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

- รัตนา พุ่มไพศาล. **ปรัชญาและหลักการของการศึกษานอกระบบ**. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2523
- ศุภร ศรีแสน. **การศึกษานอกโรงเรียน**. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2521.
- สมประสงค์ วิทย์เกียรติ. **“ผู้สอนการศึกษานอกระบบ”**. ในเอกสารการสอนชุดวิชาหลักการเรียนรู้และเทคนิคการฝึกอบรม หน่วยที่ 1-8. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- สมศรี สง่าศิลป์. **สภาพและปัญหาการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนสายอาชีพของโรงเรียนผู้ใหญ่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษานอกโรงเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- สุกมล วิภาวิพลกุล. **กระเทยคืออะไร**. TMTL .(เมษายน-มิถุนายน 2545) : 27 – 32
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. **การศึกษานอกระบบโรงเรียน**. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ, 2540
- สุนทร สุนันท์ชัย. **การศึกษานอกโรงเรียน**. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2532
- สุมาลี สังข์ศรี และวีรจักร สุปัญญา.(2534) **ประชาชนกับการพัฒนา และการใช้สื่อการศึกษา**. น. 247-279. การพัฒนาและการใช้สื่อการศึกษาอกระบบ เล่มที่ 1 หน่วยที่ 1-8. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุวิมล ว่องวานิช. **“Need Assessment : แนวคิดและกระบวนการ”** ข่าวสารการวิจัยการศึกษา (6 สิงหาคม – กันยายน 2531).
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์.(2525) **การศึกษานอกระบบโรงเรียน**. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.
สมคิด อิศรวัฒน์. **รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย**. ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538
- สุรัสวดี หุ่นพยนต์. **ปัจจัยที่มีผลต่อการไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมพัฒนาชุมชนของประชาชนยากจน : ศึกษาเฉพาะกรณีหมู่บ้านเขาดิน ตำบลวังน้ำลาด อำเภอไพศาลี จังหวัดนครสวรรค์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2539) **แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544)**. สำนักนายกรัฐมนตรี, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อรรถผลการพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2542). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- อรรณพ จินะวัฒน์. **ความคิดเห็นของผู้ใช้แรงงาน นายจ้างและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนในโรงงานอุตสาหกรรมเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529

อาชัญญา รัตนอุบล. กระบวนการฝึกอบรมสำหรับการศึกษานอกระบบโรงเรียน.

พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์ประชาชนจำกัด,2540.

อรพินท์ สพโชคชัย. สังคมเสถียรภาพและกลไกประชารัฐที่ดี. รายงานมติที่อาร์ไอ : มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศไทย,2541. (อัดสำเนา).

อังคณา ยอดสร้อย. ความต้องการการศึกษานอกระบบโรงเรียนและแนวทางการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนของแรงงานสตรีในโรงงานอุตสาหกรรม เขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก.วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาการศึกษา นอกระบบโรงเรียน ภาควิชา นโยบายการจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

อุ้นดา นพคุณ. การศึกษาตลอดชีวิตในศตวรรษที่ 21 . วารสารครุศาสตร์ ปีที่ 28 ฉบับที่ 3 , มีนาคม – มิถุนายน 2543, หน้า 1-8.

อุ้นดา นพคุณ.รูปแบบและแนวทางการส่งเสริมแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตในระดับอุดมศึกษา .

เอกสารประกอบการเสวนาประชาพิจารณ์งานวิจัยด้านการปฏิรูประบบการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา . ครั้งที่ 3 วันที่ 14 กันยายน 2543 กรุงเทพฯ.

อำนาจ เลิศขันธ์. การทดสอบ – การวัดผลการศึกษา สำหรับครู – อาจารย์ – นักศึกษาครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ เอ-พริ้นติ้ง, 2539.

ภาษาอังกฤษ

Carter V.Good. **Dictionary of Education**. New York : McGraw-Hill,1973

Dave, R.H., ed.1976. **Foundation of Lifelong Education**. Pergamon Press.

Dewey, J. 1910 . **How We Think**, New York : Heath.

Dewey, J. 1983 . **Experience and Education**. New York : Collier.

Freire, P. 1970. **Pedagogy of the Oppressed**. New York : Seabury Press.

Kolb, D.A. 1984. **Experiential Learning**. Englewood Cliffs, NJ : Prentice-Hall

Knowles. **The Adult Learner : A Neglected Species**. Hotston : 1978

Knowles, Malcolm S. **The Modern Practice of Adult Education : Pedagogy to Andragogy**.

Chicago : Follett Publishing Co., 1980.

Mallcolm.S. Knowles. **The modern Practice of Adult Education : From Pedagogy to**

Andragogy. Chocago : Follett Publishing Company , 1980

Maslow A.H.(1978) **Motivation and personality**. New York : Harpers & Brothers

Publishers.

UNESCO(1977) **The General Conference Adopts a Recommendation on Adult Education.** (Adult Education Information Notes, No. 1)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย
สำหรับนักเดินคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ความต้องการ
ทางการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย
สำหรับนักเดินคาบารัตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

1. อาจารย์ ดร.วีระเทพ ปทุมเจริญวัฒนา
อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษานอกโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ดร. ชัยยศ อิ่มสุวรรณ
ผอ. กองแผนงาน สำนักงานบริหารงานนอกระบบโรงเรียน
3. คุณสิทธิพันธ์ บุญญาภิสมภาร
ผู้อำนวยการ โครงการ สมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

จดหมายขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ศธ.0512.6(2700.0603)/2657

งานหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330.

7 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ขอข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้จัดการทั่วไป บริษัท อัลคาร์ชา จำกัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายสมศักดิ์ แก้วคำ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาคว...ต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบาริเรตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์ กับเจ้าของกิจการ ผู้จัดการฝ่ายการตลาดและนโยบาย และนักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายสมศักดิ์ แก้วคำ ได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอบพระคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณรุทธ์ สุทธจิตต์)

รองคณบดีด้านหลักสูตรและการสอน

งานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2680

ส่งตัวคืน แก้วคำ

โทร 0-1668-1434

ที่ ศธ.0512.6(2700.0603)/2658

งานหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330.

7 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ขอข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้จัดการฝ่ายบุคคล บริษัท คาลิปโซ จำกัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายสมศักดิ์ แก้วคำ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินคาบาริเรตที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์ กับเจ้าของกิจการ ผู้จัดการฝ่ายการตลาดและนโยบาย และนักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายสมศักดิ์ แก้วคำ ได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอบพระคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณรุทธ์ สุธาจิตต์)

รองคณบดีด้านหลักสูตรและการสอน

งานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2680

ส่งศักดิ์ แก้วคำ

โทร 0-1668-1434

ที่ ศธ.0512.6(2700.0603)/2659

งานหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330.

7 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ขอข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้จัดการร้าน พรีเมเนฯ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายสมศักดิ์ แก้วคำ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาระดับความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย สำหรับนักเดินควอเตอร์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง" โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อาชัญญา รัตนอุบล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์ กับเจ้าของกิจการ ผู้จัดการฝ่ายดูแลและบรรยาย และนักแสดงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมา เพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายสมศักดิ์ แก้วคำ ได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอบพระคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อนุช รัตนอุบล)

รองคณบดีด้านหลักสูตรและการสอน

งานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2216-2680

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

**สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง

การศึกษาความต้องการและแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย
สำหรับนักเดินคาบาเร่ต์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจากชายเป็นหญิง

ด้านผู้สอนและด้านเนื้อหา

(สำหรับผู้จัดการสถานบันเทิง / เจ้าของธุรกิจสถานบันเทิง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อผู้สัมภาษณ์ .....
2. ตำแหน่ง.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็น

1. สถานบันเทิงมีการคัดเลือกผู้สอนอย่างไร (ประสบการณ์การทำงาน, ความมีชื่อเสียง, มีคนแนะนำ, ความสนใจของนักแสดง, ความสนใจของผู้จัดการหรือเจ้าของกิจการอื่นๆ)
2. ผู้สอนของสถานบันเทิง ได้รับความรู้จากแหล่งใดบ้าง (การค้นคว้าด้วยตนเอง, การศึกษาดูงานจากผู้เชี่ยวชาญ, ศึกษาด้วยตนเอง, อื่นๆ)
3. ผู้ให้สัมภาษณ์ทราบถึงวิธีการสอนของผู้สอนหรือไม่ มีการวางแผน และเตรียมการสอนอย่างไร มีการสอนอย่างไร และผู้ให้สัมภาษณ์พอใจผลการสอน ที่ผู้เรียนแสดงออกหรือไม่ อย่างไร
4. สถานบันเทิงได้จัดการให้ผู้สอนได้เพิ่มพูนความรู้เพื่อพัฒนาการสอนหรือไม่ ถ้ามีจัดอย่างไร ถ้าไม่มี ทราบหรือไม่ว่าผู้สอนมีการเพิ่มพูนความรู้ เพื่อนำมาใช้สอนอย่างไร
5. ผู้บริหาร และผู้จัดการ ต้องการให้นักเดินคาบาเร่ต์ได้เรียนรู้เรื่องอะไร (เนื้อหา) ด้วยวิธีใด (การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน) และต้องการให้มีแนวทางในการจัดให้นักเดินคาบาเร่ต์ได้เรียนรู้ ในแบบ การศึกษานอกระบบ และ การศึกษาตามอัธยาศัยอย่างไร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(สำหรับนักแสดง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อผู้สัมภาษณ์ .....
2. ตำแหน่ง.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็น

1. ผู้สอนมีวิธีการสอนเหมาะสมหรือไม่อย่างไร (ผู้สอนมีการเตรียมการสอน, ให้คำแนะนำ
เมื่อเกิดปัญหา, ใช้คำพูดที่เหมาะสม, อื่นๆ .....)
2. จำนวนผู้สอนมีความเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนหรือไม่อย่างไร (จำนวนผู้สอน , จำนวน
ผู้ช่วยสอน , จำนวนชั่วโมงที่ใช้ฝึกซ้อม)
3. ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียน ได้มีการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกซ้อมมากน้อย หรือไม่
อย่างไร
4. ผู้สอนมีการสนับสนุนให้ผู้เรียน ได้มีการแสดงความคิดเห็นมากน้อย หรือ ไม่ อย่างไร
5. นักเต้นคาบาเร่ต์ ต้องการเรียนรู้ เรื่องอะไร ด้วยวิธีการใด เป็นการเพิ่มเติม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ด้านกิจกรรม สื่ออุปกรณ์ที่ใช้ซ้อมและแสดง และการประเมินผล

(สำหรับผู้จัดการสถานบันเทิง / เจ้าของธุรกิจสถานบันเทิง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อผู้สัมภาษณ์ .....
2. ตำแหน่ง.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็น

1. สถานบันเทิงมีการวางแผนการ แสดง และการฝึกซ้อมอย่างไร
2. สถานบันเทิงมีการชี้แจงนโยบายการแสดงหรือไม่ อย่างไร
3. สถานบันเทิงมีการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือกิจกรรมการแสดงต่างๆ หรือไม่อย่างไร
4. ทางสถานบันเทิงมีการประชุมสรุปผลการจัดกิจกรรม การประเมินผล การแสดงและการฝึกซ้อมการแสดงหรือไม่ อย่างไร
5. สถานบันเทิงมีนโยบายส่งเสริมการฝึกซ้อมอย่างไร
6. สถานบันเทิงมีนโยบายด้านงบประมาณในการแสดง อุปกรณ์สื่อและฝึกซ้อม อย่างไร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(สำหรับนักแสดง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อผู้สัมภาษณ์ .....
2. ตำแหน่ง.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็น

1. สถานบันเทิงมีการวางแผนการ แสดง และการฝึกซ้อมอย่างไร
2. ท่านได้มีส่วนร่วมในการวางแผนและนโยบาย ในการจัดการแสดง และการฝึกซ้อม กับผู้จัด และเจ้าของหรือไม่อย่าง
3. ท่านรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือกิจกรรมการแสดงต่างๆ ของเพื่อนนักแสดง หรือไม่อย่างไร
4. ท่านเลือกวิธีการจัดการแสดงและการฝึกซ้อมอย่างไร
5. สถานบันเทิงมีการรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือกิจกรรมการแสดงต่างๆ หรือไม่อย่างไร
6. ท่านมีการประสานงานกับผู้จัดในเรื่องต่างๆ ไร (วิธีการเสนอความเห็นเมื่อเกิดปัญหา ,มีความต้องการด้านต่างๆ เช่น อุปกรณ์ ชุดในการแสดง , การแต่งหน้า)
7. ท่านมีวิธีการคัดเลือก และเตรียมอุปกรณ์และสื่อในการแสดง/ฝึกซ้อม อย่างไร
8. ท่านได้มีการเรียนรู้ (การเลือกเพลง ทำเต้น เสื้อผ้า ฉาก) ผ่านสื่อต่างๆ หรือไม่ ถ้ามีอย่างไร และท่านนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมอย่างไร
9. ท่านมีวิธีการประเมินผลในกิจกรรมการฝึกซ้อมอย่างไร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สภาพแวดล้อม

(สำหรับผู้จัดการสถานบันเทิงและเจ้าของธุรกิจสถานบันเทิง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อผู้สัมภาษณ์ .....
2. ตำแหน่ง.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็น

1. ท่านมีการวางแผนนโยบายการแสดงอย่างไร
2. ท่านเปิดโอกาสให้นักแสดงมีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบายของสถานบันเทิงหรือไม่อย่างไร
3. ท่านมีการจัดการเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ในสถานบันเทิงที่เอื้ออำนวยต่อการแสดงและการฝึกซ้อมอย่างไร
4. ท่านวางระบบการรักษาความปลอดภัยในการแสดงและการฝึกซ้อมอย่างไร
5. ท่านจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการแสดงและการฝึกซ้อมให้กับนักแสดงอย่างไร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

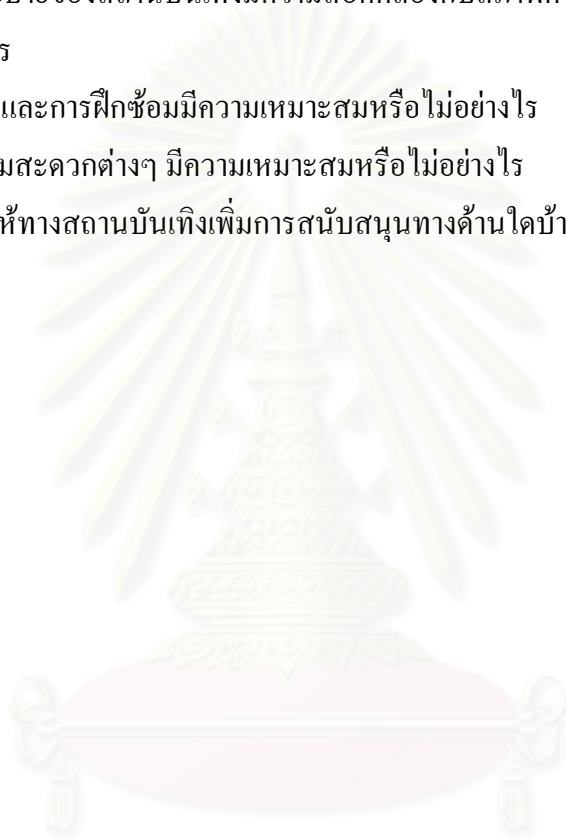
(สำหรับนักแสดง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

1. ชื่อผู้สัมภาษณ์ .....
2. ตำแหน่ง.....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็น

1. ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบายของสถานบันเทิงหรือไม่อย่างไร
2. ท่านคิดว่านโยบายของสถานบันเทิงมีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของผู้ชมหรือไม่อย่างไร
3. สถานที่แสดง และการฝึกซ้อมมีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร
4. สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มีความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร
5. ท่านต้องการให้ทางสถานบันเทิงเพิ่มการสนับสนุนทางด้านใดบ้าง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายสมศักดิ์ แก้วคำ เกิดวันที่ 19 มกราคม 2522 สำเร็จการศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต ภาควิชา ประถมศึกษา สาขาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2543 และเข้ารับการศึกษต่อในหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชา นโยบายการจัดการ ความเป็นผู้นำทางการศึกษา สาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2545

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย